17

türkçe klasik

SABAHATTİN ALİ
kağnı-ses

AYRINTI

RKÇE
ASİK

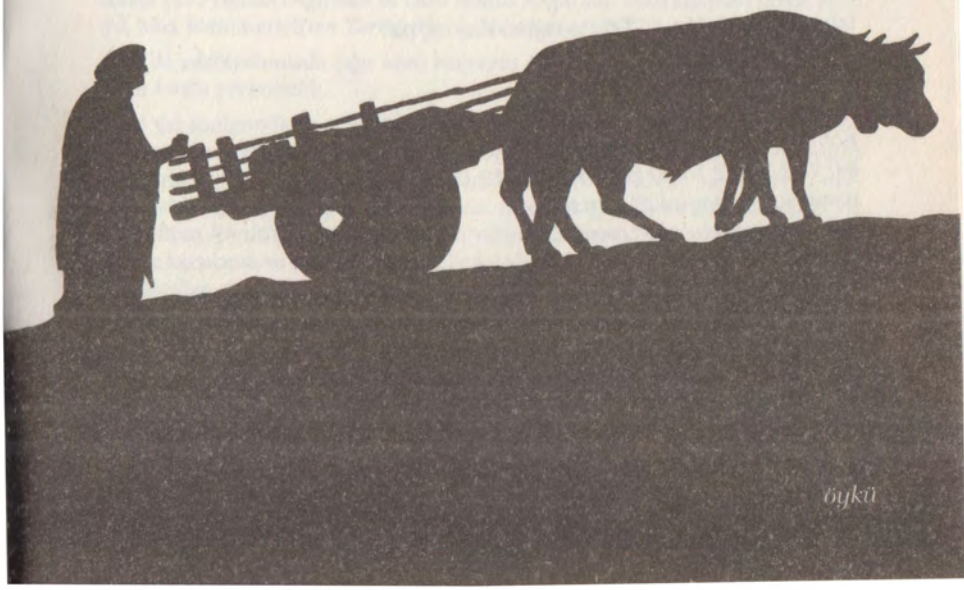
öykü

SABAHATTİN ALİ | kağnı-ses

kağnı-ses

sabahattin ali

yayıma hazırlayan / levent turhan gümüş

öykü

ayrıntı: 1265 / türkçe klasik dizisi: 17

kağnı-ses / sabahattin ali

yayıma hazırlayan / levent turhan gümüş

son okuma / ahmet batmaz & derya şahin

kitabın hazırlanan bu basımının yayım hakları
ayrıntı yayınları'na aittir.

kapak illüstrasyonu / berat pekmezci

kapak ve görsel tasarım / gökçe alper

dizgi / hediye gümen

baskı: ali laçin - barış matbaa-mücellit
davutpaşa cad. güven san. sit. c blok no. 286
topkapı/zeytinburnu - istanbul - tel. 0212 567 11 00
sertifika no: 33160

akba - kitabevi'nin 1943 yılı baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

ayrıntı yayınları'nda birinci basım: ocak 2019 / baskı adedi 2000

isbn 978-605-314-353-6 / sertifika no: 10704

ayrıntı yayınları basım dağıtım san. ve tic. a.ş.
hobyar mah. cemal nadir sok. no: 3 cağaloğlu – istanbul
tel: (0212) 512 15 00 faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr
info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi
facebook.com/ayrintiyayinevi
instagram.com/ayrintiyayinlari

sabahattin ali

25 Şubat 1907'de Bulgaristan'da, Gümülcine Sancağına bağlı Eğridere ilçesinde doğdu. 1921 yılında Edremit İptidaî Mektebi'ni bitirdi. 1922 yılında Balıkesir Öğretmen Okulu'na girdi. İlk şiirleri dönemin edebiyat dergileri *Çağlayan* ve *Servet-i Fünun*'da yayımlandı. 1927 yılında İstanbul Erkek Öğretmen Okulu'na geçti, son sınıfı burada okudu ve ardından Yozgat Cumhuriyet İlkokulu'na atandı. 1928'de Milli Eğitim Bakanlığı'nca açılan bir sınavı kazanarak dil öğrenmesi için Almanya'ya gönderildi. Ölümünden sonra Asım Bezirci tarafından derlenerek yayımlanacak bazı şiirlerini Berlin'deyken yazdı. Dünya edebiyatının önemli yazarlarının ve sosyalist düşünürlerin yapıtlarıyla tanıştı. Dört yıllık öğrenim sürecini tamamlayamadan ikinci yılın sonunda, 1930'da Türkiye'ye döndü.

Almanca yeterlilik sınavını vererek Aydın Ortaokulu Almanca öğretmenliğine atandı. 1931 yılında bir ihbar sonucu, yıkıcı propaganda yaptığı gerekçesiyle tutuklandı. Aydın'da üç ay tutuklu kaldıktan sonra beraat etti.

1931-1932 yılları arasında Konya'da, Konya Ortaokulu Almanca öğretmeni olarak görev yaptı. "Dağlar", "Karayazı" ve "Unutamadım" adlı şiirleri ve "Bir Skandal" adlı hikâyelerini yazdı. *Kuyucaklı Yusuf*'un ilk bölümü burada, *Yeni Anadolu* adlı yerel gazetede tefrika edildi. Gazete sahibiyle düşülen anlaşmazlığa bağlı bir ihbar sonucu, devlet büyüklerini küçük düşüren bir şiir yazıp okuduğu gerekçesiyle tutuklandı. Cezasının bir kısmını Konya, bir kısmını Sinop Cezaevlerinde geçirdi. "Gurbet Hapishanesi" ve "Hapishane Şarkısı" adlı şiirlerini Sinop Cezaevi'nde kaleme aldı. 29 Ekim 1933'de, Cumhuriyetin onuncu yıldönümünde çıkarılan Af Kanunu sonucunda tahliye edildi.

1934 yılında ilk şiir kitabı *Dağlar ve Rüzgâr*'ı yayımladı. Aynı yıl MEB Talim ve Terbiye Dairesi mümeyyizliğine atandı. Halk şiirinden esintiler taşıyan bu ilk kitabı 1935 yılında *Değirmen* ve 1936 yılında *Kağnı* adlı öykü kitapları izledi. Aynı yıl, Max Memmerich'ten *Tarihte Garip Vakalar*'ı çevirdi.

1937'de edebiyatımızda çığır açan başyapıtı *Kuyucaklı Yusuf* romanı ve *Ses* adlı öykü kitabı yayımlandı.

1938 yılı sonlarında önce Musiki Muallim Mektebi'ne, ardından da Devlet Konservatuarı'na atandı. Bir taraftan Carl Ebert gibi Nazi zulmünden kaçan tiyatro yönetmenleriyle çalışırken diğer taraftan da ülke içindeki Nazi hayranı ırkçı milliyetçilerle kavgaya tutuştu. 1940 yılında, ideolojik içerikli bu kavgadan izler de barındıran *İçimizdeki Şeytan* romanını yayımladı. Yapıt, Turancıların büyük tepkisiyle karşılandı ve doğrudan yazarı hedef alan kampanyalara konu oldu. 1941'de Sofokles'ten *Antigone*, 1942'de G.E. Lessing'ten *Minna Von Barnhelm* çevirilerini yayımladı.

1943 yılı, üretken yazar için verimli bir yıldı: *Kürk Mantolu Madonna* adlı romanı ve *Yeni Dünya* adlı öykü kitabının yanında H. Von Kleist - A.V. Chamisso - E.T.A. Hoffmann'dan *Üç Romantik Hikâye*, Ignazio Silone'den *Fontamara* adlı çevirileri yayımlandı.

1944'de C.F. Hebbel'den *Gyges ve Yüzüğü*, Puşkin'den (Erol Güney'le) *Yüzbaşının Kızı* adlı kitapları çevirdi.

2. Dünya Savaşı'nın bitimiyle ortaya çıkan kutuplaşmada siyasal safını daha fazla özgürlük ve daha fazla demokrasi olarak belirleyen Sabahattin Ali, 1945 yılı Aralık ayında Cami Baykurt'la birlikte *Yeni Dünya* adlı bir gazete çıkardı. Dönemin iktidarı tarafından desteklenen ve tarihe "Tan Matbaası Baskını" olarak geçen 4 Aralık olayları sırasında saldırıya uğrayan ilerici-solcu yayın ve kitabevleri arasında *Yeni Dünya* da vardı.

Memleket için bir şeyler yapma sorumluluğu onu Aziz Nesin'le birlikte *Markopaşa* adlı bir politik mizah gazetesi çıkarmaya yöneltti. 1946 yılı Kasım ayında ilk sayısı çıkan gazete kısa zamanda okuyucularının her sayısını merakla beklediği bir muhalefet odağı haline geldi. Gazetede yer alan yazılardan biri hakkındaki davanın kesinleşmesi üzerine üç ay mahpus yattı.

1947 yılı sonlarına doğru, içinde 1943 sonrası yazdığı hikâyelerin ve toplumsal yergi içerikli masallarının yer aldığı *Sırça Köşk* adlı kitabını yayımladı. Kitap, yayımlandıktan bir süre sonra Bakanlar Kurulu kararıyla toplatıldı.

Ardı arkası kesilmeyen davalar, takip koşulları altında hayatını sürdürme zorluğu ve tekrar tutuklanma tehdidi yazarı yurtdışına çıkma kararı almaya itti. Pasaport talebinin reddedilmesi üzerine kaçak yollardan Bulgaristan'a geçmek isterken 1948'de Nisan ayının ilk günlerinde öldürüldü. Cesedi 16 Haziran günü, Kırklareli'ne bağlı Sazara köyü yakınlarında bir çoban tarafından bulundu.

Ölümüyle ilgili sır perdesi aradan geçen yetmiş yıla rağmen aydınlatılamadı. Kitapları uzun yıllar yayımlanmadı.

1965 yılında Varlık, sonrasında Bilgi, Cem ve Yapı Kredi Yayınları tarafından kitapları yeniden yayımlanan Sabahattin Ali'yle ilgili çok sayıda değerlendirme, inceleme, araştırma ve anı kaleme alındı ve yayımlandı. Şiirleri farklı sanatçılar tarafından bestelendi, bazı öyküleri filme alındı ve eserleri gerek yurtiçinde gerek yurtdışında akademik araştırmalara konu oldu.

levent turhan gümüş

1959 İstanbul doğumlu. Haydarpaşa Lisesi'nden mezun oldu. Mühendislik öğrenimine devam ettiği 1980 yılında siyasal nedenlerle tutuklandı. Öğrenim hakkının elinden alınması sonrasında yüzünü hep ilgili olduğu yazıya çevirdi. Edebiyat ve siyasetle ilgili yazıları farklı dergi ve gazetelerde yayımlandı. Çocuk edebiyatı özellikle odaklandığı alanlardan biri oldu. *Dalgacık ile Yakamoz'un Masalı* (2011) ve *Işıklı Kaplumbağa Adası* (2013) adlı kitapları Can Çocuk Yayınlarından, *Ada Masalları* (2018) adlı kitabı Ayrıntı Yayınları Dinozor Çocuk dizisinden yayımlandı. Berkin Elvan'ın anısına Ayrıntı Yayınları tarafından yayımlanan *Hazıran'da Bir Fidan* kitabını derledi. Ayrıntı Yayınları Şiir dizisinden yayımlanan Ahmed Şamlu'nun *Kalbimin Kışlarında*, Sâdî-i Şîrâzî'nin *Bûstan* ve *Gülistan* ve Melâye Cizîrî'nin *Dîvân*'ının da aralarında bulunduğu çok sayıda kitabın editörüdür.

içindekiler

hayat yaralarının gösterilmesini vazife olarak gören bir yazar: sabahattin ali / levent turhan gümüş 9

kağnı-ses

kağnı

kağnı 19
kamyon 24
kafa kâğıdı 30
gramofon avrat 34
arap hayri 38
bir şaka 45
duvar 53
pazarcı 61
apartman 67
arabalar beş kuruşa 72
fikir arkadaşı 76
düşman 80
bir iskandal 91

ses

ses 129
köpek 142
sıcak su 152
mehtaplı bir gece 157
köstence güzellik kraliçesi 168

sabahattin ali'nin öyküleri / behçet çelik 181

levent turhan gümüş

hayat yaralarının gösterilmesini vazife olarak gören bir yazar: sabahattin ali

1936 yılında yayımlanan *Kağnı*, Sabahattin Ali'nin ikinci öykü kitabıdır.

1932 tarihli "Bir Skandal" hariç, öykülerin tamamı 1935 ve 1936 tarihlerini taşır.

Değirmen'de ilk örnekleri verilen; hayat yaralarının gösterilmesine, yoksulların hayatının bilinmesine yönelik anlatı *Kağnı*'da kendisini daha yoğun biçimde hissettirir. Hayatta kalma mücadelesinin insan ruhunda yarattığı karmaşa, tahribat ve çaresizliğin güçlü bir biçimde resmedildiği öyküler edebiyat çevrelerinde büyük ilgiye konu olur.

Kitaptaki en sarsıcı öykülerden olan; biri düzenle bütünleşmiş diğeriyse muhalif iki eski arkadaşın karşılaşmasının hikâye edildiği "Düşman", Nâzım Hikmet tarafından "Kanaatimce, ustalık bakımından, Sabahattin Ali'nin en güzel hikâyesi budur"* övgüsüyle karşılanır.

1937 yılına gelindiğinde Sabahattin Ali bilinen, kendisinden "dönemin en kuvvetli hikâyecisi" olarak bahsedilen önemli bir yazardır. Edebiyatımızda çığır açan başyapıtı *Kuyucaklı Yusuf* romanıyla birlikte yabancılaşmayı, mehtaplı gecelerin yalnızlarını ve sesini kaybedenleri anlattığı üçüncü öykü kitabı *Ses*'i yayımlar.

---

* Asım Bezirci, *Sabahattin Ali*, Gözlem Yayınları, s. 97.

Bu arada Avrupa'yı kana bulayacak olan 2. Dünya Savaşı'nın ayak sesleri de duyulmaya başlamıştır. Ülkedeki ortam da zorluklarla doludur. "Ankara'nın politik açıdan karanlık havası içinde" Sabahattin Ali'yle tanışan Muvaffak Şeref, dönemin koşullarını anlamanın önemine değinerek aktardığı anılarında o yıllara ilişkin şunları söyleyecektir:

> Yıl 1937. Savaş öncesi dönem. Habeş savaşı, İspanyol savaşı gibi faşizme doğru giden olaylar. Kuşkusuz o dönemin olaylarının teşhisinde ikimiz de, birimiz sanatçı olarak birimiz de onları yorumlamaya çalışan bir aydın olarak birleşiyorduk. Duygusal olarak bunlara tepki göstermek istiyorduk. Ama tepkilerimiz kapalıydı, fırsat bekliyorduk, taşalım, açılalım... Bu ancak 1939'dan sonra gerçekleşti...*

1940, Sabahattin Ali'nin yazgısı açısından taşların yerli yerine oturduğu, artan oranda politikanın içine çekileceği bir sürecin başlangıcına işaret eder. Nazi özentisi ırkçı bir çevrenin başlattığı saldırılara ideolojik yanıt içeriği de taşıyan *İçimizdeki Şeytan* romanını yayımlar. Kitap Turancı çevreler tarafından şiddetli bir tepkiyle karşılanır. Nihal Atsız, yazarı vatan hainliğiyle suçlayarak dönemin başbakanına ihbar eder. Sabahattin Ali, aydın çevrelerden beklediği desteği alamasa da ağabey gibi sevip saydığı Nâzım Hikmet yanındadır. İlişkileri şairin hapishaneye düşmesi sonrasında da devam etmiştir. Biri içeride diğeri dışarıda sürekli üretmekte ve ürettiklerini paylaşmaktadır.

Birkaç yıl sonra, 1943'de, *Kağnı* ve *Ses*'te yer alan öyküleri *Kağnı-Ses* adı altında tek bir kitap olarak yayımlayan Sabahattin Ali, aynı yıl *Kuyucaklı Yusuf*'un ikinci baskısını ve *Kürk Mantolu Madonna* ve *Yeni Dünya* adlı yeni eserlerini yayımlar. Görüşlerini en çok merak ettiği kişilerden biri de Nâzım Hikmet'tir; kitapları Bursa Cezaevi'nde yatmakta olan Nâzım Hikmet'e gönderir. *Kürk Mantolu Madonna* ve *Yeni Dünya* ile ilgili görüşlerini bir mektupla ileten Nâzım, yazara kaleme aldığı yeni eserinden, *Memleketimden İnsan Manzaraları*'ndan bahseder. Sabahattin Ali cevabi mektubuyla birlikte aralarında kendi çevirisi *Fontamara*'nın da bulunduğu yeni kitaplar yollar. Yapılan çevirileri beğenen ama yanıt vermekte geciken şair, "Kardeşim" diye başladığı mektubuna şöyle devam edecektir:

> Sana mektup yazamayışımın tek sebebi seni rahatsız ettirmemek mülahazasıylaydı.**

---

* Filiz Ali Laslo - Atilla Özkırımlı, *Sabahattin Ali*, Cem Yayınevi, 1979, s. 96.

** Filiz Ali Laslo - Atilla Özkırımlı, *Sabahattin Ali*, Cem Yayınevi, 1979, s. 186.

Rahatsız etmemek değil, ettirmemek!

İlk bakışta gereksiz bir hassasiyet gibi duran, "Komünist Nâzım'la yazışmanın getirebileceği olası sıkıntılara" işaret eden bu kaygı aslında bir gerçekliğe işaret etmektedir. Rahatsızlıklar, çok uzun olmayan bir zaman içinde yazar açısından fiili bir durum haline dönüşecek, Sabahattin Ali, bu kez doğrudan doğruya siyaset bahsi üzerinden mevcut iktidarla karşı karşıya gelecektir.

Yıl 1945'tir. Savaş bitmiş fakat ülke sıkıyönetimle yönetilmeye devam etmektedir. Mevcut iktidar hem özgürlüklerden dem vurmakta hem de kendisini eleştirenlere karşı gözaltı ve yargılamalar yoluyla baskı uygulamaktadır. Ülke bir yol ayrımındadır. Sabahattin Ali, safını "zincirli hürriyet" istemeyenlerden yana belirler. "Daha fazla özgürlük, daha fazla demokrasi" diyerek bir adım öne çıkar. Bu, onun bir "münevver", halka karşı sorumluluk duyan bir "muharrir" olarak kaçamayacağı bir görevdir.

Bu görüşlerini, Hasan Ali Yücel'e yazmış olduğu 14 Aralık 1945 tarihli mektupta şöyle belirtecektir:

> Sayın Yücel,
> Siyasi hayata atıldığım için Bakanlık emrine alındığımı öğrendim. (...) Uzun uzadıya düşündüm. Sükun ve rahatı seven mizacımı, karımı, çocuğumu göz önünde tutarak memurluğa devam mı etmeliydim, yoksa memlekette çok okunan ve sevilen, şöhreti sınırlar dışına çıkmaya başlayan bir muharririn sosyal vazifelerini düşünerek açıkça mücadeleye mi atılmalıydım? Bana bu sonuncu vazife daha mühim, daha lüzumlu ve daha kaçınılmaz göründü.*

Bu mektup sonrası gelişmeler, yazarın giderek "siyasallaştığı", onu trajik ölümüne kadar götürecek bir olaylar zinciri olarak yaşanır.

Memlekete ve kendisine dayatılan cendereyi kabul etmek istemeyen Sabahattin Ali, Aziz Nesin'le birlikte *Markopaşa* adlı bir mizah gazetesi çıkartır. Mizaha içerilmiş güçlü yergi, gazetenin başlık düzeneği içinde kendisine şu şekilde yer bulacaktır:

> *Markopaşa*: Toplatılmadığı zamanlarda çıkar, siyasi mizah gazetesi!

Cevdet Kudret'in anlatımıyla "Korkunç bir baskının egemen olduğu, evlerin basılıp arandığı, piyasada satılan kitapların dahi alınıp 'çuval çuval zararlı evrak bulunmuştur' diye gazetelerde haber yayınlatıldığı o tehlike-

* Nüket Esen - Nezihe Seyhan, *Sabahattin Ali / Mahkemelerde*, YKY, 2004, s. 95.

li dönem"de* Sabahattin Ali ve Aziz Nesin'in yayımladığı yazılar çölde vaha etkisi yaratır. Gazetenin altı binle başlayan baskı sayısı yayımlanan her yeni sayıda artarak altmış bine varan rakamlara ulaşır. Siyasi muhaliflerin tutuklandığı, biat etmeyenlerin işinden ekmeğinden olduğu bir ortamda *Markopaşa* ve devamı niteliğindeki dergiler başlıca muhalefet odağı haline gelir.

Sabahattin Ali sadece edebî yapıtlarıyla değil politik yazılarıyla da beğeni toplayan, çok okunan tehlikeli bir yazardır artık. *Markopaşa*'nın dört ayrı sayısında yayınlanan yazılar nedeniyle hakkında dört ayrı dava açılır. Yazıların üçü aslında başka kişilere aittir. Sabahattin Ali soruşturmada bu kişilerin ismini vermez, yazıları üstlenir. Üç ay içerde yattıktan sonra serbest bırakılır. Sonra bir başka yazısı nedeniyle hakkında tekrar tutuklama kararı verilip tutuklanır ve ilk duruşmada yine serbest bırakılır. Ardından bir başka dava açılır. Davalar ve davalara bağlı belirsizlikler birbirini izler. Baskının şiddeti günden güne artmaktadır.

Aslında bu, merkezinde Sabahattin Ali'nin yer aldığı siyasi bir sürek avıdır.

Son öykülerini ve toplumsal yergi içeren masallarını bir araya getirdiği *Sırça Köşk* adlı kitabı Bakanlar Kurulu kararıyla toplatılır. Yurtdışına çıkmak ister; pasaport talebi geri çevrilir. Bunalmıştır. *Ali Baba*'nın 25 Kasım 1947 tarihli ilk sayısında yer alan, "Namuslu olmak ne zor şeymiş" diye başlayan yazısında söz konusu ruh halinin da etkisiyle şöyle yazacaktır:

> Çalmadan, çırpmadan, bize ekmeğimizi verenleri aç, bizi giydirenleri donsuz bırakmadan yaşamak istemek bu kadar güç, bu kadar mihnetli, hatta bu kadar tehlikeli mi olmalı idi?

Halk hikâyelerini çok iyi bilen ve yer yer bunlardan yararlanan Sabahattin Ali, bazı öykülerinde yaptığı gibi bu kez de gazete için seçtiği "Ali Baba" ismiyle özdeşleşen bir pratik sergileyecek, baskılara rağmen sözünü esirgemeyecektir.

Kavgacı, haksızlığa tahammül edemeyen mizacı ve yoksulların, kıyıya köşeye itilmişlerin, ezilmişlerin hayatlarına odaklanan incelikli ve cesur kalemi onu karanlık koşullardaki trajik ölümüne doğru sürükleyecektir.

"Kırk Haramiler"e kılıç çekmiş, fincancı katırlarını ürkütmüştür.

---

* Filiz Ali Laslo - Atilla Özkırımlı, *Sabahattin Ali*, de Yayınevi, 1986, s. 398.

Siyasi sürek avı, 1948 yılında, nisan ayının ilk günlerinde sona erer. Bize bu topraklar üzerinde görünmeyen, gösterilmeyen, ötelere itilen bambaşka hayatlar yaşandığını, bu hayatların var ve gerçek olduğunu temiz dupduru bir dille, gerçekçi, güçlü bir edebiyatla anlatan bu parlak zihin zalim eller tarafından vahşice katledilir.

Sabahattin Ali'nin gövde bütünlüğünü yitirmiş cesedi, öldürülüşünden birkaç ay sonra haziran ortalarında, Kırklareli'nin Sazara köyü yakınlarında Öksüz Çatağı denilen mevkide bir çoban tarafından tesadüfen bulunacaktır.

Yapayalnızdır; geceleri yıldızların, gündüzleri güneşin altında yıkanan cesedin ayakları çıplaktır.

Sabahattin Ali hayatta ve edebiyatta her zaman çıplak gerçeğe yönelmiş, görünmeyenin yüzünü belirgin kılmak adına gerçekliğin gölgede, karanlıkta kalmış ayrıntılarına odaklanmış "devrimci, halkçı, gerçekçi", usta bir yazardı. Yaşamının "yazı hayatı" olarak da nitelendirilebilecek son yirmi yılına altmıştan fazla öykü, üç roman, çok sayıda şiir, çeviriler, bir oyun ve onlarca siyasi metin sığdırmıştı.

Kendisinden sonra gelen birçok yazarın yolunu açan bu öncü kalem, sanat ve hayat ilişkisini irdelediği bir yazısında şöyle demişti:

> Sanat bütün teferruatıyla hayatı ihtiva etmeli, insanda yaşamak, insan gibi yaşamak, daha iyiye, daha yükseğe, daha temize doğru koşarak yaşamak arzusunu, hatta ihtiyacını uyandırmalıdır.
>
> Hülasa sanat gaye değil, vasıtadır. Gaye hayattır.*

Teşekkürler Sabahattin Ali...

Bu toprakları, bu toprakların insanlarını, içinde sayısız hayatlar barındıran benzersiz bir dille anlatan öykülerin, romanların ve "görecek günlere" inancımızı tazeleyen şiirlerin için...

Ve bize, edebiyatımıza, güzel dilimize kattığın incelikli, içten, cesur bütün şeyler için...

---

* M. Behçet Yazar, *Edebiyatçılarımız ve Türk Edebiyatı*, "Sabahattin Ali'nin Sanat Anlayışı", 1938.

kağnı-ses

kağnı

kağnı

Bir tarla meselesi yüzünden Savrukların Hüseyin, Arkbaşı'nda Sarı Mehmet'i vurdu.

Otuz evli köy birbirine girdi. Şaşırdılar. Herkes korku içinde candarmaların gelmesini bekliyordu. Halbuki karakol buraya altı saat uzakta idi; köyden kimse cinayet haberini götürmedikçe on beş gün bile uğramazlardı. Bu, köylünün aklına en geç geldi; ondan sonra köyün ihtiyarları kahvede Hüseyin'in babası Mevlut Ağa'nın etrafında toplandılar. Sarı Mehmet'in bir tek ihtiyar anasından gayrı kimsesi yoktu. Onu karşılarına aldılar; davacı olmaması için kendisine nasihat etmeye başladılar. İmam:

"Ülen kocakarı" diyordu. "Dava edersen ne kazanacaksın? Kim gider de Mevlut Ağa'nın oğlu adam vurdu diye şahitlik eder? Etse bile sen ayda bir iki defa kasabaya gidip her seferde dört beş gününü gâvur edersen tarlanı kim eker, işine kim bakar? Kasaba iki günlük yol, gidersin, şahitlerin gelmedi, haftaya uğra derler, mahkemen talik[1] olur. Sen gününü şaşırıp gidemezsin, candarma seni alır götürür gayrı kendin istesen bile yakanı sıyıramazsın, evin barkın yıkılır. İşte bir kazadır oldu. Cenabıhak böyle istemiş, Allah'ın emrine mahkeme ile mi karşı koyacaksın? Ne yapsan oğlun geri gelmez. Gel bu işi kapatalım. Sarı Mehmet'in sana zaten bir faydası yoktu ki, düğünde seyranda gezer,

1. Talik: Geciktirme, askıya alma.

sattığın iki şinik ekinin parasını avratlara yedirirdi. Bak Mevlut Ağa bundan sonra seni hep kollayacağını söylüyor. Ne dersin?"

Bütün bu sözleri, oturduğu yerde başını sallayarak dinleyen ve çapaklı, ağlamaktan kızarmış gözlerini, budaklı bir dala benzeyen iri mafsallı, çatlak derili elleriyle silen kocakarı, imam lafını bitirdikten sonra da hep aynı şekilde sallanmakta devam ediyordu. Bir demet kuru ot gibi başındaki yamalı ve kirli örtünün altından fırlayan kınası solmuş kır saçlarını yüzünden ve ıslak yanaklarından çekti. Anlaşılmaz şeyler mırıldandı.

Orada oturanlardan birkaçı daha kocakarının karşısına geçip çömelerek yarı kandırır, yarı tehdit eder şekilde uzun uzun söylendiler: "Öyle değil mi, ha? Diyiversene, ha! Aklın yattı mı? Diyiversene!" diye diller döktüler.

Bu sırada ölü dışarıda, kahvenin bahçesindeki peykede bir hasırın üstünde yatıyordu. Üstüne eski ve pis bir keçe örtmüşlerdi. Başucunda iki üç sinek dolaşıyor, vınlıyordu. Biraz ötede, güneşten gözlerini kırpıştıran bir sürü ufak çocuk, ellerinde boylarından büyük değneklerle ve hiç seslerini çıkarmadan bu üstü örtülü ölünün, keçenin alt ucundan fırlayan ayaklarına bakıyorlardı. Tabanları ve topuğu tamamen delik kalın bir yün çorabın içinde donuk bir sarılık alan bu hareketsiz ayaklar ve bunların üzerinde uçan ve kalkıp inerken güneşe rastlayınca yemyeşil parlayan sinekler onları eğlendiriyordu. Ara sıra içlerinden biri uzaklardan kendisini çağıran anasının sesine koşuyor, biraz sonra yine koşup gelerek eski yerini ve kımıldamayan tavrını alıyordu.

Kahvedekiler yavaş yavaş çıktılar. Kocakarı oğlunun başucuna gidip oturdu. Bir eliyle sinekleri kovmaya, öteki eliyle ihtiyarlıktan ve hastalıktan bir nohut kadar ufalmış olan gözlerini silmeye başladı. Bir hastanın başını bekliyor gibiydi. Elini ağır ağır sallayarak sinekleri kovalıyordu. Bir ihtiyar, kısık sesiyle bağırarak çocukları evlerine gönderdi. Diğerleri de yavaş yavaş dağıldılar. Birkaç delikanlı cenazeyi alıp evine götürdüler. Akşama doğru herşey eski haline gelmişti. Sanki uzun bir hastalıktan sonra eceliyle ölmüş kadar sükûnetle ölü yıkandı ve gömüldü.

Mevlut Ağa ezandan evvel Sarı Mehmet'in anasına iki tane sütlü keçi ile bir torba un ve bir kesekâğıdı şeker yolladı.

Bir ay kadar sonra idi, köye iki süvari candarma geldi. Kahvenin önünde indiler. Bunları görünce muhtarın yüreği "hop" dedi, çünkü bunlar karakolun candarmaları değildi, herhalde vilayetten geliyorlardı. Candarmaların biri kahvede hemen kâğıt kalem çıkardı, muhtardan başlayarak herkesin ifadelerini almaya koyuldu. Öbür candarma köyün meydanında aşağı yukarı dolaşıyordu.

Mesele derhal köye yayıldı. Savrukların Hüseyin'le kavgalı olan ve kasabada pabuççuluk yapan Garip Mehmet, köylülerden duyduğu cinayet işini hemen hükümete bildirmişti. Müddeiumumi evvela kendisi doktoru da alıp gelecekti. Sonra ağustosun bu sıcağında at üstünde günlerce yolculuğu pek gözüne kestiremedi; işi tahkik etmelerini söyleyerek açıkgöz iki candarma yolladı. Doktor, daha ihtiyatlı bulunmak için, eğer bir cinayet varsa cesedi çıkarıp kasabaya getirmelerini candarmalara sıkı sıkı tembih etti.

Sarı Mehmet'in anası ifadesinde hiçbir şey söylemedi. Yalnız: "Ben kimseden davacı değilim!" dedi. "Oğlun eceliyle mi öldü, vuruldu mu?" sorgusuna bile aynı cümle ile mukabele ediyordu. Oğlunun acısı daha içinden çıkmamıştı, fakat hükümet kapısına düşmek ona oğlunun ölümünden çok daha korkunç geliyordu. Otuz sene evvel bir kere kasabanın pazarında köylülerden biri bir torba bulgur çaldırmış ve bunu şahit göstermişti. O zaman tam altı ay mahkemeye gidip geldiğini ve tarlaların yüzüstü kaldığını düşünüyordu. Halbuki o zaman daha gençti de...

Sonra Mehmet geri gelecek değildi, Mevlut Ağa'yı düşman etmekten de hayır çıkmazdı; sonra köyde açlıktan ölürdü. Onun için hep inkâr etti.

İkindiüstü candarmalar mezarlığa gidip köylülere Mehmet'in ölüsünü mezardan çıkarttırdılar. Ancak yarım metre kadar toprağın altında olan ceset, şiddetle taaffün[2] ediyordu. Herkes

2. Taaffün: Kokuşma, pis kokma.

beş on adım geri çekildi. Candarmalar Mehmet'in anasını çağırarak: "Koş bakalım kağnıyı! Oğlunu kasabaya götüreceksin... Doktor muayene edecek!" dediler.

Kadın: "Yavrumu mezarında bile rahat komadılar!" diye iki yanını dövüyor ve bütün Anadolu kadınları gibi ses çıkarmadan ve pek az hıçkırarak ve çömelerek ağlıyordu. Mütemadiyen sallanmakta ve çatlak, kuru yumruklarını ağzına ve gözlerine götürmekte idi. Candarmanın biri ayağıyla hafifçe arkasından dokundu: "Kalk bakalım!" dedi.

Kadın kağnısını koştu, oğlunun kurtlanmış ölüsünü parça parça olmuş bir yorgana sardı, eski bir şilteyi kağnıya serdi, ölüyü onun üzerine yatırarak hepsini birden bağladı. Bunları yaparken ikide birde duruyor ve bir müddet ağlayıp kendi kendine söylendikten sonra tekrar başlıyordu. Gece olduktan sonra yalnızca yola düzüldü. Candarmalar daha evvel muhtarı, imamı, Savrukların Hüseyin'i birbirine bağlayarak önlerine katmışlar ve yollanmışlardı.

İhtiyar kadın, iki sıska ve küçük, birer eşek kadar küçük öküzün çektiği kağnının arkasında çıplak ayakları taşlara takılarak; elinde değnek, ağlamaktan kısılmış sesiyle öküzlere bağırmaya çalışarak, yürüyordu. Yaz gecelerinin parlak ay ışığı altında çakalların sesini bastıran bir gıcırtı ile ağır ağır ilerleyen bu kağnı, hiç de bir ölü taşıra benzemiyordu: Öküzler sırtlarına vuran aydınlık altında canlı ve gürbüz; yamalı yorgan ve köhne kağnı fevkalade kıymetli bir madenden yapılmış gibi güzel ve yeni görünüyorlardı. Kadının gölgesi, elindeki değnekle beraber, beyaz taşların, çalıların üzerinden atlayarak metrelerce uzanıyor, rakseder gibi sıçrıyordu.

Halbuki altmışlık kadın, kağnıdan yayılan ağır koku ile sersemlemiş, sendeliye sendeliye yürüyor, bazen birdenbire hızlanan öküzlerin yanında gitmeye çabalıyordu. Yavaş yavaş ayakları sürüklenmeye, ağlamaktan, içine akıta akıta ağlamaktan daralan göğsü nefes alamamaya başladı.

Kağnının kenarına tutunarak biraz daha yürüdü. Ayakları birbirine dolaşıyordu. Öküzlere "oooha" diye bağırmak istedi,

sesi boğazından çıkmadı; elleri kağnıdan kurtuldu, yere yuvarlandı, tozların içinde tekrar ayağa kalkarak koştu. Karşıdan doğru yeni çıkan serin bir rüzgâr üçetekli entarisini ve şalvarının paçalarını uçuruyor, yırtık yazma başörtüsünü siyah bir bayrak gibi dalgalandırıyordu. Kağnıya yetişemeden tekrar düştü, yüzü yolun beyaz ve kül gibi ince tozlarına gömüldü.

Kağnı, taşlara çarptıkça, üzerinde bağlı ölüyü iki tarafa fırlatarak ve yükselip alçalan uzun, yanık gıcırtılar çıkararak ve ay ışığının altında ve gecenin sessizliği içinde arkasında hafif bir toz bulutu bırakarak, ağır ağır kendi bildiğine ilerliyordu.

1935

kamyon

Kamyon, Zincirli Han'ın dar ve basık kapısından, yan duvarlara sürtünüp sıvaları dökerek ve üzerine bağlanmış sepetlerle çuvalları dört tarafa fırlatarak ıkına sıkına çıktı. Şoför bir eliyle direksiyona yapışmış, dört metre genişliğindeki sokağın karşı tarafındaki berber dükkânlarına girmeden sola manevra yapabilmeye uğraşıyor, öteki eliyle de ağzına peynirli pide tıkıyordu. Toz, çamur, benzin, makine yağı tabakalarının altında elbisesinin ve yüzünün rengi pek belli olmayan şoför yamağı arka tarafta durmuş, iki yana koşarak şoföre:

"İleri!... Geri!... Yana!..." diye işaretler veriyor, bir taraftan da soğan ekmek tıkınıyordu. Kamyon, içindeki yirmi iki müşterisiyle beraber sokağa çıkıp biraz ilerledikten sonra durdu. Uzaktan doğru koşup gelen bir çocukla, otomobilde heybesini bacaklarının arasına almış değirmi sakallı birisi fiskos edip konuşmaya başladılar. Ara sıra duyulan: "Buğday, veresiye defteri, şinik, sekiz metre kara dimi..." gibi sözlerden, İzmir'e giden manifaturacının oğluna dükkân idaresi ve köylülerle veresiye muamelesinin şekli hakkında son talimatı verdiği anlaşılıyordu. İkide birde sabırsızlıkla arkasına dönüp bakan şoföre şöyle bir başını çevirip:

"Dur azıcık... patlamadın a!..." diyor; sonra gözlerini müşterilerde de gezdirerek sözünün yalnız şoföre değil, başka sabırsızlanan varsa onlara da dokunur olduğunu anlatmak istiyordu.

Bu sırada, sırtında eski bir heybe ile, çok genç bir köylü otomobile yaklaştı; tereddüt eder gibi bir müddet şoföre baktıktan sonra:

"İzmir'e mi?" diye sordu.

"Oraya!..."

"Beni de alır mısınız?"

"Yer yok!..."

Delikanlı hemen arkasını döndü, uzaklaşmaya başladı. Fakat şoförün penceresine dayanarak ona birtakım şeyler havale eden esmer, uzun boylu, sırım gibi incelmiş boyunbağlı birisi arkasından bağırdı:

"Gel buraya! Hey... Delikanlı!..."

Köylü döndü. Esmer, uzun boylu adam şoföre:

"Ne diye yer yokmuş, arkada bir yere sıkıştır!..." dedi.

Bu adam kamyonun sahibi idi. Şoför yüzünü buruşturarak indi. Delikanlıdan yarım lira peşin aldı. Sonra, arabanın arka kapağını gevşeterek eğri bir şekle koyan ve üzerine çullarını seren öteki köylüleri sıkıştırıp, yeni gelene bir yer açtı. Zaten dizleri üzerine çömelerek ancak sığışabilen yolcular hem; "Olmaz, buraya nasıl sığar!" diye söyleniyorlar, hem de her setre pantollunun emrine itaate alışık bir tavırla birbirlerini iterek yer açıyorlardı. Genç köylü bir kıyıya çömeldi, heybesini altına aldı ve kamyon, hızla bir sarsıldıktan sonra yürüdü.

Şoförün yanında oturan siyah elbiseli, gümüş çerçeveli gözlük takmış, yaşlıca, sünepe tavırlı bir adam, –Beyşehir taraflarına dava toplamaya giden bir avukat– başını arkaya çevirerek: "Uğurlar olsun cümlenize!" diye bağırdı. İçeridekilerin hepsi birden aynı sözü tekrarladılar. Konya'dan çıkıp Beyşehir'e giden yolun başlangıcındaki dik yokuşu tırmanmaya başlayınca, herkes yanındaki ile veya çaprazlama ta öbür baştaki biriyle lafa koyuldu, birkaç kişi yalnız cıgara içip dumanını savuruyordu. Birbiri arkasına dizili tahta sıralarda oturmayıp yarım lira eksiğine en arkada yere çömelen ve kamyonun şiddetle sarsılan bu kısmında ikide birde, başlamak üzere olan uykularından

fırlatılan köylüler, cıgara da içmeyerek, boş gözlerle bakışıyorlardı.

Sonradan gelen genç köylü ilk defa otomobile biniyordu. Benzi sapsarıydı. Bunun yarısı, alışmadığı bir şeyde hızlı hızlı götürülmenin verdiği heyecan ve korkudan, yarısı da başka bir şeyden geliyordu.

Konya'ya bir saat ötedeki bir köyden olan bu delikanlı otomobile binmişti, İzmir'e gidecekti. Araba İzmir'e gelince şoför yolcuları selametlemeden evvel nedense yol parasının üstünü toplamak âdetindeydi. Bunu genç köylü de biliyordu, fakat yazık ki şoförün bu isteğini yerine getirecek vaziyette değildi. Yanında beş parası bile yoktu.

Mahsuller para etmeyince, vergiler ödenmez hale gelince, evde tuz, gaz tükenip yerine yenisi konmayınca oğul babasını bir kenara çekmiş:

"Baba, ben gidip şehirlerde çalışayım. Bak, köyün yarısı gitti, İzmir'de çok iş varmış. Fabrikalarda adamına göre yarım lira yevmiye bile veriyorlarmış. Kışın burada kalıp yük olacağıma, gidip ekmeğimi ararım, harman zamanında gene gelir, tarlada çalışırım..." demişti. İhtiyar babası aklı ermediği ve fakirlikten söz söyleyemez, fikir ortaya atamaz hale geldiği için peki dedi. Ve on sekiz yaşındaki delikanlı, bundan evvel İzmir'e gidip gelenlerden akıl danışmaya gitti.

İzmir'e gitmek için evvela Konya'dan otobüse binmek lazımdı. Beyşehir, Karaağaç, Ödemiş üzerinden iki üç günde varılıyordu. Yol parası beş lira idi. İzmir'e varınca hemşerileri bulup ötesini onlardan öğrenmek lazımdı.

Delikanlı bunun üzerine yol parası tedarikine çıktı. Fakat evindeki eski bir çifteye bir liraden fazla veren bulunmadı. Beş lira gibi mühim bir parayı köyde bir araya getirebilmek, bir hafta uğraştığı halde, mümkün olamadı. Ne yapacağını şaşırmış bir halde iken bakkalın oğluna rastladı. Bu çocuk bir zamanlar

babasının yanından kaçıp şoför muavinliği yapmıştı. Kendisine akıl öğretti:

"Ülen, sen deli misin? Otomobile de para mı verilirmiş?..." dedi ve ona, şoföre yarım lirayı peşin verdikten sonra bir daha beş para vermemesini, İzmir'e yaklaştıkları zaman usulca arkadan atlayarak tüymesini ve İzmir'e yayan girmesini söyledi. Yalnız şunu da ilave etti:

"Amanın tetik ol, İzmir'e girmeden otomobili durdurup yol parasını toplarlar. Sen daha evvel atlamazsan yandığın gündür. Şoförler seni yatırıp suyunu çıkarana kadar döverler, üstelik de don gömlekten gayrı neyin varsa alırlar..."

İşte bu on sekiz yaşındaki köylü delikanlısı, cebindeki elli kuruşu peşin verdikten sonra, böylece on parasız otomobile binmiş, İzmir'e ameleliğe gidiyordu.

Yolculuğun ikinci günü akşamına doğru genç köylü olduğu yerde rahat oturamamaya başladı. Yola çıkalıdan beri açtı. Köyden beraber aldığı azıcık yufkayı daha biner binmez yemişti. Yanı başında kuru ve siyah bir ekmeği ağır ağır geveleyen köylülere yutkunarak bakıyor, sanki başı dönüyormuş gibi gözlerini kapayarak kafasını kamyonun sarsılan tahtalarına dayıyordu. Sonra birdenbire irkiliyor, yerinden azıcık doğrularak öne, şoföre doğru bakıyor, tekrar sıkıştığı yere büzülüyordu. İçinde, otomobil ilerledikçe büyüyen, bir korku ona ara sıra açlığını unutturuyor, yahut açlıkla karışarak onu sersemletiyordu. İzmir'e yaklaştıklarını yolcuların konuşmalarından anlamıştı. Fakat ne kadar yaklaştılar? Atlayacak, kaçacak zaman geldi mi? Eğer daha çok varsa bu Allah'ın dağlarında gece yarısı yolu nasıl bulacak, yahut buralarda nasıl geceleyecek? Ya candarmaların eline düşerse?... Ya şoför parayı vermeden atlayıp kaçtığını karakola haber verirse?... O zaman candarmalar kendisini dövmezler miydi? Acaba candarmaların dayağı mı daha kötü idi, şoförün dayağı mı? belki otomobildeki müşteri-

lerden bir merhametli çıkar da bunu dövdürmezdi. Fakat bu kadar adamın içinde rezil olmak vardı. Üstelik don gömlekle kalacaktı. Bu kılıkta İzmir'e nasıl girer, hemşerilerini nasıl ararda? Atlamaktan başka çare yoktu...

Fakat atlamayı nasıl becerecekti? Kamyon, arkasında atılmış pamuk gibi bir toz yığını bırakarak koşuyor, dar dönemeçlerde, içindekileri bir yandan bir yana fırlatarak, kıvrıntılar yapıyordu. Birçok defa gördüğü halde hiç içine binmediği bu acayip şey, çıkardığı gürültü ve insanı sersem eden hızıyla, ciğerlere ve beyne dolan sıcak benzin kokusu ile birdenbire korkunç bir kılık alan bu makine ona anlaşılmaz bir ürkeklik veriyordu. Bu toz, gürültü ve sürat kargaşalığı içinde dumanlanan kafasından, bozuk bir rüya şeridi gibi, köyü, kendisine anlatılan İzmir'in hayalinde yarattığı vuzuhsuz[3] şekilleri, şoförün benzin kokulu yüzü, Beyşehir'de inen gözlüklü avukatın siyah ceketinden fırlayan sıska ensesi geçiyordu.

Ara sıra otomobil herhangi bir sebeple yavaşlar gibi olunca delikanlı yüzünde zaptedemediği bir dehşet ifadesiyle yerinden fırlıyor, "Acaba duracak mı? Para toplamaya mı başlayacak?" diyor; araba tekrar hızlanınca derin bir nefes alarak yerine çekiliyor ve atlamak için kati kararını veriyordu. Fakat nasıl atlayacak? Bu kamyon, bu gitgide gözünde büyüyen, bütün hislerine, alışamadığı ve ezici tesirler yapan korku makinesi kendisini bir kıskaç gibi yakalamıştı. Buradan kurtulmasına imkân olmadığını sanıyordu. Gözleri alev alev olmuş, dört tarafına bakınıyor, etrafındaki köylülerin, ön sıralarda oturan efendilerin hep kendisine baktıklarını, biraz kımıldasa yakasına yapışacaklarını zannediyordu. Alnından yanaklarına doğru terler akıyor ve şakaklarındaki ayva tüylerini ıslatıyordu.

Otomobil birdenbire yavaşladı. Yolun sol tarafı sarp bir kesme idi ve sağ tarafta, iki minare boyunda bir yar, esner gibi ağzını açmıştı. Yol birdenbire darlaşıyordu. Motorun hafifleyen gürültüsü arasında aşağıdan doğru gelen bir su şırıltısı duyuluyordu.

3. Vuzuh: Açıklık, anlaşılırlık.

29

Henüz taş bile döşenmemiş olan şosenin bu kısmında çökme ve kayma tehlikesi bulunduğu için yolcular burada yayan yürür ve otomobiller yavaş yavaş ilerlerdi. Bunun için daha otomobili tamamen durdurmadan şoför başını arkaya doğru çevirdi ve:

"Haydi beyler!" dedi...

Birdenbire arka tarafta bir hareket oldu: Delikanlı, gözleri dönmüş, korkudan titreyerek, kendini dışarıya, yolun üstüne fırlattı. Fakat daha durmamış olan otomobilden bu tersine atlayış ona muvazenesini kaybettirdi; olduğu yerde birkaç kere döndükten sonra ayağı boşa gitti ve eliyle çalılara tutunmaya çabalayarak, kafası sivri taşlara çarpa çarpa ve arkasından acı bir hışırtı ile akan topraklar ve ufak taşlarla birlikte, yardan aşağıya, şimdi şırıltısı daha çok duyulan dereye doğru yuvarlandı.

1935

kafa kâğıdı

Akşamüzeri hapishaneye bir sürü adam getirdiler. Hepsi elli kadar vardı. Bu kadar kalabalığı süngü takmamış iki candarmanın arasında görünce yol parası borcundan buraya geldiklerini anladık.

Nizamiye kapısından girince avluda sıra oldular. Bir gardiyan elindeki kâğıda bakarak yoklama yaptı. Ondan sonra duvar kenarına dizilerek çömeldiler, konuşmadan bekleşmeye başladılar.

Kılıkları pek perişandı. Poturları parça parça sarkıyordu ve çoğunun ayağında kunduraya benzer bir şey bile yoktu.

Sırtlarında devetüyü çuldan kısa ve gene parça parça cepkenler, bunun altında solmuş, lime lime yıpranmış ve yamadan görünmez olmuş mintanlar vardı. Siperini sağ veya sol yanaklarının üstüne getirdikleri kasketleri yağ içindeydi ve yırtık siperden koyu sarı mukavvalar fırlıyordu.

Yanlarına koydukları çul heybelerin yan yatan ağızlarından birkaç somun kara ekmek, birkaç dürüm yufka ve bazılarınınkinden birkaç taze soğan yaprağı görünüyordu.

Hangi koğuşa gideceklerini ve ne yapacaklarını söyleyen olmadığı için uzun zaman beklediler. Aralarında ara sıra bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Kendi köylerinden birkaç mahpus yanlarına sokulunca isteksiz ve çekingen tavırlarla onun suallerine cevap veriyorlar, ara sıra başlarını başka tarafa çevirip uzaklara

bakarak bu konuşmaya devam etmekten pek hoşlanmadıklarını anlatıyorlardı.

Hakikaten, tanımadıkları mahpuslardan ziyade hemşerilerinden utanıyor gibiydiler. Katilden veya başka ağır cürümlerden yatan kendi köylülerinin karşısında, yol parası veremedikleri için hapse düşmüş olmak onlara pek ağır geliyordu.

İçlerinde bir de ihtiyar vardı. Görünüşte altmışı çoktan aşmış olan bu adamın artık yol parası vesaire ile alakası olmasa gerekti. Mavi damarları fırlamış ve kütükleşmiş ellerinde tuttuğu eğri ve kalın bir sopaya dayanarak kalkabiliyor ve iki kat olmuş belini hemen bir yere yaslamak için duvarın yanına gidiyordu.

Kupkuru ve uzun çenesinde birkaç tel sallanmakta, dökülerek adamakıllı seyrekleşen ak saçlarının altında lekeli ve pul pul olmuş bir deri parlamaktaydı.

Üstü başı ötekiler kadar, hatta daha fazla perişandı. Belindeki meşin silahlık, belki altmış senenin kahrını çekmiş olduğu için, tüylenmiş, çatlamış, taban astarı gibi incelmişti.

Yanına yaklaştım. İhtiyarlıktan ufalmış gözlerle bana baktı. Geçeceğimi sanarak başını gene başka tarafa çevirdi.

Yanına diz çöktüm:

"Merhaba, dede!" dedim.

Dönüp baktı. Gözlerinde ufak bir hayret parladı ve döndü.

"Eyvallah!"

Her yeni gelene söylenen beylik cümleyi söyledim:

"Geçmiş olsun!"

"Sağ ol!"

Tekrar önüne baktı. Bir cıgara çıkarıp verdim. Titrek elleriyle aldı, sonra silahlığından teneke bir tabaka çıkararak açtı. İçinde bir tutamdan az tütün tozu ve bir fitilli çakmak vardı. Bunun seferberlikten kalma olduğu besbelliydi. Avucunun içi ile hızlı hızlı çaktı, sonra fitili düzeltip birkaç kere daha denedi. Bir türlü yanmıyordu. Bu sırada benim yakıp uzattığım kibritle cıgarasını ateşledi ve ağır ağır, derin derin çekti.

Ben gene sordum:

"Vukuatın ne, dede?"

"Ne vukuatı oğul, susa yolu[4] parasını veremedik!"

"Kaç yaşındasın?"

"Ne bileyim? Seksen olmalı!..."

"Nasıl olur? Altmışı geçenlerden yol pakası istemezler..."

"Benden istiyorlar..."

"Bir yanlışlık olacak."

"Yanlışlık değil oğul!" dedi ve anlattı:

"Dört oğlum vardı, birisi katilden hapise düştü, sekiz sene yattıktan sonra öldü; ikisi seferberlikte gitti; biri de candarma idi, eşkıya takibinde vuruldu, topal kaldı, şimdi köyde oturur, benim elime bakar. Öbür oğullarımın çocukları yoktu. Bunun da bir tek oğlu oldu o da sekiz yaşında sıtmadan öldü. Öleli yirmi yılı aşkındır. O zamandan beri topal oğlumla otururuz. Benim kocakarı ile topalın karısı tarlayı sürer, ekerler, ben de harmana yardım ederim, topal da çardakta oturup bostanı bekler, kıt kanaat geçiniriz. Üç sene evvel bizim ağa dere boyundaki ufak tarlamıza sahip çıkar oldu. Bağırdık çağırdık, fayda etmedi. Oğlan sakat, bende de derman yok, hakkımızı kendimiz arayamadık. Mecbur olduk hükümet kapısına düşmeye. İki sene mahkememiz sürdü. Bizim tapumuz filan yoktu ama bütün köylü o tarlanın bize dededen kaldığını bilirdi. Bunu soran olmadı, ağa yalancı şahit dinletti, mahkemeyi kazandı. Mahkeme sürerken benden kafa kâğıdımı istediler, nereden bulayım? Askerden döneli devlet kapısına işim düşmemişti; aradım aradım yok... Sonra mushafın arasında bizim topalın ölen oğlunun kafa kâğıdını buldum. Onun da adı Mehmet'ti. Kafa kâğıdı değil mi, hep bir, dedim, vilayete kaydını gördürdüm yeniden adres verdim.

"Mahkemeden bir şey çıkmadı. Vilayete gelip giderken öbür tarlayı yüzüstü koduğumuzla kaldık. Altı ay sonraydı, köye tahsildarlar geldi. Yol parası vereceklerin arasında muhtar beni de okudu. Yanlış olacak diye kulak asmadım. Birkaç kere gelip gittiler, aldırmadım. Yirmi senedir yol parasından muaftım.

4. Susa yolu: Kırıkkale'de, İç Anadolu yöresinde asfalt.

33

"Bu sefer tahsildarlar candarmayla beraber geldiler. Yol parası vermeyenlerle beraber beni de aldılar; ben seksen yaşındayım dedim ama, dinleyen olmadı. Nüfusa geldik, defteri açıp baktılar, daha yirmi dokuz yaşındasın dediler. Amanın etmeyin, halime bakın, sakalıma bakın dedim, olmaz, tevellüdün işte burada, adresin de belli diye dayattılar. Cebimdeki nüfusu çıkarıp verdim, orada da 29 gösteriyormuş, o zaman aklım erdi ama, neyleyim? Daha çok kurcalarsan başına iş açılır dediler. Ben de sesimi çıkarmadım. Altı lirayı bir denkleştirebilsem verir kurtulurdum ama bu zamanda altı liranın yolu nerde? Kaderde yazılıymış dedik, geldik buraya..."

Gülmeye başlamıştım:

"Ama babacığım, hiç insan torununun nüfus kâğıdını alır mı?" dedim.

Bıkkın bir tavırla elini salladı ve:

"Ne olurmuş sanki?" diye mırıldandı, "hepsi devletin kâğıdı değil mi?"

1935

gramofon avrat

Azime bu kızı eline geçireli bir sene bile yoktu. Fakat adı şimdiden bütün Konya hovardalarının arasına yayılmış bunun sayesinde Azime'nin çıkınına yeşil yeşil bangonotlar dolmaya başlamıştı.

Yaşı daha yirmi sularında idi. On beş senelik oturak avratlarından güzel oyun oynuyor, bütün türküleri, en zorlarını bile, gözünü kırpmadan söylüyordu. Bir yanık sesi vardı ki... Bu ses için ismi Gramofon Avrat olmuştu. Asıl adı pek malum değildi. Nereden geldiğini de bilenler azdı. Dilinin epeyce düzgün olduğuna bakılırsa herhalde şehirde bir efendi yanında evlatlık kalmış olacaktı. İki sene evvel ilk defa olarak Dereköylü bir delikanlının yanında Meram'da bir oturağa gelmiş, ondan sonra bir iki ay bu çocukla dolaşmıştı. Dereköylü bir gece kavga arasında vurulup ölünce bütün öteki kimsesiz ve efesiz oturak kadınları gibi Azime'nin eline düştü. Azime ne tükenmez hazine yakaladığını bilmez değildi. Kızı evvela terzi Mürüvet'e götürüp hanımlar gibi giydirdi, ayağına tokalı papuçlar aldı, bir hafta, on gün istirahat ettirdi. Ondan sonra bir geceliğine oturağa göndermek için otuz, kırk, yerine göre yüz lira alarak ve sürüyüp götürmesinler diye yanına kendi adamlarından bir silahlıyı "efesidir, yalnız göndermez" diye katarak kızı çalıştırmaya başladı.

Anasının beşibiryerdelerini, babasından kalan iki dönüm tarlayı, Araplar mahallesindeki eski evi satan her delikanlı pa-

ralarını kuşağına basıp Azime'ye geliyor ve bir gececik oynatmak için Gramofon Avrat'ı istiyordu.

Öteki avratlar hep yaşlı kadınlardı. Oyundan anlayan hovardaların beğenebileceği bir oyun, ancak on beş, yirmi senede öğrenilebiliyor ve bu müddet içinde yüzler, kalın düzgün tabakaları altında saklanacak kadar çöküyordu. Az ışıklı çıraların veya sönük lambaların ziyasında oynayan bu kadınların yüzlerinden çok ayaklarına ve türlü türlü ahenklerle kıvrılan vücutlarına bakıldığı için yüzlerinin ve yaşlarının pek ehemmiyeti yoktu.

Fakat bu Gramofon Avrat... Daha bu yaşta, yıllanmış kadınlardan güzel ve ustaca oynayan, en kıvrak şarkıları, konuşuverir gibi kolayca söyleyen, rakı verirken adamın gözlerinin içine bakıp gülen bu yaman kadın öbürlerine benzemiyordu. Bu kız için millet birbirini kırıyordu. Azime kızı oynatacak olanların akıllı uslu olmalarına ne kadar dikkat ederse etsin, her oturakta muhakkak kavga çıkıyor, silah atılıyor, adam vuruluyordu. Fakat şeytan kız, bunların hepsinden yakayı kurtarmasını biliyordu. Tam kavga alevlenip kendi yüzünden dövüşenler kendisini unutunca usulcacık sıvışıyor, onu getiren ve asla kavgaya karışmayan adamla beraber, kapının önünde bekleyen arabaya atlayıp bağlar arasından dolaşarak "Azime yengesine" geliyordu.

Gramofon Avrat'ın acayip bir huyu vardı: Bir gördüğünü bir daha hiç hatırlamıyordu. Uğruna evini barkını harcayanları bile ikinci görüşünde tanımamazlıktan geliyor, daha doğrusu sahiden tanımıyordu. Çünkü karşısındaki kendisini ona hatırlatmak için: "Nasıl bilmezsin canım, Silleli'nin bağına gittik ya... Orada Küçük Ali beni bıçakladı da dört ay hastanede yattım ya!..." dedikçe öyle masum bir tavırla: "Bilemedim hay efendiciğim, bilemedim işte!" derdi ki, yalan yaptığını söylemek insafsızlık olurdu.

Kendisini alıp götüren ve oynatanların, hatta bir iki gece yanlarında alıkoyanların ne zengin ne de "aslan gibi delikanlı" olmaları, bunların Gramofon Avrat'ın kafasında yer bırakmalarına yetmiyordu. Yalnız bir kişiyi uzun zaman unutmadı:

Azime'nin eski dostlarından Rumelili bir Hüseyin Ağa vardı. Konya'da istasyondan çıkınca insanın karşısına dizilen bir sürü çift atlı paytonların belki dörtte biri bu adamındı. Azime'ye araba lazım oldu mu, buna haber salar, Hüseyin Ağa da işin sonunda bazen vukuat da çıkabileceği için en genç ve kuvvetli arabacısı Murat'ı yollardı.

Bu delikanlı, hiç konuşmadan, hiç arkasına bakmadan kendisine söylenen yere atları sürer, hangi bağa gidilirse kapısının önünde bekler, çağırılsa bile içeri girmez ve sabaha karşı oturak bitince yahut bir vukuat çıkıp silah sesleri ve bağrışlar arasında Gramofon Avrat bağdan dışarı fırlayınca hemen atların torbalarını alır, dörtnala şehre dönerdi.

Ne kadın ona, ne o kadına bir laf söylemiş değildiler. Aylardan beri onun doru atları ve hafif arabası kadını birçok yerlere götürdüğü, birçok yerlerden, bazen arkalarından atılan kurşunlara rağmen, selametle evine getirdiği halde, belki bir kere adamakıllı birbirlerinin yüzüne bakmamışlardı.

Fakat bir gece Murat hastalanıp yerine başka arabacı gelince Gramofon Avrat bindiği arabadan atladı ve gitmem diye dayattı; ne yalvarmak, ne bağırmak fayda vermedi. Azime pohpohlamak için birkaç gün sonra bunu oğlana söyleyince o, aldırış etmezmiş gibi, omuzlarını silkti.

Bir gün Meram'ın ta öbür başında bir oturağa gittiler. İçeride sazlar çalınıp şarkılar titreşen dut yapraklarında dolaşırken, dönen ve oynayan kadınların kaşık sesleri taşlı bir yolda dörtnala koşan at nalları gibi geceye yayılırken, her zamanki şey oldu: Bağırmalar, sövüşmeler başladı. Birkaç silah sesi duyuldu. Murat başını çevirerek bağın tenha kapısına baktı, neredeyse bu kapıdan çıkıp arabaya atlayacak olan kadını ve "efesini" gözledi. Fakat bunun yerine içeriden keskin bir kadın sesi çınladı:

"Amanın Murat yetiş, beni vurdular!"

Oğlan yerinden sıçrayarak bahçe kapısını omuzladı. İçeride hâlâ boğuşanlar vardı. Birkaç kişi kadını kucaklayıp bağ evine sokmaya çalışıyorlardı. Kadın Murat'ı görünce ellerini ona doğru

uzattı ve ilk defa olarak ona, hem de çok şeyler söyleyen gözlerle, baktı. Murat yavaşça ceketinin cebinden iri Nagant'ını çıkararak oradakilere doğru sıktı; onlar, nereden geldiğini anlamadıkları bu ateşten şaşırdıkları sırada çabucak kadını yakalayıp dışarı fırladı ve arabaya atlayarak şehrin aksi tarafına, dağlara doğru sürdü.

Fakat buraları iyi tanımadığı ve sığınacak kimsesi olmadığı için birkaç gün sonra candarmaların eline düştü, kendisini hapishaneye, kadını hastaneye kaldırdılar. Gramofon Avrat hastaneden çıkınca ilk işi Murat'ı sormak oldu. Tabanca attığı zaman yaralananların biri öldüğü için, delikanlı, esbabı muhaffefesi[5] filan çıktıktan sonra, tam on iki buçuk sene yemişti.

Bu günden sonra kadın ne bir oturağa gitti, ne eline kaşık alıp oynadı, ne de güzel ve yanık sesini duyan oldu. Evvela yaşlıca birinin yanına kapatma girdi. O kendisini kapı dışarı edince de umumhaneye düştü. Fakat her salı günü muhakkak hapishaneye gidip Murat'ı görür, ya birkaç kuruş para, yahut da yağ, bulgur, cıgara gibi bir şey bırakırdı. Aralarında bir iki kelime bile konuşmadıkları halde kendi uğruna hiç düşünmeden adam vuran bu çocuğu, vücudunu satıp kazandığı paralarla besliyor, belki de artık yalnız bunun için çalışıyordu.

1935

5. Esbabı muhaffefe: Cezayı hafifletici sebep.

arap hayri

Mektep kitaplarındaki haritalarda bir insan eli kadar küçük görünen Anadolu, çeşit çeşit birbirine benzemez insanlarla doludur. Öbek öbek kasabacıklar, kendi içlerine kapanmış birer küçük dünyadır. Gerçi, bozkırları altmış kilometre ile geçen trenin ara sıra durduğu tenha istasyonlardan veya tenezzüh[6] otomobillerinin yarım saat için mola verdiği ağaçlı hükümet meydanlarından bu dünyayı görebilmek kolay, hatta mümkün değildir, fakat yirmi beş yolcu taşıyan bir Şevrole kamyonla buralara gelip üç dört gece kıraathanenin üstündeki otel kılıklı yerde, yahut avlusu çamur ve benzin kokan handa kalanlar, eğer gözleri kör değilse, hayatın akışına sessizce uyup giden, başlıbaşına bir dünya görürler. Fakat bu da görmek değildir. Oralarda uzun zaman oturmak, akışa kapılarak yaşamak lazımdır. Birkaç büyük şehrimizi dolduran ve dünyayı oradan ibaret sananlar bu kasabalara geldikleri zaman, ne kadar ayrı bir âlemin insanları olduklarını anlarlar. Kendileri için ehemmiyetli olan birtakım şeylerin buralarda adı bile anılmadığını, senelerin burada ancak resmî birkaç binada ve kahvenin mermer masasının üzerinde çay lekeleriyle yatan bir iki gazetede yürüdüğünü, yaylı arabanın yerini tutan otomobilin, küçük bir daire üzerinde ağır ağır dönen hayatta bir değişiklik yapmadığını fark edince şaşırır ve hemen kaçmak isterler.

---

6. Tenezzüh: Gezinti.

Bilmezler ki bu donmuş sanılan hayatın da büyük dalgaları, şehirlerdekine nazaran daha az aktörce, daha çıplak ve içten ihtirasları, daha sarsıcı maceraları vardır. Bu maceralar büyük bir olağanlık içinde geçip gittiğinden roman veya piyes haline konulmazlar, pek seyrek olarak bazı gazetelerde bir taşra muhabirinin mektubu olarak çıkar ve unutulurlar.

Bizim burada anlatacağımız vaka bu nevidendir; fakat şimdiye kadar hiçbir gazetede çıkmamıştır.

Beyşehir'in en mühim ve lüzumlu adamı muhakkak ki boyacı Arap Hayri idi. Berberin kapısının kenarında küçük sandığına ayaklarını, çamur sıvalı duvara sırtını dayayarak uyuklarken onun bu ehemmiyetinin farkına varılmazdı. Diz boyu toz içinde yüzen bu kasabada herkes kundura boyatmanın saçmalığını biliyor ve böyle bir lüksü bayramlara saklıyordu. Hatta bunun için Hayri yalnız Beyşehir'i değil, dört beş saatlik yerlerdeki Seydişehir'le Akseki'yi de idare ediyordu. Konya'dan bir kamyon gelince hemen şoförün yanına gider, onun makine yağı içindeki postallarını temizleyip boyar ve makine Seydişehir'e doğru kalkıp giderken kutusuyla beraber çamurluğa yapışırdı.

Hayri'nin kıymeti muayyen günlerde ve birdenbire anlaşılırdı. Valinin, kolordu kumandanının veya bunlara yakın mertebede başka bir devletlinin otomobili, Beyşehir gölünün üst tarafından doğru, iki yanı bağlar ve ağaçlarla sarılı şoseyi toza bulayarak sökün etti mi, derhal kasabayı bir telaş kaplar, gelen ile "teşerrüf"[7] edecek olan veya bunu ümit eden ne kadar memur ve eşraf varsa birer adam göndererek Hayri'yi çağırtırlardı. Kendisine kimsenin muhtaç olmadığı zamanlarda bile ağır bir istiğnayı[8] her haliyle belli eden bu boyacı, kendisine arap ismini verdiren ve koyu kahverengi bir köseleye benzeyen yüzünün

7. Teşerrüf: Şeref bulma, onurlanma.
8. İstiğna: Gönül tokluğu, doygunluk.

derisini hafifçe buruşturur, koşup gelenleri, gülümsemeye benzeyen bir ifade ile karşılardı.

Hâkimin gönderdiği mübaşir, kaymakamın gönderdiği candarma, istihkam taburu kumandanının gönderdiği nefer ve belediye reisinin gönderdiği odacı birbiriyle Hayri'yi paylaşamazlar ve çekişmeye başlarlardı. O zaman Hayri çamur sıvalı duvara dayadığı başını ve arkaya doğru kaykılan vücudunu azıcık bile kımıldatmadan dik gözlerle, önünde bağırıp çağıranları süzer ve nihayet sabrı tükenen kaymakamın candarması ötekileri hızla itip:

"Kalk ülen! Basarım tokadı ha!" diye bağırınca ağır ağır sandığını yakalayarak candarmanın önüne düşerdi.

Bazen bu arayıcılar onu her zamanki yerinde bulamazlar soruşturmaya başlarlardı. O zaman, gölgeli dükkânında bir başçavuşun veya bir köy mualliminin bıyıklarını kırpan berber başını çevirmeden bağırırdı:

"Akseki'de, Akseki'de, Arap'ı aradınızsa Akseki'de!..."

Ve üç dört gün sonra Beyşehir'e dönerek kendi yokluğunda arandığı haberini duyan Hayri, eski yerine oturur. Önünden geçen kaymakamın tozlu ve burunları yukarı kıvrık sarı iskarpinlerine gülerek bakardı.

Hayri'nin kıymeti bir de kasabaya tuluat kumpanyaları gelince anlaşılıyordu. Para vaziyetleri yüzünden bir arada beş altı kişiden fazla seyahat edemeyen bu kumpanyalar ikinci derecedeki aktörlerini indikleri yerin garsonlarından, çıraklarından ve boşta gezenlerinden seçmek âdetinde idiler ve onların Beyşehir'deki gediklileri bu Hayri idi. Bir oyuncu kumpanyası gelir gelmez Hayri'nin yüzü büsbütün tuhaf bir ciddilik alır, tavırları daha bir kurumlu olurdu. Sandığını kahve ocağına saklatır, heyetin adeta vekilharçlığı, rehberliği, hatta bir dereceye kadar direktörlüğü vazifesini üstüne alırdı... Kahvenin üstündeki otelde ancak bir tek çıplak oda tutabilen bu (Genç Türk) veya (Asrî Temsil) heyetinin gıdasını tedarik için kolunda sepetle alışverişe çıkan ihtiyar kantocu Şaziment'le beraber zerzevatçı ve kasapları dolaşır, beraber pazarlık eder, paranın üstünü kendi-

si sayıp alır, elleri dolu olan kantocunun çantasını açıp bunları oraya attıktan sonra, öteberinin de yarısını kendisi yüklenirdi.

Temsillerde esas vazifesi perdecilik olmakla beraber rollere çıktığı, hatta bazen birkaç laf ettiği de olurdu. Onu görünce seyircilerin hepsi kahkahayı bastığı halde Hayri gülmez hatta kızgın ve istihfaf[9] eden bir bakışla aşağıyı süzerdi.

Kasabaya son gelen kumpanya, "Sahir Süha"nın "Sanatkâr Gençler" temsil heyeti idi. Hanay Kahve dedikleri iki katlı gazinonun üst katında, daha geldikleri akşam, elbiselerinde otomobil yolculuğundan kalma tozlarla oyun vermeye başlamışlardı.

Bu gelenlerin arasında, Sahir Süha'nın karısı olduğu söylenen Adalet isminde bir genç kadın vardı. İlk akşamdan itibaren derhal göze çarptı. Zayıf ve ufak tefek olduğu için, güzelliğine rağmen, bu gözü ette olan seyircilere hoş görünmeyebilirdi; fakat çok güzel oyunlar oynuyor, nefis halk şarkıları söylüyordu. Birçok oturak âlemi kadınlarının Meram bağlarında bir gençlik bıraktıktan sonra, ancak otuz beş, kırk yaşında erişebildikleri bir ustalık ve bir hünerle kıvrılan, koşan ve dönen bu genç kadına bakarken insan, etrafı kerpiç duvarlı bir bağda, kötü fener ışıkları arasında, uçar gibi rakseden ve hareketlerinin görülmemiş güzelliği ve ahengi içinde yüzlerinin buruşukları ve boyaları silinen o oyuncu kadınlardan birini gördüğünü sanıyordu. Bu aktris Adalet, ayaklarının ve ellerinin hareketine köy oyunlarının güzelliğini ve sadeliğini, oturak oyunlarının sarhoş edici kıvrıntılarını koymasını bilmişti. Bu yüzden, köylü, efendi, esnaf, bütün seyirciler hep birden kendisine tutuldular. Onun küçük avuçlarının arasında tahta kaşıklar kırıldıkça oturanların göğsünden iniltiler fırlıyordu. Sesi insanın gözlerini yaşartacak kadar yanıktı ve söylediği şarkıları o kadar benimseyerek söylüyordu ki,

Uzun uzun kavaklar,
Dökülüyor yapraklar;
Ben yârime doymadım,
Doysun kara topraklar...

9. İstihfaf: Hor görme, küçümseme.

derisini hafifçe buruşturur, koşup gelenleri, gülümsemeye benzeyen bir ifade ile karşılardı.

Hâkimin gönderdiği mübaşir, kaymakamın gönderdiği candarma, istihkam taburu kumandanının gönderdiği nefer ve belediye reisinin gönderdiği odacı birbiriyle Hayri'yi paylaşamazlar ve çekişmeye başlarlardı. O zaman Hayri çamur sıvalı duvara dayadığı başını ve arkaya doğru kaykılan vücudunu azıcık bile kımıldatmadan dik gözlerle, önünde bağırıp çağıranları süzer ve nihayet sabrı tükenen kaymakamın candarması ötekileri hızla itip:

"Kalk ülen! Basarım tokadı ha!" diye bağırınca ağır ağır sandığını yakalayarak candarmanın önüne düşerdi.

Bazen bu arayıcılar onu her zamanki yerinde bulamazlar soruşturmaya başlarlardı. O zaman, gölgeli dükkânında bir başçavuşun veya bir köy mualliminin bıyıklarını kırpan berber başını çevirmeden bağırırdı:

"Akseki'de, Akseki'de, Arap'ı aradınızsa Akseki'de!..."

Ve üç dört gün sonra Beyşehir'e dönerek kendi yokluğunda arandığı haberini duyan Hayri, eski yerine oturur. Önünden geçen kaymakamın tozlu ve burunları yukarı kıvrık sarı iskarpinlerine gülerek bakardı.

Hayri'nin kıymeti bir de kasabaya tuluat kumpanyaları gelince anlaşılıyordu. Para vaziyetleri yüzünden bir arada beş altı kişiden fazla seyahat edemeyen bu kumpanyalar ikinci derecedeki aktörlerini indikleri yerin garsonlarından, çıraklarından ve boşta gezenlerinden seçmek âdetinde idiler ve onların Beyşehir'deki gediklileri bu Hayri idi. Bir oyuncu kumpanyası gelir gelmez Hayri'nin yüzü büsbütün tuhaf bir ciddilik alır, tavırları daha bir kurumlu olurdu. Sandığını kahve ocağına saklatır, heyetin adeta vekilharçlığı, rehberliği, hatta bir dereceye kadar direktörlüğü vazifesini üstüne alırdı.. Kahvenin üstündeki otelde ancak bir tek çıplak oda tutabilen bu (Genç Türk) veya (Asrî Temsil) heyetinin gıdasını tedarik için kolunda sepetle alışverişe çıkan ihtiyar kantocu Şaziment'le beraber zerzevatçı ve kasapları dolaşır, beraber pazarlık eder, paranın üstünü kendi-

si sayıp alır, elleri dolu olan kantocunun çantasını açıp bunları oraya attıktan sonra, öteberinin de yarısını kendisi yüklenirdi.

Temsillerde esas vazifesi perdecilik olmakla beraber rollere çıktığı, hatta bazen birkaç laf ettiği de olurdu. Onu görünce seyircilerin hepsi kahkahayı bastığı halde Hayri gülmez hatta kızgın ve istihfaf[9] eden bir bakışla aşağıyı süzerdi.

Kasabaya son gelen kumpanya, "Sahir Süha"nın "Sanatkâr Gençler" temsil heyeti idi. Hanay Kahve dedikleri iki katlı gazinonun üst katında, daha geldikleri akşam, elbiselerinde otomobil yolculuğundan kalma tozlarla oyun vermeye başlamışlardı.

Bu gelenlerin arasında, Sahir Süha'nın karısı olduğu söylenen Adalet isminde bir genç kadın vardı. İlk akşamdan itibaren derhal göze çarptı. Zayıf ve ufak tefek olduğu için, güzelliğine rağmen, bu gözü ette olan seyircilere hoş görünmeyebilirdi; fakat çok güzel oyunlar oynuyor, nefis halk şarkıları söylüyordu. Birçok oturak âlemi kadınlarının Meram bağlarında bir gençlik bıraktıktan sonra, ancak otuz beş, kırk yaşında erişebildikleri bir ustalık ve bir hünerle kıvrılan, koşan ve dönen bu genç kadına bakarken insan, etrafı kerpiç duvarlı bir bağda, kötü fener ışıkları arasında, uçar gibi rakseden ve hareketlerinin görülmemiş güzelliği ve ahengi içinde yüzlerinin buruşukları ve boyaları silinen o oyuncu kadınlardan birini gördüğünü sanıyordu. Bu aktris Adalet, ayaklarının ve ellerinin hareketine köy oyunlarının güzelliğini ve sadeliğini, oturak oyunlarının sarhoş edici kıvrıntılarını koymasını bilmişti. Bu yüzden, köylü, efendi, esnaf, bütün seyirciler hep birden kendisine tutuldular. Onun küçük avuçlarının arasında tahta kaşıklar kırıldıkça oturanların göğsünden iniltiler fırlıyordu. Sesi insanın gözlerini yaşartacak kadar yanıktı ve söylediği şarkıları o kadar benimseyerek söylüyordu ki,

Uzun uzun kavaklar,
Dökülüyor yapraklar;
Ben yârime doymadım,
Doysun kara topraklar...

9. İstihfaf: Hor görme, küçümseme.

derken gözlerin önünde, sarı yapraklarını hafif bir rüzgâra kaptıran ince uzun kavaklar ve bunların dibinde küçük bir tümsek belirir gibi oluyordu. Perde açıldığı zaman gazino tekmeler ve alkışlardan yıkılacak gibi sarsılıyor ve herkes kendine göre tutkunluğunu gösteriyordu. Sarhoş bir saraç çırağı ağlıyor; bir nüfuzlu zat otelci ile hususi konuşmalara girişiyor; istihkâm taburunda ihtiyat zabitliği yapan bir edebiyat muallimi gözlüğü buğulanarak başka dünyaları dolaşıyor ve kulağından kafasına bir şurup gibi akan bu halk şarkılarına kalbinin avuçlarını uzatıyordu. Fakat sahnede, perdelerin büzülüp toplandığı sağ köşenin arkasında oturan ve elinde perde iplerini tutarak gözlerini oyuncu kadına diken Hayri bu tutkunların en sahicisi idi. Çok kere kadının oyunu bittiği halde o dalgın dalgın bakmakta devam eder, seyircilerin gürültüleri ve alaycı kahkahaları başlayınca kendine gelerek silkinir ve iplere asılırdı.

Öteki kadınların oyununu, bulunduğu yerde, arkalıksız bir iskemleye oturarak seyrederdi ve galiba müşterilerden ayrı olmamak için iskemlesini biraz sahneye sürerek başını perdenin kenarından çıkarır, herkesin baktığı taraftan sahneye bakmak isterdi.

Fakat Adalet ortaya gelince derhal iskemlesini içeri çeker, seyrederken kimse tarafından görülmek istemezdi.

Ancak genç kadın kendisini adamakıllı oyunun humması içine atınca Hayri de yavaş yavaş kendini unutur gibi olur, adım adım ilerler ve kenara toplanan perdenin arkasından evvela öne doğru uzanmış başı, sonra eski elbiselerinin içinde titriyormuş gibi görünen gövdesi meydana çıkardı.

Oyundan başka zamanlarda da Adalet'in yanından ayrılmıyor ve göl kıyısına gezmeye giderlerken olsun, kahvede oturup hesaplaşırlarken olsun, hep hazır bulunuyor ve emir bekliyordu. Sahir Süha böyle bir adamları olduğu için adeta iftihar duymakta idi ve aklına bir şey gelmesine de imkân yoktu. Nitekim bütün kasabada da hiç kimsenin aklına ciddi olarak Hayri'nin Adalet'e tutulacağı gelmezdi. Yalnız Adalet bunun farkına varmış görünüyordu. Bu çok pişmiş ve ruhu muhakkak ki çok kazınmış

kadında zavallı Hayri'ye karşı adeta acımaya benzer hisler belirmişti. Ona bir şey sipariş ederken sesine okşamak isteyen tonlar karışıyordu. Hayri'nin gözleri kadının yüzüne, binlerce defa onun uğruna ölebilecek bir bağlılıkla dikilirken, Adalet tatlı bir gülümseme ile çocuğa isteyebileceği şeylerin hepsini birden vermiş oluyordu.

Kumpanyanın gideceği günün gecesi kasabanın ileri gelen memurlarından birkaçı, istihkam taburunun göldeki tombazlarıyla bir göl ve ay ışığı safası tertip ettiler. Dört tombaz yan yana getirildi ve üzerine kalaslar kondu, masalar yerleştirildi, rakılar ve yemekler kenarlara dizildi, aktris Adalet ile kocası denilen Sahir Süha da bu eğlentiyi şereflendirdiler. Arap Hayri ve birkaç neferle bir iki odacı sofralara hizmet ediyorlardı. Hayri pek sessiz ve durgundu. Hizmet ettiği masalardan kendisine rakı uzatıyorlardı; o bunları alıp bir nefeste dikiyor, fakat hiç değişmeden işine bakıyordu. Gitgide herkes cıvıttı. Adalet fitil gibi oldu ve Sahir Süha bir kenarda sızdı. Göğsü bağrı çıplak genç kadın birkaç ayık hovardanın kucağında dolaşıyordu. İki neferden başka ayakta hiç kimse yoktu. Arap Hayri diz çökmüş, yaşlıca bir adamın kucağında yatan ve gözleri kendisine rastlayınca yüzünü "anlarsın ya!" demek isteyen bir sarhoş gülüşü kaplayan Adalet'e bakıyordu. Sal gölün orta yerlerinde hafif hafif sallanıyor ve demir teknelere çarpan minimini dalgalar cıvıldar gibi sesler çıkarıyordu. Aşağıların rüzgârsızlığına karşı gökteki küçük bulutlar o kadar çabuk koşuyorlardı ki, ay, bunların birinden çıkıp ötekine girerken, kalasların üzerine serilen bu sarhoş yığınının üstünde bin bir türlü gölge oyunları yaratıyordu.

Hayri, koyu meşin yüzü ay ışığından ve gözleri kendinden parlayarak, hep dizüstü çökmüş ve elleri dizlerinin üzerinde Adalet'e bakıyordu. Hem yaşlı adam, hem de kadın uyumuşlardı. Adalet'in gerdanı açıktı. Ay onun yükselip alçalan beyaz göğsüne yeşilimtrak bir ışık gönderiyordu.

44

Sal yavaş yavaş sallanmaya başlamıştı, neferler ön tarafta sahile doğru kürek çekiyorlardı. Yüz metre kadar ötede, gölün kıyısında siyah ve bodur söğütler görünüyordu. Hayri hafifçe eğildi, yaşlı memurun uzun ve pis tırnaklı ellerini genç kadının göğsünden çözdü ve onun zaten küçücük olan vücudunu kucaklayarak tombazın kıyısına sürükledi; orada, ayın birdenbire bulutlardan kurtularak dökmeye başladığı serin ışık altında, kadının yüzüne uzun uzun baktı; ince ve rengi kaçmış dudaklar hafif hafif kıpırdıyor ve dağınık siyah kaşların altındaki gözkapakları bir nabız gibi atıyordu.

Hayri uyuyan kadını kalasların üzerine yatırdıktan sonra kendisi kenara tutunarak yavaşça aşağıya, göle doğru süzüldü, ay ışığı altında göğsü kabarıp inen kadını gürültüsüzce kendine doğru çekti; bir eliyle kenarı tutuyor, ötekiyle onu kucaklıyordu. Hayri'nin kucağından aşağı doğru uzanan ayakları suya dokununca kadın gözlerini açar gibi oldu; fakat bu sırada çocuk salın kenarını bıraktığı için birdenbire ve gürültü çıkarmadan ikisi de suya gömüldüler.

Ay sarhoşların yağlı ve şiş gözlerine vurarak parlıyordu. Neferler hiçbir şeyin farkında olmadan, gözleri kıyıdaki karanlık söğütlerde, suları şıpırdatarak kürek çekiyorlardı. Tombazların demir gövdelerine vuran sular kuş cıvıldamalarına benzeyen sesler çıkarıyordu.

1936

bir şaka

Konya Hapishanesi'ne ilk girdiğim gün Cavit Bey'le tanıştım. Beni ihtilattan[10] menederek başgardiyanın yattığı odaya kapamışlardı. Gece olunca nöbetçi gardiyan kapımı açarak beni yukarıya, "yüze gelen mahpuslar" koğuşuna götürdü.

Gaz lambalarının asılı durduğu duvarların kenarlarındaki minderlere oturarak yavaş yavaş konuşan, mangalları karıştıran, fasulye ayıklayan, Kuran okuyan mahpusların arasından geçerken hepsi süratle yerlerinden kalkıyorlar, "geçmiş olsun beyim!" diye mırıldanıyorlardı.

Gardiyanla beraber ufak bir odaya girdik. Burada dört beş kişi vardı. Kapı açılınca şırrak! diye bir tavla kapandı. Fakat oyuncular gelenin köse gardiyan, yani ahbap olduğunu görünce tavlayı telaşsızca bir kenara koydular. Ötekiler duvar kenarında yığılı duran ve üstleri birer halı ile örtülen yataklara yaslanmışlardı. Gözleri yarı kapalı, düşünüyorlar veya düşünmüyorlardı. Köşede, bir mangalın başında, saçları makine ile kesilmiş, çok zayıf bir adam oturuyor, çay demliyordu. Gözleri küllü ateşte, hafif hafif sallanırken dudakları da kımıldıyor gibiydi. Yaşı otuz beş sularında olabilirdi. Bizi görünce odadakilerin hepsi ayağa kalktılar: "Geçmiş olsun, buyurun şöyle..."

---

10. İhtilat: Karşılaşıp görüşme.

diyerek yer gösterdiler. Kim olduğumu söylemeye hacet yoktu. Hepsi haber almışlardı.

Çay demleyen adamın yanına oturduk. Bu adam Cavit Bey'di.

Bu Cavit Bey Adapazarı taraflarında bir yerde muhasebei hususiye[11] memuru iken bacanağını vurmuş. Neden vurduğu pek belli değil. Sinirli bir adam olduğu için ihtimal birden bir parlama neticesinde bunu yapmış. Galiba karısını bacanağından kıskanıyormuş. Aradan sekiz sene geçtiği ve Cavit Bey Konya'ya gönderileli ancak altı ay olduğu için işin esasını öğrenmek kolay değildi. Yalnız dışarıda iken pek huysuz, kavgacı, rakıya düşkün olduğunu söyleyenler vardı. O zaman on beş sene vermişler. Karısı ve şimdi on dört yaşlarında olması icap eden bir oğlu o vakadan sonra kendisiyle bütün alakayı kesmişler.

Cavit Bey bunlardan hiç bahsetmezdi. Hatta onun hapishanenin dışında da yaşamış olduğunu tahmin etmek güçtü. O burada hapishanenin taşlardan, demir parmaklıklardan, candarmaların mavzerlerinden ayrı olan maneviyatını, ruhunu yaşatıyordu. Doğrudan doğruya hapishanenin manevi tarafıydı.

İlk günlerde bana başucundaki rafımsı yerden aldığı elyazması bir kitaptan Tur dağına, Hallacı Mansur'a, Münkir Nekir'e dair yerler okurdu. Kitabın koyu vişneçürüğü ile kahverengi arasındaki meşin cildi kurt yeniği içinde ve dökülmek üzere idi. Kabın iç sayfalarında acemi yazılar, içi esrarlı çizgilerle dolu daireler, vezni bozuk beyitler vardı.

Onun eski hayatı hakkında duyulanlara inanmak güçtü. Akşamları az ateşli mangalın başında hafif hafif sallanan, gayet yavaş sesle konuşan, kendisine bir şey söylendiği zaman ilk önce anlamayarak insanın yüzüne saf bir gülümseme ile bakan, sonra bir cevap verebilmek için gözlerinin kenarını buruşturup alnını gererek kendini zorlayan bu adamı başka türlü, mesela rakı masası başında tasavvur etmek elden gelmiyordu.

11. Muhasebei hususiye: Özel muhasebe. Eskiden il özel idarelerine verilen ad.

Mahpuslar yalnız paralılara ve zorbalara itibar ettikleri halde Cavit Bey'e merhametle karışık bir hürmetleri vardı. Bazen istidalarını[12] ona yazdırıp beş on kuruş verirlerdi. Hiçbir yerden on parası gelmeyen ve devletin verdiği bir tayına kalan bu adama hali vakti yerinde mahkûmlar para, erzak vererek yardım ederlerdi.

Bu da onlara akşamları gene o hafif sesiyle dinî ve mistik dersler verirdi. Ve onlar bu karmakarışık ve içine Arapça cümleler serpiştirilmiş sözleri hiçbir şey anlamadan derin bir alaka ile dinlerlerdi.

Cavit Bey de söylediklerini pek anlamış değildi. Birçok birbirine benzeyen ve birbirine zıt bilgiler ve fikirler kafasında, tıpkı hafif rüzgârlı bir havaya serpilmiş kuştüyleri gibi, uçuşup duruyorlardı. Bu, onlardan hangisini yakalayabilirse, eline hangisi gelir, yüzüne hangisi sürünüp geçerse onu söylüyordu. Bunun için kendisiyle konuşmak zor, sözlerini anlamak imkânsızdı. Birçok grameri düzgün cümleler ağzından yavaş yavaş dökülür, fakat bu cümleler, hatta bu cümlelerin içindeki kelimeler birbirine mânâca bağlanamazdı.

Bir gün doğduğum günü sordu. İçi takvim gibi çizgiler, münhani[13] işaretlerle dolu bir defteri karıştırdı; zayiçeme[14] baktı ve bana burcumu ve huylarımı söyledi. Bu günde doğanlar halim, selim ve felaketleri hafif ve devamsız olur dedi (Birinci noktayı bilmem, fakat ikincide galiba yanılıyordu). Ben felaket içinde olan her adam gibi, kolay inanır olmuştum. Beraat edeceksin diye verdiği teminatı dinliyor ve ümitlere düşüyordum. Mahkûm olduktan sonra da evrakımın temyizden bozuk geleceğini, rüyalarımı tabir ederek, haber verirdi.

12. İstida: Dilekçe.

13. Münhani: Eğri.

14. Zayiçe: Yıldızların belli bir zamandaki yerlerini, durumlarını gösteren çizelge.

Cavit Bey asıl Havzalı idi. Galiba oralarda akrabaları da vardı. Konya gibi gurbet elde hapislik ona çok ağır geliyordu. İstida vererek Samsun Hapishanesi'ne naklini istemişti. İstidasında sıhhi vaziyetini öne sürdüğü için hastaneye, heyet muayenesine gönderildi. Ondan sonra heyecan içinde neticeyi beklemeye başladı. Ve ben bu günlerde ömrümün en büyük münasebetsizliğini yaptım.

Hapishanenin hareketsizliği, vukuatsızlığı, yeknesaklığı içinde hayatın ufak hadiseleri bile o kadar ehemmiyet alır, o kadar büyür ki, mesela mahpusların bir köpeğinin ölmesi insan ruhları üzerinde, dışarıda iken ancak bir yangının, bir zelzelenin yapabileceği tesiri bırakır. Bir akşam komşu koğuşa gitmek için gardiyanlardan izin istemek, açıktaki bir memurun devletten iş istemesi kadar mühim bir şeydir. Çok küçük başlayan bir vaka bile, her türlü meşguliyetten uzaklaştırılmış ve ufak bir odaya hapsedilmiş olan bu kafalarda yavaş yavaş büyür, bir ehemmiyet alır, hatta bir zaman için hayatın tek hedefi olur.

Sonra bir hapishaneden ötekine gönderilmek dışarıdan bakınca ehemmiyetsiz, hatta kelepçeli yolculuğun zorlukları düşünülünce, fena gibi görünürse de, bildik yerler, tanıdık muhitler hiçbir yerde hapishanede olduğu kadar şiddetle aranılmaz. Görüşme günleri kapıya kimsesi gelmeyenler, mahkûmlar arasında en zavallı sayılırlar. Bunun için gurbet hapishanesine düşenler hep memleketlerine nakil için uğraşırlar.

Ben bunları o zaman bilmediğim, düşünmediğim için Cavit Bey'in bu nakil işine bu kadar ehemmiyet verişini gülünç buluyordum. Samsun da hapishane, burası da hapishaneydi. Bunun için ufak bir şaka yaparak hep beraber biraz gülmekte bir fenalık görmedim.

Cavit Bey'in, hastanedeki rapor işini, bir hafta kadar evvel tahliye edilmiş bir malmüdürü takip ediyor. İki üç günde bir kapıya gelerek havadis verir, hakikatte bir hiçten ibaret olan bu havadisler Cavit Bey'i o gece uykudan mahrum ederdi.

Bir gün, akşamüstü bu malmüdürünün ağzından bir tezkere yazdım: "Vakit geç olduğu için sizi göremedim, sıhhatiniz

yalnız naklinize değil, cezanızın teciline sebep olacak kadar sarsılmış görüldüğünden heyeti sıhhiye tahliyeniz hakkında rapor yazıyor. Müteessir olmayınız. Çıktıktan sonra nasıl olsa kesbi afiyet[15] edersiniz!" dedim. Bu ufak kâğıdı o gün izinden gelen bir gardiyana vererek kendisine gönderdim, kâğıdı dışarıda malmüdüründen aldığını söylemesini de tembih ettim... Bu işten birkaç mahkûmun daha haberi vardı. Gardiyan gülerek tezkereyi aldı ve yukarı götürdü.

Nedense o anda Cavit Bey'in bu şakaya inanıvermesi ihtimalini düşündüm ve yaptığıma birdenbire pişman oldum...

Cavit Bey sahiden inandı. Yukarıdan kıs kıs gülerek inen mahkûmlardan biri onun, elinde tezkere ile odadan odaya koştuğunu, herkese müjde verdiğini söyledi.

İçim cız dedi; ne yapacağımı bilemiyerek şaşırdım kaldım. Herkes katıla katıla gülüyordu. Ben gitgide daha azaplı bir nedamet içine düşüyordum. Nihayet işi düzeltmek için koşarak yukarı çıktım. Tam merdiven başında kendisi ile karşılaştım. Beni kolumdan tuttu, sesi titreyerek:

"Çıkıyorum!" dedi ve tezkereyi uzattı.

Aldım. Okuyormuş gibi yaptım. Sonra kaşlarımı çatarak:

"Ama niçin seviniyorsunuz? Hasta olduğunuzu yazıyor!" dedim.

Bu ehemmiyetsiz şey üzerinde durduğuma şaşıyormuş gibi yüzüme baktı:

"Bir kere çıkayım da, sonrası kolay. Ölsem ne olur?" dedi.

Benim sözlerimi dinlemeden, heyecanla, fakat gene o yavaş sesiyle anlatmaya devam etti:

"Ben zaten bunu dün akşam gördüm. Havza'daki evde oturuyormuşuz, ablamın küçük bir oğlu vardı, pek severdim, altı yaşında iken ölmüştü. O geldi kolumdan tuttu; gel dayı, bahçeye çıkalım! dedi. İşte bak... Çıkıyorum!"

Kolumu bıraktı, ufak adımlarla koşarak gitti.

---

15. Kesbi afiyet: Sağlığına kavuşma, iyileşme.

Ona bu coşkunluğu, bu hudutsuz saadeti içinde hakikati söyleyebilecek cesareti kendimde bulamadım.

Cavit Bey, bütün koğuşa, çıkınca nerelere gideceğini, nasıl iş tutacağını anlatıyordu. O zamana kadar hiç ağzına almadığı halde bu akşam birdenbire karısından ve çocuğundan bahsetmeye de başlamıştı. Oğlu için "büyümüştür kerata..." diyor ve karısının ismini söylemeyerek sadece "bizimki!" diyordu. Ve bu "bizimki" bütün mülkiyetiyle "benimki" demek istiyordu. Etrafındakilerin yüzündeki alayı fark etmeyecek kadar kendini hulyalarına kaptırmıştı...

Herkes yattıktan sonra da Cavit Bey'in sabahlara kadar Kuran okuduğunu, dualar ettiğini, hatta uzun uzun ağladığını ertesi sabah mahkûmlardan duydum.

Ömrümün en acı saatlerini yaşadım.

Öğleye doğru Cavit Bey işi sezer gibi oldu. Birkaç mahkûmun pek açık alayları onun kulağını bükmüştü. Acı hakikatin tesiri, saadetinki kadar büyük oldu. Yıldırım çarpmış gibi bahçedeki kuru kütüklerden birinin dibine çöktü. Sonra kalktı, sarhoş gibi sallanarak yukarıya, odasına çıktı. Hiç kimse yanına gitmeye cesaret edemiyordu. Felaket nedense, başkalarında olduğu zaman bile bizi yanından kaçırıyor.

Cavit Bey iki üç gün kendini toparlayamadı. Benim için: "Ondan böyle şey beklemezdim!" dediğini haber aldım, fakat kendimde gidip özür dileyecek kuvveti bile bulamadım.

Bu hikâye burada biter. Fakat ben, bununla münasebeti olan başka bir vakayı da şuracığa koymaktan kendimi alamıyorum:

Rapor şakasından bir hafta kadar sonra hapishane müdürlüğüne benim hakkımda bir kâğıt geldi:

"İstanbul müddeiumumiliğine teslim edilmek üzere candarmaya teslimi" deniliyordu.

Sevindim. İstanbul ne kadar olsa daha alışkın olduğum bir yerdi. Arkadaşlarım çoktu. Gelenim, gidenim fazla olurdu. Gerçi

Konya'da da yalnız değildim, fakat bu nakil bir değişiklikti ve bana fena gelmedi. Hemen eşyalarımı topladım. Kitaplarımı bir sandığa yerleştirdim, vakit geç olduğu için herhalde yarın gidecektim. O akşam koğuş koğuş dolaşarak tanıdıklara, tanımadıklara: "Hoşça kalın, Alah kurtarsın!..." dedim. Cavit Bey'in odasına gittiğim zaman o hemen yerinden kalktı ve yanıma gelerek elimi sıktı, hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya başladı. Dargın ayrılmak istememişti. Bir müddet beraber oturduk. Kendisi İstanbul hapishanesinden buraya geldiği için oradaki bazı nüfuzlu mahpuslara tavsiyeler yazdı, biraz serbest olmak, rahat edebilmek için lazım olan hususi malumatı verdi...

Ertesi gün akşama doğru candarmalar nizamiye kapısına geldiler. Ben kitap sandığımı evvelce yollamıştım. Kolumda paltomla bahçedeki mahpusların arasından geçtim. Fakirler yavaşça yanıma sokularak beş on kuruş istiyorlardı. Hepsine biraz bir şey uzattım. Ancak tahliye edilenlerin yaptıkları bu cömertlik bana onlarınkine benzer tatlı bir zevk veriyordu. En sonra Cavit Bey'i gördüm. Tekrar elimi sıktı ve ben ona da iki lira verdim... Tahliye edilen mahkûmların birçoğu gibi...

Fakat ben tahliye edilmiyordum. Ve trene bindikten sonra candarmanın elindeki sevk kâğıdına bakınca gördüm ki, İstanbul müddeiumumiliğine[16], Sinop hapishanesine gönderilmek üzere teslim edilecektim. Bunu okuyunca çöker gibi oldum. Bir deniz kenarında yapyalnız duran bir hapishane gözlerimde canlandı ve içinde bir tek bile tanıdığım olmayan o yalı şehrini düşündüm... Gurbet hapishanesi! dedim...

Zorlukları, azapları anlatmakla tükenmeyecek bir yolculuktan sonra Sinop'a geldim... Hapishane ve şehir o kadar fena görünmedi bana... Mahpus her şeye çabuk alışır, mahpus kalender olur...

16. Müddeiumumi: Savcı.

52

Fakat geldiğimden on gün kadar sonra Konya'dan aldığım bir mektup beni hem güldürdü, hem de uzun uzun düşüncelere daldırdı.

Mektup Cavit Bey'dendi. İstanbul'a değil Sinop'a gönderildiğimi öğrenince bütün arkadaşların çok üzüldüklerini söylüyor ve şöyle devam ediyordu:

"Kardeşim, size yaptığım büyük fenalığı vicdanıma mazur gösterebilmek için beni affettiğinizi söylemeniz lazım. Size karşı olan hatam büyüktür. Bir müddet için hiddetime yenilmiş, bana yaptığınız o şakadan sonra geceleyin temiz kalple Allaha dua ederek: 'O da bana yaptığı gibi bir şeye uğrasın!...' demiştim. Duamın bu kadar çabuk kabul edileceği ve size bu kadar ağır dokunacağı aklıma gelemezdi... Yaptığım bu kötülüğü bana bağışlayınız!..."

1935

duvar

Uzun zamanlar deniz kenarında ve surlar içindeki bir hapishanede kaldım. Kalın duvarlara vuran suların sesi taş odalarda çınlar ve uzak yolculuklara çağırırdı. Tüylerinden sular damlayarak surların arkasından yükseliveren deniz kuşları demir parmaklıklara hayretle gözlerini kırparak bakarlar ve hemen uzaklaşırlardı.

Bir mahpusu dünya ile hiç alakası olmayan bir zindana kapamak ona en büyük iyiliği yapmaktır. Onu en çok yere vuran şey, hürriyetin elle tutulacak kadar yakınında bulunmak, aynı zamanda ondan ne kadar uzak olduğunu bilmektir. On adım ötede en büyük hürriyetlere götüren denizi dinlemek ve sonra aradaki kalın kale duvarlarına gözleri dikerek bakmaya, denizi yalnız muhayyelede[17] görmeye mecbur kalmak az azap mıdır? Bahçede insanın ayakucuna inerek ekmek kırıntılarını toplayan ve aynı hürriyetsiz topraklarda sağa sola adım atan bir kuşun bir kanat vuruşuyla bu duvarları aşarak serbestliklerle kucaklaşmaya gittiğini görmektense, nefes almaktan başka hürriyeti hatırlatacak hiçbir şey bulunmayan bir yerde kapanmak daha iyi değil midir?

Fakat benim kaldığım hapishanede her şey, her ses, hürriyeti gözlerin önüne kadar getirmek, sonra birdenbire çekip götürmek için yapılmış gibiydi. Surların üstünde büyüyen ufak ağaçlar, yosunlu taşlardan aşağı sarken sarı çiçekler bir bahar

17. Muhayyele: Muhayyile: Hayal etme gücü.

havası içinde eli kolu bağlı olmanın bütün acılarını içime dökerdi. Uçsuz bucaksız gökte bir kuğu gibi ağır ağır yüzen küçük beyaz bulutlar benden bir tek teselliyi; unutmayı alırlardı.

Ve burada konuşulan şeyler hep eskiye, dışarıya ait şeylerdi. Sanki hiç kimse buraya girdikten sonra yaşamıyor, yahut hafızası bunu zaptetmiyordu. Buradaki hayattan bahsetmek lazım gelince de o kadar isteksiz anlatılırdı ki, insanda, söyleyene azap veren bu şeyleri susturmak arzusu uyanırdı.

Yalnız kır saçlı bir mahpus bana hapishaneye ilk geldiği senelere ait bir vaka anlattı. Belki bunu ona sıkılmadan anlattıran, içeriden ziyade dışarıya ait olmasıydı. Bu, yarı kalmış bir firar hikâyesiydi.

Yalnız daha evvel hapishanenin duvarlarından behsedelim:

Avlunun dört tarafını çeviren surlar kara tarafında kalın ve birbiri arkasına birkaç tane idiler. Bir zamanlar burası şehrin iç sarayı imiş ve şimdi sarı yüzlü, sakallı ve dünyadan uzak zavallıların dolaştığı bu bahçede asırlarca önce genç cariyeler, belki aynı hürriyet aşkıyla gözlerini yukarı çevirip denizi dinleyerek, dolaşırlarmış. Bu kalın surlar onları hem yabancı gözlerden, hem de düşmandan korumak için yapılmış.

Şimdi yer yer çöken ve üzerlerinde biten bin türlü ot altında taşları görünmez olan bu duvarların garp köşesindeki kısmının yıktırılmasına başlanmıştı. Buraya yeni münferit daireler yaptırılacağı söyleniyordu.

Bir gün yukarıda söylediğim kır saçlı mahpusla birlikte bu yıktırılan duvarı seyrediyor, kazmayı vurdukça parça parça aşağı dökülen harçlara bakıyorduk. Sekiz metre kadar geniş olan surun yıktırılması epey uzun sürüyordu ve dış bahçenin bu tarafına gelmelerine müsaade olunan emniyetli yahut eski mahpuslar, uzun seneler içinde pek bol olarak görülmeyen bu "eğlenceyi" sabahtan akşama kadar oturup seyrediyorlardı.

Duvar yarı yarıya yıkılmıştı ki, benim yanımda sesini çıkarmadan duran kır saçlı mahpus yavaşça kulağıma eğildi:

"Bir zamanlar ben bu duvardan kaçacaktım!" dedi.

Merakla yüzüne baktım. O, bahçenin bir kenarındaki kuru ayva ağacına doğru yürüdü. Yan yana çömeldik, gözlerini parça parça aşağı düşen duvardan ayırmadan anlattı:

"Dokuz sene evvel, yani hapse düştüğümün birinci senesinde bu duvarların dibinde ahşap dükkânlar vardı. Bazı mahpuslar orada marangozluk, oymacılık, kuyumculuk yapar ve çıkardıkları işleri dışarıdaki komisyonculara vererek limana gelen vapurlarda sattırırlardı. Biz de, cürüm arkadaşımla birlikte, evimizden beş on kuruş getirterek şu şimdi yıkılan duvarın önündeki bir dükkânda çalışmaya başladık. Sessiz insanlar olduğumuz için müdür bizi koruyordu. Biz de kârımızdan ona üç beş kuruş ayırıyorduk. Fakat ne bu iş, ne de kazanç bize dışarısını unutturamıyordu. Düşün! İkimiz de yirmi iki yaşındaydık. Dışarıda ele avuca sığar şey değildik. Bir orospu kadın yüzünden vukuat yapıp içeri düştüğümüz zaman burada birkaç günden fazla kalacağımızı aklımız kesmiyordu. Fakat cezamız tasdik olup on beş sene yüklendikten sonra aklımız başımıza geldi. Daha doğrusu aklımız başımızdan gitti. Ama ne yaparsın? Dört taraf dört duvar. Belki af çıkar; cezasını sonuna kadar yatan kaç kişi var ki?... diye kendimizi avutmaya çalıştık.

Bir gün dükkânın bir köşesinde tutkal kaynatıyorduk. Çanağın altına sürdüğüm odun, duvarın taşına çarptı. Bana, taş yerinden oynar gibi geldi. Hemen ateşi ve çanağı oradan kaldırdım, taşın soğumasını beklemeden yapıştım. Azıcık kireç döküldükten sonra, koca bir tepsi ekmeği kadar büyük olan taş yere düştü. Eğilerek içeri baktım. Gözlerime inanamayacaktım: Uzakta, ta ileride dar bir ışık görünüyordu. Hemen arkadaşımı çağırdım. O da yere yatarak bakmaya başladı. Sonra bana dönüp:

'Bu delikten dışarı çıkmak zor olmasa gerek, hemen kaçalım!' dedi.

Ben kendisine 'düşünelim!' diye cevap verdim. Acemilik etmeye gelmezdi. Akşama kadar iş göremedik, bir içeri, bir dışarı dolaştık.

Bazı geceler, iş çok olursa, gardiyana beş on kuruş vererek dükkânda kalmak mümkündü. Gardiyan, koğuş yoklamasında

bizi mevcut gösterirdi. O akşam düdük çalıp herkes koğuşlarına giderken Arap gardiyanın eline bir yirmi beş kuruşlukla bir tutam esrar sıkıştırdık. O da: 'Hapishaneden banker olup çıkacaksınız ellâlem!'[18] diye yarenlik ederek gitti. Gece oluncaya kadar ceviz takozlarını keserle yontup sözümona sedefli nalın yaparak vakit geçirdik.

Yatsıdan sonra lambayı köşeye çekerek taşı oradan aldım, arkadaş pencereden nöbetçi gardiyanı gözlüyordu. Kâfir Arap her sefer esrarı çekince bir köşede uyur kalırdı ama, bu sefer domuzuna dolaşacağı tutmuştu. Ben delikten içeri süzüldüm. Gözüm öbür baştaki delikteydi. Ay ışığı olmadığı için orası şimdi koyu yeşil bir fener gibi parlıyordu. Biraz daha sürünerek ilerledim. Sırtım taşlara dokunuyor, enseme kireçler dökülüyordu. İki adam boyu kadar gittikten sonra birden ferahladım. Elimle iki yanımı, üstümü yoklayınca geniş bir yerde olduğumu anladım, yine yoklaya yoklaya doğruldum.

Burası üç adım eninde, üç adım boyunda bir yerdi. Başımı eğerek ayakta durabiliyordum. Duvara dayanarak solumaya başladım. Sürünürken oldukça yorulmuştum. Böylece biraz bekledikten sonra dükkân tarafında bir patırtı oldu ve delik kararda. Önce korktum, sonra baktım bizim oğlan geliyor. Sanki bu yerin dibindeki delikte bizi duyacaklarmış gibi, yavaş sesle:

'Arap gardiyan uyudu mu ki?' diye sordum. Yattığı yerde ilerlemeye çalışarak: 'Öyle olmalı, yarım saatten beri dolaşmaz oldu!' dedi. O benden daha zor sürünebiliyordu. Nihayet benim durduğum yere geldi, hemen:

'Burası ne biçim yer?' diye sordu. Sonra ellerini duvarda gezdirerek söylendi:

'Vıyy, her yanlar da yaş!'

Elimle onu aradım, parmaklarıma meşin bir torba dokundu. O zaman ne diye zor zoruna sürüklenebildiğini anladım.

Gündüzün acele ile bu torbayı bulmuş, belli etmemek için yalnız kendi tayınlarımızı içine koyarak saklamıştık. Belki bir gün, iki gün insan yüzü göremeyecektik...

---

18. Ellâlem: Sanırım.

Ben bunu unutmuştum bile, arkadaş unutmamış ve beraber getirmiş. O da biraz dinlendikten sonra: 'Haydi bakalım dayan!' dedim. Bu sefer o öne düşerek şimdi daha yakına gelen deliğe doğru ilerlemeye başladı. Ben de yere uzanarak arkasından gitmeye hazırlandım. Önümdeki, birdenbire durdu: 'Buradan geçilmez!' dedi. Başı deliğe yaklaştığı için, dışarıda, kalenin üstünde dolaşan candarmanın duymasından korkuyor ve yavaş konuşuyorduk. Sonra, sesi taşların ve kendi elbiselerinin arasında boğulmaktaydı. Ben kalktım; o geri geri sürünerek geldi.

'Delik birdenbire darlaştı. Bir taş var, onu söktürmek lazım. Ondan sonrası yine ferah!' dedi.

O sıkıntılı yolu bir daha geçerek dükkâna döndüm. Bahçeyi bir güzel dinledim: Ne ayak sesi, ne de Arabın öksürüğü duyulmuyordu. Lambayı biraz açtım. Sandığın içinden bir keski ile bir çekiç alarak geri döndüm.

Ondan sonra sıra ile deliğe girip çalışmaya başladık. Ses çıkarmamak için çekici hiç kullanmıyor, yalnız keski ile taşın etrafındaki harçları dökmeye, taşı oynatmaya çabalıyorduk. Bizi dışarı atacak olan deliğe yarım adım bile yoktu. 'Bir şu taş düşse!' diyordum.

Gözüm karanlığa alıştığı için dışarısını seçebiliyordum. Karşımda öteki surun taşları vardı. Fakat bu surlar pek harap olduğu için aralarından geçmek kolaydı. Kasabadaki oğlanlar bile kuzularını alıp burada yayarlardı. Bu vakadan sonra hepsini tamir ettirdiler.

Böylece her birimiz üç dört kere girip çıktık. En son ben girmiştim. Yarım saat kadar uğraştıktan sonra taş, bir sürü sıva ile beraber, önüme yuvarlanıverdi. Sevincimden deli gibi oldum. Arkada sesleri duyan arkadaşım da sabırsızlanıyordu. Ellerimle sımsıkı sarılarak taşı geri geri getirdim. Onu bir kenara iter itmez deliğe doğru atıldım.

Fakat ben bu işle uğraşırken hiç dışarı doğru göz atmamıştım; deliğe yaklaşınca ne bakayım: Şafak sökmüş bile.

Başımı yavaşça uzattım ve elli adım kadar ötedeki kalede nöbetçi candarmanın gölgesini gördüm.

Tere gömülüvermiştim. Ağır ağır geriye döndüm ve:

'Yazık, kaçamayız!...' dedim.

Arkadaşım evvela güldü ve deliğe kendisi girdi. Fakat biraz sonra o da geldi. Karşı karşıya ayakta durduk, artık gözlerimiz birbirimizi seçiyordu.

'Bu akşam geçti, başka bir akşam inşallah!' dedim.

Fakat bu kadar yaklaştıktan, hatta serbestliğin içine böyle başını uzatıp baktıktan sonra insana geri dönmek pek zor geliyor. Arkadaş başını salladı:

'Başka akşamı falan yok, bu akşam gideriz!' dedi.

'Artık bu akşam kalmadı, bugün diye konuş!'

'Peki, bugün gideriz!'

İlkönce ben de geri dönmeyi ister değildim, fakat bunun lazım olduğunu ona anlatırken onu değil kendimi kandırdım. En sonunda sözlerime o kadar inanmış ve kendimi o kadar korkutmuşum ki: 'Sen istersen git ben kalırım, candarma kurşunuyla geberecek halim yok!' diye bağırdım, hızla geriye dönüp dükkâna doğru sürünmeye başladım. O arkamdan bağırdı:

'Ülen gitme! Candarmanın gözünü avlar, daha ortalık adamakıllı aydınlanmadan otların arasına sine sine gideriz!' dedi.

Fakat benim yüreğim, kör olası bir korku, bir can korkusu ile öyle yaman atmaya başlamıştı ki, üstümü başımı yırta yırta kendimi dükkâna zor fırlattım ve taşı eski yerine kapatarak sabahı ve koğuşların açılmasını bekledim.

O gün kuşluk vakti iş meydana çıktı. Gardiyanlar, candarmalar dükkâna doluverdiler. Ben yarı korkudan, yarı şaşkınlıktan aptala dönmüştüm. Taşı çektiler, delik meydana çıktı. Eğilip bakınca öbür baştaki delik, bu sefer kocaman olarak, görünüyordu. Yol bomboştu... Bir candarma mavzerini uzatarak iki sıkı attı. Kurşunların karşı surlara vurdukları duyuldu. Hemen, bütün dükkânları boşalttılar. Duvarlar muayene edildi, bizim arkadaşın kaçtığı delik iki yandan ördürüldü ve bir daha böyle dükkân açmak falan yasak edildi.

Ben çok dayak yemedim. Kendim kaçmadığım için hapishane müdürü, karakol kumandanı, hatta müddeiumumi halime acıdılar. Fakat keşke dayaktan öldürselerdi!..."

Kır saçlı mahpus bir müddet sustu. Yarı kapalı gözleri bir hayali kovalıyor gibiydi. Başını bana çevirmeden, küfrediyormuş gibi keskin keskin:

"Ah... ne enayilik ettim!" dedi. "Ne enayilik ettim! Bir candarma kurşunu on beş seneden daha mı kötü sanki? Bir korku yüzünden gençliğimi yok ettim.

"Halbuki o... kimbilir şimdi nerelerdedir. Bir daha buralarda görünmedi. Herhalde uzak bir memlekette, kendisini tanımayanlar arasında yerleşti, akıllı uslu adam oldu... Belki çoluğa çocuğa da karışmıştır. İstesem ben de onunla beraber olabilirdim. Fakat bir dakikalık korku... o kahrolası korku..."

Çenesinin adaleleri gerilmişti. Hayatımda, kendisini bu kadar istihkar[19] eden, kendisine bu kadar kızan insan görmedim; her gün üstüste yığılarak müthiş bir kin halini alan bu nefret dudaklarından çıkarak bir tükrük halinde kendi korkaklığının yüzüne fırlatılıyordu.

Karşıda ameleler duvarı iyice alçaltmışlardı, ikimiz de ayağa kalkarak o tarafa yürüdük. Tam bu sırada gürültüyle birkaç taşın yuvarlandığı duyuldu.

Ameleler geri fırladılar. Yanımdaki gülümsemeye çalışarak: "O benim söylediğim boşluğa geldiler galiba, duvarın tam orta yerindeki boşluğa... Ben o zamandan beri çok düşündüm ama bunun ne diye yapıldığını bulamadım. Kimbilir, eski zamanlarda burada duvar içinde yollar, kapılar mı vardı?" dedi.

Ameleler bu sefer taşların düştüğü deliğe yaklaşmışlar, içeri doğru bakıyorlardı. Birkaç taşı daha ellerine alıp bir kenara koyduktan sonra birdenbire, yüzlerinde elle tutulabilecek bir dehşet ifadesiyle, doğruldular...

Etrafta bulunanlar ve bunların arasında kır saçlı mahpusla ben, o tarafa yürüdük; artık bir metreye kadar inmiş olan duvara tırmanarak deliğe yaklaştık. Herkes halka olmuş, ses çıkarmadan, aşağı bakıyordu. Bunları aralayarak biz de sokulduk ve gözlerimizi oraya çevirdik...

---

19. İstihkar: Aşağılama, hor görme.

60

Elime birisinin yapıştığını, sımsıkı tuttuğunu ve sinirli sinirli titrediğini hissettim.

Orada, binlerce seneden beri güneş görmemiş olan rutubetli taşların üstünde bembeyaz bir insan iskeleti uzanıyordu.

Çoğu birbirinden ayrılmış olan kemiklerin ayakucunda bir çift eski kundura, yanıbaşında meşin bir torba vardı.

Başımı kaldırarak yanımdakine baktım. O hâlâ elimi tutuyor ve sinirli sinirli sıkmakta devam ediyordu.

Yüzü sapsarıydı ve bu yüzde, henüz ölümden kurtulanlarda görülen şaşkın bir hayata sarılış vardı...

1936

pazarcı

Tekaüt olduktan sonra karısının memleketi olan Ege denizi kıyılarındaki bu kasabada ufak bir dükkân açıp tuhafiyecilik yapmak istedi. Pek becerikli idi. Balkan Harbi'nde yaralandıktan sonra da bir kere istifa ederek askerlikten ayrılmış; Üsküdar'da Uncular sokağında ufak bir yağ ve sabun dükkânı açmıştı. O zaman üç ayda işini o kadar ilerletti ki, karşı sırada daha büyük bir mağaza tutarak oraya taşındı. Fakat seferberlik çıkınca işler karıştı, tekrar askere istediler. Bir hastalık bahane ederek gitmemenin imkânını bulmak üzere idi; karısı tutturdu, "ille beli kılıçlı zabit isterim, ben yağcı karısı olayım diye sana varmadım!" dedi. O da sesini çıkarmadı. On sene, Çanakkale'den Afyonkarahisar'a kadar birçok yerlerde, cephe gerisi hizmetinde olsa bile, epeyce yıprandı. Bu sefer tekaüt olduğu zaman saçları adamakıllı beyazlanmıştı.

Elindeki birkaç yüz lira ile açtığı tuhafiyeci dükkânı ilk zamanlar oldukça iyi işliyor, yani kendisini, karısını ve iki çocuğunu geçindiriyordu. Mahalle arasında ufak bir meydana bakan ve adı tuhafiyeci dükkânı olmasına rağmen içinde kınadan gazyağına, çorap ipliğinden defter ve kaleme kadar her şey bulunan bu basık yerin önü, akşamları, topukları aşınmış takunyalı ve saçları otuz örgülü kızlarla; elinde bir gaz şişesiyle bekleyen ve birbiriyle kavga eden yalınayak oğlan çocuklarıyla dolardı. Yüzer paralık, beşer kuruşluk alışverişlerini ettikten

sonra yollarda yarım saat eğlenerek evlerine giden bu çocukların akını bitince, dükkânın önüne iskemlesini atar, çeşmeden dönen ve testiyi taktıkları kollarının mukabil tarafına 45 derecelik bir zaviye ile meyleden biraz daha büyük çocukları ve camiye akşam namazına giden ihtiyarları seyrederdi. Bu mahallede oturan bir iki memur, geçerken onunla birkaç laf atarlar ve o, dükkânını kapayarak bunların en sonuncusuyla beraber evine yollanırdı.

Fakat çocukları yavaş yavaş büyümeye başlamışlardı ve basık tavanlı dükkânın kazancı onları biraz güç geçindiriyordu. Mesela iki seneden beri kendi sırtına bir elbise yaptıramamış, yüzbaşılığından kalma üniformalarını bozdurarak giymişti. Gene bozdurarak ilk mektebin son sınıfına giden oğluna palto yaptırdığı kurşuni pelerinini, bir zamanlar, ağarmamış saçlarının altında ve dik omuzlarında dalgalanır gibi kıvrılan bu şimdi havı dökülmüş kumaşı, sıska oğlunun sırtında gördükçe gözleri yaşarır gibi oluyordu. Balkan Harbi'nden sonra ticarete atılan o eski ve becerikli adam bu değilmiş gibi, vaziyeti bozuldukça çekingen ve şaşkın bir hal alıyordu.

Nihayet kirayı da veremeyerek dükkânı kapattı. İçindekileri eve taşıdı, sonra iki gaz sandığı alarak pazarcılığa başladı.

Kasabaya birer saat uzaklıkta iki ufak kasabacık daha vardı; birinde salı, birinde perşembe günleri pazar kurulurdu. Kendi kasabalarının pazarı da cumartesi idi. Haftanın bu üç gününde dükkândan kalan ufak tefek mallara, şube reisliği yaptığı zamanlar yanında yazıcı olarak bulunmuş olan ve buranın büyükçe tüccarlarından sayılan bir gençten veresiye aldığı şeyleri de katarak, bir köşede ufak bir sergi açıyor; heybelerini bir kenara bırakan ve çekişe çekişe pazarlık eden köylü kadınlara hafif ve hâlâ tatlı sesiyle beğendirmeye çalışarak, makara, sakız, düğme, gelin teli satıyordu. Öbür kasabalara gitmek için, yalnız o günlere mahsus olarak kiraladığı bir eşeğe, içerisine bütün o çorap kutularını, iplik çilelerini, kına torbalarını doldurduğu iki gaz sandığını yükler, güneş doğmadan yola çıkarak erkenden pazarı olan kasabaya varırdı. Orada kendisine pek hürmet eden

bir helvacıdan genişçe bir kapı kanadı alarak kaldırıma yatırır, kapının dışarıda boşta kalan kısmını taşlarla besler, sonra onun üzerine çeşit çeşit kutuları açardı. Kışın yağmur bastırıp bunları yarı ıslak toplayarak bir dükkâna sığındığı; yazın göğsü bağrı açık, ak saçları ter içinde, yanı başında bir kâğıtta duran kirazlardan ağzına birkaç tane atıp serinlemeye çalıştığı olurdu.

Akşama doğru köylüler "aksata[20]"yı bitirip eşeklerini öne katarak yola düzüldükleri ve güneş fersiz ve eğri ışıklarıyla gözleri kamaştırır olduğu zaman o yarı kapalı gözlerle en tatlı meşguliyetine; hatıralarıyla oynamaya başlardı. O zaman ta mektep sıralarından, Harbiye'nin arka duvarından atlayıp kaçarak Beyoğlu'nda çapkınlık etmekten başlayan ve Anadolu ve Rumeli'nin küçüklü büyüklü birçok şehirlerinde, köylerinde dopdolu geçirilen bir hayat gözlerinin önünde inanılmayacak kadar canlı bir resmigeçit yapardı.

Halinden şikayetçi olan ve bulunduğu vaziyete asla alışamayan bütün insanlarda olduğu gibi onun da muhayyilesi, kendisini bile şaşırtan bir mükemmellikle işliyordu. Kafasının içinde, kâh Arnavutluk'ta sarp bir kayanın üzerindeki kaleden bulanık vadinin görünüşü; kâh Yalvaç'ta nişanlanıp sonra dedikodu yüzünden ayrıldığı ve bu yüzden uzun zaman içkiye vurduğu tüfekçi ustasının kızı; kâh İstanbul'un o zamanki levantenlere mahsus eğlence yerlerinden birinde Rum kızları ve kendisi gibi izinli arkadaşlarla geçirdiği bir âlem; kâh bir azgın yağız at; bir muharebe meydanı; hulasa[21] elli senelik ömrünün her safhasından, bazen pek ehemmiyetsiz, bazen hayatının gidişini değiştirmiş bir parça diriliyor, hem de dün olmuş gibi canlı, vuzuh içinde ve tesirli olarak yeniden yaşıyordu.

Eşeğini önüne katıp, alışverişin bıraktığı on beş, yirmi lirayı cebine atarak sarp ve büyük bir tabiatın bütün güzelliğini toplayan yollardan kendi kasabasına dönerken bile, bu hatıralardan ayrılmazdı. O kadar bugünden uzak, o kadar eski hayatının

20. Aksata: Alışveriş.

21. Hulasa: Özet, kısaca.

içinde yaşıyordu. Yanı başında onunla beraber eşeklerini önlerine katan ve harıl harıl alışveriş lafı eden Alanyalılar, önünde yırtık pabuçlarını sürüye sürüye giden ve toplayabildikleri sadakaları torbalarına doldurup sırtlarına vuran profesyonel dilenciler, daha birçok köylüler, nane yağcılar, bir yaylı araba ile geçen manifaturacılar, ortalığı toza bulayan bir otomobille yoldakileri iki yana fırlatan zeytinyağı fabrikatörleri ona tanımadığı, yeryüzünde bulunduğunu bile bilmediği bir memleketin adamları gibi yabancı, uzak, sis içinde görünüyorlardı.

Bir gün, bir vaka onu bugünden alarak eski hayatının ta ortasına, bütün romantikliği ve acaipliği ile muhayyilesinin dünyasına götürdü. Böylece hayatının son ve güzel bir hadisesini yaşadı, fakat bu, aynı zamanda onun herşeyinin sonu oldu:

Gene böyle grup halinde pazardan dönerlerken, dar bir boğazda, fundalıkların arasından üç silahlı göründü. Etrafındakilerin şiddetli korku nöbetleri geçirdiklerinin, telaşla kaçacak yer aradıklarının farkına bile varmayan eski zabit, "Soyunun!" diye bağıran boğukça bir sesle kendine geldi. Derhal eli ceketinin iç cebine gitti. Pazardaki alışverişin bıraktığı yirmi iki lira burada idi ve bu bütün sermayesinin yarısından fazlasıydı.

Birkaç haftadan beri ağızlarda, karı meselesi yüzünden dağa çıkan ve birkaç köy basan bir eşkıyanın lafı dolaşıyordu; fakat bu sıkı zamanlarda onun böyle yol kesecek kadar ileri gideceği, herşeyden kuşkulanan Aksekili aktarların bile aklına gelmemişti. Üzerlerine dikilen silahların karşısında herkes süratle soyunuyor ve çeşit çeşit elbiseli adamların yerinde beyaz çamaşırlı ve titreşen şekiller kalıyordu. Eşkıyalardan biri uzakta ve silahı elinde bekledi, öteki ikisi yolcuların yanına gelerek yerdeki elbiseleri karıştırdılar, bütün paraları ve saatleri aldıktan ve elbiselerden de kendilerine üç takım seçtikten sonra, bir köşeye birikmiş bekleyen pazarcıların yanına giderek ağızlarının içini, avuçlarını muayene ettiler ve parmaklarından gümüş yüzükleri söküp aldılar.

Akşamın alacakaranlığında, ağaçların yukarıdan doğru gelen uğultusuyla derenin aşağıdan gelen şarıltısı arasında bu beyaz-

lar yığını ve onların arasında, çamaşırlarından daha beyaz kalmış kolları ve seyrek beyaz saçlarıyla eski zabit hiç de gülünç olmayan bir manzara idi. Dudaklarının kenarı acı acı bükülmüştü, kâh eşkıyaların karıştırdıkları gaz sandıklarının altında öteye beriye dönen eşeğe, kâh gözleri patlayacakmış gibi dışarı fırlayan Alanyalı manifaturacıya bakıyordu.

Eşkıyalar işlerini bitirdikten sonra bunlara üstlerini giymelerini söylediler. Ondan sonra silahlarını doğrultarak: "Hadi bakalım marş!" diye bağırdılar. Herkes ağır ağır ve adeta ayakları gitmek istemeyerek yürüyordu. Geride durup bekleyen eşkıyanın, çete başının önünden geçerken hepsi korkudan önlerine bakıyorlardı. Kafilenin en sonunda giden eski zabit başını kaldırarak orada, yarı adam boyu yüksekliğinde bir taşın üstünde silahına dayanmış duran adama uzun uzun baktı, merakla baktı ve sonra tekrar gözlerini ileri çevirerek yürümeye başladı. Fakat eşkıya birdenbire bulunduğu taştan atlayıp onu kolundan yakaladı, kendine çevirerek, gitgide koyulaşan akşamın içinde hayretle baştan aşağı süzdü. Sonra, elleri yanına çekilmiş, gözleri hüzün içinde: "Beni tanımadın mı bey?" dedi.

O baktı, bu zayıf, sinirli, kırmızımtırak gözlü yüze dikkatle baktı, sonra omzundan tutarak yavaş sesle: "Tanıdım, sen şey değil misin?" dedi ve onun ismini söyledi. Bu karşısındaki, kendisi bir zamanlar Çanakkale'de divanıharp azası iken, askerden kaçan, sonra bir gece yarısı kapıya gelip: "Aman bey, beni kurşuna dizdirme, ben teslim olacağım!" diye yalvaran, bu taraflı bir neferdi. O zaman divanıharpte onu kurtarmış, sonra da bir ay kadar yanına emirber almıştı. Namuslu bir çocuk olduğu halde çok sinirli ve ataktı. Ufak bir laf için arkadaşları ile boğaz boğaza girerdi. Bu yüzden yanında fazla alıkoyamayarak karargâha göndermiş ve o zamandan beri bir daha adını bile duymamıştı.

Öteki hemen arkadaşlarını çağırarak eski zabiti onlara tanıttı, elini öptürdü. Aldıkları parasını geriye verdikten sonra, onun birkaç misli daha da para verdiler. Eski neferin: "Vah beyim, siz bu hallere mi geldiniz!" derken gözleri yaşarıyor gibiydi. Kendi-

sinden bahsederken: "Ne yapalım beyim, bir namus meselesi yüzünden başımıza bu işler geldi. Eh, aç da durulmuyor, Allah taksiratımızı affetsin!" dedi. Zabiti en çok sarsan şey, eski neferinin tavırları idi. Hiçbir zaman kendisine karşı eski muamelesini değiştirmiyor, elleri yanında, adeta bir iş buyurmasını bekliyordu. Öteki iki kişi de biraz geride ve elleri göbeklerinde bekliyorlardı. Biraz daha konuştuktan sonra: "Hadi beyim, geç kaldım, bizi gönülden çıkarma, duanı bekleriz!" diyerek onu gönderdiler.

Eski zabit, ormanın yukarıdan gelen uğultusu ile derenin aşağıdan gelen şarıltısı arasında, gözleri karşı yardan doğru çıkan ayın ilk ışıklarında, ağır ağır yürüyordu. İçerisi bu dereden çok daha büyük birtakım nehirlerle dolup boşalıyor, kâh gülüyor, kâh gözleri yaşarıyordu.

Fakat kasabaya gelenler hemen meseleyi karakola haber vermişlerdi. İçlerinden biri bunun geriye kalıp eşkıyalarla uzun boylu görüştüğünü de, saklanıp seyretmiş ve candarmalara bildirmişti. Şehre girerken yakalayıp ifadesini almaya götürdüler. Üzeri arandığı zaman çıkan paralar ve biraz perişan gözleri, şüpheleri büsbütün artırdı. Eşkıyalarla sözlü olduğu, onlara habercilik ettiği iddiasıyla tevkif edildi. Tahkikat ilerleyince meselenin meydana çıkacağı muhakkaktı; fakat buna vakit kalmadan o, tevkifinin yirminci günü, ömrünün o belki en geniş gününü kovalayan bu dar günlere tahammül edemeyerek hapishanede öldü.

1935

apartman

Sivri damın üzerinde, keskin bir koku dağıtan yaş tahtalara keseri vuruyor, bir taraftan da batıya doğru inmeye başlayan güneşi gözlüyordu. Ağustosun sonuna yaklaştıkları için mal sahibi çatının çabuk örtülmesini istemişti. Yağmurlar başlar diye korkuyordu. Bunun için sekiz kişi iki gündür hep çatıda uğraşıyorlardı.

Öğleyin şöyle on dakika dinlenip biraz ekmekle yarım karpuz yemiş, hemen işe başlamıştı. Böyle yüksekte (apartman beş katlı idi) ve yarı yatmış, yarı ayakta durarak yaş tahtalara abanmak ve mütemadiyen başının üst tarafında keser sallamak insana sersemlik, hatta baş dönmesine benzer bir şey veriyordu.

Bir akşam olsa, bir eve gitse, bir arkaüstü yatsa ve karısı ile küçük kızına şöyle göğsünü kabarta kabarta bir bağırıp çağırsa!...

Mal sahibi karşı apartmanda oturuyordu (orası da kendi malı idi). Onun için burada bağırmak değil, hızlı bile konuşamıyorlardı. Herif bazen pencereyi açıp göbeğini kenara dayayarak saatlerce baktığı ve ara sıra: "Orasını iyi kapat!" yahut: "Lakırdıyı bırakalım!" diye emirler verdiği için işçilere, o olmadığı zaman da devam eden bir çekingenlik gelmişti. Sessiz sessiz çalışıyorlardı.

Birdenbire irkildi. Etrafına bakınırken ilerideki sokak başında küçük bir küfecinin iki kat olmuş geldiğini gördü. İçi, safrası

kabarmış gibi, allak bullak oldu. Eliyle yarı çivilenmiş tahtalardan birine yapıştı, aşağıya doğru dikkatle bakmaya başladı.

Küfeye yükletilen eşyanın altında, ayakları sokağın bozuk taşlarına yapışıkmış gibi adımlar atarak ilerlemeye çalışan küçük hamal kendi oğlu idi.

Bir gün iş bulup on gün bulamadığı sıralarda, onu, zaten sebebini anlamadan iş olsun diye gönderdiği mektepten almış, bir daha göndermemişti.

Bir karısı ve bu oğlundan başka iki de kız çocuğu vardı. Ayın en çok on gününde aldığı en çok altmışar kuruşla bunları doyuramıyordu. Küçük oğlan ufaktan çalışmaya başlamalıydı.

Ucuzca bir eski küfe aldıktan sonra onu pazarlara gönderdi; ve çocuk gününe göre yirmi, yirmi beş kuruşa kadar kazanıp getirmeye başladı. Büyüdükçe belki beş on kuruş daha fazla da çıkarabilirdi.

Fakat bu sefer fena yüklemişlerdi. Alnına güneş vurdukça terlerin parıldadığını o buradan görebiliyordu. Çocuğun yanında giden uşak kılıklı bir adam ara sıra ona durup bir şeyler söylüyor, galiba: "Yürüsene be!" filan diyordu.

Yaklaştıkları zaman küfenin içinde neler olduğunu da seçmeye başladı. Bir sürü şişelerin arasında irili ufaklı konserve kutuları vardı, renkli kağıt kuşaklara sarılmış teneke kutular. Ve sonra şişeler, kısa, tıknaz, fıçı biçiminde, huni biçiminde, dar boğazlı, şiş gerdanlı ve içinde beyaz, yeşil, vişne rengi ve kan rengi sular bulunan birçok şişeler. Çocuk bu ağır yüklerin altında yıkılacak gibi yürüyordu.

Çocuğun yanında yürüyen adamı tanıdı: Apartman sahibinin uşağı idi. Herhalde bu akşam karşıda ziyafet olacaktı. Bu içkiler, bu çeşit çeşit balık ve konserve kutuları bunu gösteriyordu.

Küfeci ve uşak karşı apartmanın kapısına geldiler. Çocuk ufacık elleriyle duvara tutunarak bir ayağını merdivene attı. Babası yukarıdan bu ayağın pazılarının nasıl titreye titreye gerildiğini gördü. Fakat çocuk öteki ayağını bir türlü kaldıramıyordu. Yük herhalde çok ağır olacaktı. Uşak canı sıkılmış bir

tavırla ve eli arkada seyrediyordu. Çocuk bir hamle daha yaparak o basamağı ve aynı güçlükle öteki üç basamağı çıktı, kapıdan içeri girdi.

Babası yukarıda adeta nefes bile almayarak bekliyordu. Ustabaşı damın öbür ucundan: "Hey... durma!..." diye bağırdı. Silkinerek, keseri başının üzerindeki tahtalara vurmaya başladı. Fakat aklı hep arkada, karşı apartmanda idi. Ara sıra gene durarak dinliyor, fakat kalbinin gümbürtüsünden başka bir şey duymuyordu. Biraz sonra, keser seslerinin arasında, kulağına şangırtıya benzeyen bir ses geldi. Durdu, geriye ve aşağıya doğru eğilerek dinlemeye başladı. Karşı apartmanın içinde kalın bir ses bağırıyordu. Fakat söylenen sözleri anlamak mümkün değildi. Ara sıra ince bir vızıldanma kulağına gelir gibi oluyordu. Biraz sonra sesler kapıya yaklaştı.

Yukarıdaki adam büsbütün eğilerek bakmaya başladı. Kapıdan, önce oğlu çıktı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve bir eliyle küfesini ipinden tutup sürüklüyor, öteki eliyle de sağ dizini oğuşturuyordu. Bu ayağı kan içindeydi.

Arkasından uşak göründü. Çok kızgındı:

"Haydi bakalım, çek arabanı!" diye çocuğa bağırdı.

Çocuk büsbütün ağlamaya başladı. Bu aralık anlaşılmaz bir şeyler de söylüyordu. Öteki hızla bağırdı: "Defol ulan! Senin yüzünden ben de laf işittim! Taşıyamayacaktın da ne diye yüklendin..."

Çocuk yine bir şeyler mırıldandı. Uşak:

"Pamuk yükletecek değildik ya!..." dedi.

Çocuk gözlerini silmeye başlayarak:

"O kadar yerler dolaştırdınız, paramı verin hiç olmazsa!" diye yalvardı.

Öteki omuzlarını silkti:

"İki şarap şişesi kırıldı, yüz ellişerden üç lira... Bir de para mı istiyorsun?" diyerek apartmanın köşesindeki ufak kapıdan içeri girdi. Çocuk hâlâ orada duruyor ve uuuf uuuf... diye ağlıyordu. Ayağından sızan kanlar apartmanın önündeki beyaz parkeleri kırmızıya boyamıştı.

Babası yukarıdan donmuş gibi bakıyor, bir şey söyleyemiyordu. İşe karışır ve çocuğun kendi oğlu olduğu anlaşılırsa mal sahibinin kendisini kovacağını zannediyordu. Öyle ya, "Çocuğu niçin ağlattınız?" yahut "Çocuğun parasını verin!..." demeye kalksa derhal defedilirdi. İşinden ayrılıp aşağıya da gidemezdi. Zaten bunları bu anda hiç düşünmüyordu. Yalnız aptal gözlerle aşağıya bakıyor ve göğsünü parçalayacakmış gibi çarpan kalbini tutuyordu.

Birdenbire karşı pencere açıldı, apartman sahibinin evvela büyük göbeği, sonra kırmızı başı göründü. Dışarı uzanmaya çalışarak gürler gibi bağırdı:

"Hey!... Zırlamasana pencerenin önünde!... Defolup gitsene!..."

Uşak hemen girdiği kapıdan fırladı.

Küfesinin üstüne oturarak ve yaralı dizine baka baka ağlayan çocuğu omzundan tutarak kaldırmak istedi.

Çocuk bağırıyordu:

"Görmüyor musun be... Cam kırıkları dolmuş içine... Uuuf.."

"Haydi git başka yerde ağla!..."

"Beş kuruşumu verin!..."

Penceredeki adam hırsından kıpkırmızı kesilerek bağırdı:

"At şu piçi şuradan be!..."

Uşak, küfeciyi kolundan yakalayarak sürüklemeye başladı. O, küfesini bir eliyle tutuyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kalktığı yerde parkeler kıpkırmızı idi ve güneş orasını donuk donuk parlatıyordu.

Çatının üstündeki adam hiç kımıldamadan aşağıya bakıyordu. Gözlerinin içi yanıyor ve beyni karıncalanıyordu. Yakası boğazına dar geliyormuş gibi bir hisle elini boynuna götürdü.

Çocuk gitmek istemiyordu. Şimdi para filan istediğinden değil, ayağının acısından, olduğu yerde kalıyordu. Gözleri penceredeki adama ilişen uşak çocuğu hızla itti; o, küfesiyle beraber yüzükoyun yuvarlandı. Artık ağladığı bile duyulmuyordu.

Çatıdaki adam gözlerinin büsbütün karardığını ve güneş vurmuş gibi beyninin içinde gürültüler olduğunu hissetti. Ça-

tının kenarına dayanan ayakları titriyordu. Yavaş yavaş dizlerinin gevşemeye ve bükülmeye başladığını fark ederek elleriyle başının üst tarafındaki tahtalara tutunmak istedi. Fakat parmakları da gevşemişti ve hiçbir şeye sıkıca yapışamıyordu. Vücudu yaş tahtaların üstünde hafif bir gıcırtı çıkararak ağır ağır kaydı. Çatının kenarına kadar gelip orada bir an takılır gibi olduktan sonra, aşağıya, sokağın ortasına, içi toprak dolu bir çuval gibi boğuk bir ses çıkararak düştü.

Çocuğu kaldırmaya uğraşan uşak onu bırakarak beri tarafa koştu ve penceredeki adam bir şeyden tiksiniyormuş gibi yüzünü buruşturduktan sanra, kanatları hızla vurarak içeri çekildi.

1935

arabalar beş kuruşa

Akşam, caddelerin kalabalık zamanında, köşe başına bir kadınla bir çocuk gelirdi. Siyah bir çarşafa bürünen kadın elleriyle çarşafını yüzüne kapatır, yalnız iki siyah göz, sokağın yarı aydınlığında, parıltısız, önüne bakardı. Çocuk yanında ayakta dururken o çömelir, küçük bir çuvaldan birtakım oyuncaklar çıkarırdı: Bunlar bir değneğin ucuna takılmış bir çift tahta tekerlekti. Tekerleklerin üzerinde, iki yuvarlak tahtanın arasına çivilenmiş dört çubuktan ibaret kameriye gibi bir şey duruyor ve tekerlekler yerde yürütülünce bu kameriye fırıl fırıl dönüyordu.

Oyuncaklar kadının önüne dizilince çocuk bir tanesini eline alıyor, kaldırımda ileri, geri götürerek incecik sesiyle bağırmaya başlıyordu:

"Arabalar beş kuruşa... Beş kuruşa... Arabalar beş kuruşa!..."

Ve sokaklar tenhalaşıncaya kadar, belki üç dört saat burada duruyorlardı.

Çocuk sekiz yaşında vardı, fakat ilk görüşte altı yaşından fazla denilemezdi. Zayıf ve minimini idi. Sonra, hiç durmadan bağıran sesi küçük bir kızın sesi gibi ince ve titrekti. "Beş kuruşa!" derken "ş"lere basıyor ve dudaklarının arasından onları ezerek çıkarıyordu.

Kendisi de annesi gibi hep önüne bakar ve başını kaldırmazdı.

Bulundukları köşenin biraz ötesinde parlak vitrinli bir tuhafiye mağazası vardı. Büyük kristallerin arkasında türlü göz alıcı renklerde boyunbağlar, şık tokalı kemerler, yün kazaklar, eldivenler ve daha birçok, insanlara lazım olan ve olmayan şeyler, geçenlerin yüzüne gülüyordu. Ana oğul bunların önünden geçerken, geçtikten sonra köşelerine yerleşirken, başlarını hiç çevirmemeye gayret ederlerdi. Eğer sokağın çamurlu kaldırımlarına akseden ve orayı yer yer parlatan ışıklar da olmasa belki böyle bir mağazanın bulunduğunu bile fark etmeyeceklerdi.

Halbuki gelip geçenlerin çoğu bilhassa çocuklar, bu parlak camekânların önünde durup, orada bir köşeye, ustaca bir karmakarışıklık içinde yığılmış oyuncaklara gözlerini dikiyorlar; sonra, mahzun bir tavırla yollarına koyulunca karşılarına çıkıveren tahta tekerlekli arabalara dudaklarını kıvırarak ve adeta hayallerinde vitrinden kalan güzel şekilleri bozuyormuş gibi canları sıkılarak bakıyorlardı. Fakat küçük satıcı onların bu isteksizliklerini fark etmez, önüne bakarak kısa aralıklarla bağırırdı:

"Beş kuruşa, arabalar beş kuruşa..."

Büyücek bir otomobil, mağazanın önünde durdu; içinden süslü ve şişmanca bir kadınla sekiz dokuz yaşlarında, beyaz bereli ve tozluklu, yumuşak lacivert paltolu bir çocuk indi. Beraberce mağazaya girdiler.

Biraz sonra çocuk iç vitrinleri seyrede ede dışarı çıktı, sokağa indi ve oyuncakların olduğu köşeye bakmaya başladı. Tam bu sırada küçük satıcının sesi işitildi:

"Arabalar beş kuruşa!..."

Başını çevirip baktı, sonra koşarak o tarafa gitti, siyah çarşaflı kadının yanındaki çocuğun elini tutarak:

"Aaa!" dedi, "sen burada araba mı satıyorsun?"

Satıcı başını kaldırıp baktı. Hemen yüzü güldü, o da "Aaa" dedi ve ilave etti: "Annem yalnız gelemiyor, sonra bağıramıyor da... Onun için ben de geliyorum!..."

Beyaz tozluklu çocuk, yün eldivenli ellerini paltosunun cebine sokarak küçük bir kesekâğıdı çıkardı, içinden bir badem ezmesi alıp ağzına attı, bir tane de arkadaşına verdi. Ağzını şişirerek sordu:

"Derslere ne zaman çalışıyorsun?"

"Mektepten çıkınca... İki saat filan çalışıyorum, dersleri yapıyorum. Ondan sonra buraya geliyoruz. Hem gece zaten çalışamam ki. Gaz masrafı çok oluyor."

"Bizim öğretmeni gördün mü? Şimdi buradan geçti!.."

"O benim araba sattığımı biliyor!"

Ve ileride birkaç çocukla bir kadının geldiğini görünce sözünü keserek bağırdı:

"Arabalar beş kuruşa!.."

İkisi de el ele tutuşmuşlardı. Çarşaflı kadın hazin gözlerle bunları süzüyordu. Beyaz tozluklu çocuk hesap vazifesini yapıp yapmadığını sordu:

"Ben demin evde uğraştım, yapamadım, gece beybabama soracağım!" dedi. Öteki:

"Nesini soracaksın, çok kolay.." dedi ve anlattı.

Adamakıllı lakırdıya dalmışlardı. Hatta küçük satıcı artık "arabalar beş kuruşa" diye bağırmayı bile unutmuştu.

Öteki, arkadaşının kolunu sarstı ve: "Hişt!" dedi, "benim yanımdaki çocuğun ağzı kokuyor, ben söyleyeceğim de senin yanında oturacağım... Hem daha iyi çalışırız!..."

"Benim yanımdaki kalkmaz ki; hem ben söyleyemem. Mahalle komşumuzdur... O da bizim gibi fıkaradır..."

Sözüne devam etmedi. "Onu kaldırdı da yerine zengin çocuğu oturttu derler..." diyecekti, vazgeçti.

Başka şeylerden bahsetmeye başladılar.

Fakat tam bu sırada beyaz bereli, yumuşak lacivert paltolu, beyaz tozluklu çocuğun annesi mağazadan çıktı, iki tarafına bakındı. Ellerinde paketler vardı. Şoför koşarak onları aldı ve

kendi yanına yerleştirdi. Kadın köşeye doğru bakınca çocuğunu gördü ve aldığı şeylerin keyfi ile gülümseyen yüzü birdenbire sertleşti. Hızlı adımlarla o tarafa yürüdü. Çocuk, annesinin böyle hiddetle kendisine doğru geldiğini görünce hemen susmuş, şaşkın, fakat gülümseyen bir bakışla gözlerini ona dikmişti. Bir an hepsi birden kılımdamadan durdular.

Küçük satıcının annesi başını kaldırmış, yuvarlanır gibi gelen bu kürk mantolu ve yılan derisi iskarpinli kadına bakıyordu.

Kadın yaklaşınca, hâlâ şaşkın şaşkın gülümseyen oğlunu bileğinden yakaladı:

"Bu ne hal?" diye bağırdı. "Kimlerle konuşuyorsun?"

Ve öteki elindeki şemsiyeyi, elini hâlâ unutarak arkadaşının avucunda bırakan küçük satıcının omzuna vurdu. Sonra haykırdı:

"Pis, baksana, senin konuşabileceğin insan mı bu?"

Çocukların kolları birbirinden ayrılıp aşağı sallanıverdi. Siyah çarşaflı kadın duvarın dibine büzülmüştü ve küçük satıcının gözleri kolunun acısından yaşla dolmuştu.

Arkadaşının gözündeki yaşları gören çocuk, henüz birçok şeyleri öğrenmediği için, ruhundan fışkıran bir isyanla:

"Anneciğim" dedi "o benim mektep arkadaşım!"

Kadın, yüzü kıpkırmızı kesilerek, oğlunun sözünü kesti:

"Ben yarın mektebinize de telefon edeceğim. Seni kendi seviyende olmayanlarla temas ettirmeyi gösteririm!"

Oğlunu kolundan çekti. Geride kalan küçük satıcı ile anasına, yerin dibine geçirmek ister gibi tahkir edici ve ezici bakışlar atarak yürümeye başladı. Oğlu hâlâ dönüp geri bakıyor ve yaşlı gözlerini başka taraflara çeviren arkadaşını görünce kendinin de gözleri yaşarıyordu.

Küçük satıcı, o titrek ve ince sesiyle bağırıyordu:

"Beş kuruşa... Arabalar beş kuruşa!..."

1935

fikir arkadaşı

Gel, şurada birkaç tane atalım!... Canım efendim, yarım saat oturmakla evde sopa yemezsin. Evli değiliz ama böyle şeylerden anlarız. Burada enfes meze veriyorlar, hem de ucuz. Bu kadar görüşmüşlüğümüz var, bir rakımızı iç bari...

Yavrum... Hey, garson!... Getir bakalım bir şeyler!...

Otur iki gözüm. Seninle ahbaplığımız o kadar eski değil ama nedense pek sevdim. Ben arkadaş canlısıyım. Bilhassa fikir arkadaşı olabilecek insanlara bayılırım. Değil mi kardeşim, şu memlekette beş on entelektüeliz, birbirimizi tanıyıp tutmazsak halimiz ne olur? "Şimdi menfaat dünyası, hasbi[22] arkadaşlık yok!..." diyorlar ama, ben bu fikirde değilim. Biz adi halk gibi düşünebilir miyiz hiç? Ne tahsilimiz, ne karakterimiz, ne de fikirlerimiz buna müsait değildir. Seni bilmem, fakat ben maddelerin fevkinde[23] bir manevi bağa, insanları birbirine yaklaştıran bir hisse inanıyorum. Düşün, dünyada birbirini sevmek, birbirine yakın olmak hisleri de olmasa yaşamanın mânâsı kalır mı? Bizi kütlenin fevkine yükselten yalnız bunlardır. Fakat biz entelektüeller arasında da muayyen birtakım fikir bağları yok, herkes kendi havasında ve menfaat peşinde... Onun için candan bir arkadaş bulunca dört elle sarılıyorum. Burası ufak yer. İnsan

---

22. Hasbi: Karşılıksız.
23. Fevk: Üst.

boğulacak, her münevverin hayat hakkında, insanlar hakkında birçok düşünceleri, ne diyeyim, kendine göre felsefesi var. Bunu anlayacak, mukabil fikirlerini dinletecek bir dosta hepimiz muhtacız. Dedim ya, yok... yok... Bizim dairede on kişi kadar varız... Hep münevver, tahsilleri yerinde, zeki adamlar; fakat hiçbirisi ile kafa dengi olamıyorum. Halbuki şöyle candan, kardeş gibi bir arkadaşlığa dünyalar feda... Koca dairede bir bizim şu oğlan vardı. Hani canım, başına bir felaket geldi... İşte o... Galiba avukatlığını da sen almışsın... Çok insan çocuktu doğrusu, pırlanta gibi bir kalbi vardı. Samimi arkadaş diye bir onu tanıdım. Ne yaparsın? İnsanlar böyle işte... Bir iftira, haydi kodese... Hani hiç kabahati de yok değildi, çenesini tutmaz, ileri geri söylenirdi. Kaç kere dedim: Oğlum, devir o devir değil, dünyayı sen mi ıslah edeceksin? Al üç buçuk kuruş maaşını, otur bir köşede... Değil mi efendim? Biz de fikir sahibiyiz... Ben kendi nefsime ondan çok daha ileriyim... Evet, bu dünya böyle yürümez, fakat herşeyin sırası var... Bak, ben ağzımı açıyor muyum? İnsan karda yürüyüp izini belli etmemeli... Fakat cahil çocuk, dinlemezdi ki... Hep burnunun doğrusuna giderdi. Sanki tek başına dünyanın mihverini[24] değiştirecek...

Oğlum, garson!... Bize birer rakı daha getir bakalım!...

Okur okur, kitaplarda yazılan şeyleri hakikat zannederek kafasına yerleştirirdi. Hayata bakmalı, hayata; kitaplarda bir şey yok... Kimbilir, belki biz de evimizde okuyoruz... Fakat hayat büsbütün başka... Etrafı ve zamanı kollamalı... Vakti geldiği zaman ben ondan daha fedakârca ortaya atılırım... Kafamdaki bir fikir uğruna kanımı son damlasına kadar akıtmazsam namerdim. Ama dedim ya, zamanı var.

Ah, ah... Yaktı kendisini oğlan, yaktı... Burası ufak yer... herşey hemen büyütülür... Sessiz sedasız bir köşeye çekilip yaşamak lazım. Halbuki o önüne gelene çatardı. Memleket büyüklerinin hepsini darılttı. En sonra da, o mahut[25] heriflerle

24. Mihver: Eksen.

25. Mahut: Adı geçen, bilinen.

tutuştu. O zaman kendisini çağırdım: Yavrum, dedim, bunlarda din, iman yoktur, insana en sonra yapılacağı en önce yaparlar... Fakat dinletemedim. Öbürleri iki yalancı şahit bulunca bastılar iftirayı... Oğlan da girdi içeri...

İnanmazsın, o gün akşama kadar deli gibi dört yana dolaştım. Aklıma geldikçe gözlerim yaşarıyordu. Evet, ağladım! İstersen inanma kardeşim; dedim ya, ben arkadaş canlısıyım; hele böyle sevdiğim birisi için canım feda... Hilafsız söylüyorum, ciğerim kopmuş gibi oldum. Ne parası var, ne kimsesi var... Anası, kardeşleri onun eline bakıyorlar. Felaket, hem de ne felaket... Kendi param yok ki vereyim... Olsa, dedim ya, canım feda... Fakat malum... Biz maaş ehliyiz... Sonra kimseye gidip bir şey de söyleyemezsin... Cürüm fena... İnsanı hemen lekeleyiverirler. Âlemin on parmağında on kara... Hapishaneye de gidip göremedim. Biliyor musun? Yüzü soğuktur şu menhus[26] yerin... Fakat elimden gelen herşeyi bu çocuk için yapmak isterim... Dedim ya, arkadaş için canım feda...

Seni avukat tuttuğunu duyunca çok memnun oldum: Çünkü nazik mesele... Her avukatın becerebileceği iş değil... Genç olmak, ateşli olmak, davanın ruhunu duymak lazım. Hakikaten yanılmamışım... İlk celsede yaptığın müdafaayı anlattılar (şey, ben o gün biraz rahatsızdım da kendim mahkemeye gelememiştim, arkadaşlardan tafsilatını dinledim), yaman bir müdafaa yapmışsın... Hani neredeyse birkaç celsede oğlanı kurtaracaksın...

Garson... Gel bakalım, şu mezeleri değiştir...

İç kardeşim iç!... Vallahi şunu kederden içiyorum. Yüreğim nasıl yanıyor bilsen... On sene arasam böyle kafa dengi bir arkadaş bulamazdım. Onu da talih elimden aldı. Düşünüyorum da, biz burada kafayı çekerken o, taş odalarda kimbilir ne yapıyor... Hey gidi dünya...

Ama biliyor musun?... Bu belki onun için bir derstir. Bir müddet yatsa hiç de fena olmayacak... Ona böyle bir sille lazımdı, değil mi? Ha?!... Ne dersin? Gitgide azıtıyordu. Maazallah tuttuğu yol

26. Menhus: Kötü, uğursuz.

ipe kadar varabilirdi. Gene hafif atlattı... Yatsa yatsa bir iki sene yatar, bu da ona lazım... İstikbali, hayatı, ömrünün sükûneti namına lazım... Mefkûremiz[27] namına lazım... Anladın mı, mefkûremiz namına lazım... İki gözüm kardeşim, sen de onu seviyorsan müdafaa etme... Ona iyilik etmek istiyorsan bırak biraz burnu sürtsün...

Musolini ne demiş? Adam olmak için şu kadar sene hapis yatmak gerek, demiş; değil mi? Yaman herif şu Musolini vesselam... Cemiyetin bu feci halinde bir entelektüel için hapis yatmak elzem. Olgunlaşmak, hayatı anlamak için başka çare yok. Bizimki de belki bu sayede biraz kitaplardan başını kaldırır da etrafını görür, körü körüne atılganlıktan vazgeçer.

Dedim ya, onu seviyorsan müdafaanı gevşek tut. Her şeyin altını o kadar kurcalama... Mahkemede pek ateşli olduğunu duyunca hem memnun oldum, hem de oğlanın hesabına üzüldüm. Seni buraya çağırışım da bunu görüşmek içindi. Zaten kendisi sinirlidir, ileri geri laflarıyla nasıl olsa hâkimleri kızdıracak, işi büsbütün berbat edecek, cezayı da yiyecek... Hah... Hah... Bir iki senecik yatar... Ne diye başını sallıyorsun?... Avukatlık ücreti alacaksan, vicdansızlık mı olur diyorsun?... Bu ona fenalık değil ki, doğrudan doğruya iyilik... İstersen bu parayı alma! Bir arkadaş için fedakârlık et de alma... Hem kaç lira verecekti? Yirmi beş lira değil mi? Ben otuz lira veririm; sen yalnız onu mahkûm ettir!... Görüyorsun ya, ben onun iyiliği için hiçbir fedakârlıktan kaçınmıyorum. Yalnız bu kadar mı? Böyle candan bir dosttan, Böyle bir fikir arkadaşından mahrum olmaya da katlanacağım...

Ne? Otuz lirayı nereden mi bulacakmışım?... Şey, bizim oğlan hapse girince yeri açık kaldı tabii... İşlerine vekâleten ben bakıyorum. Bu aydan itibaren maaşıma ilave olarak kırk lira kadar da ücret alacağım...

Garson... Birer rakı daha!...

1935

27. Mefkûre: Ülkü.

düşman

Gece, hafif yağmur çiseliyordu.

Asfalt yolda yürürken yeni rugan iskarpinleri nemli nemli parlıyor ve siyah, çizgili pantolonu bunların üzerine tatlı bir akışla dökülüyordu. Paltosunun geniş yakasını kaldırmış, kalın eldivenli ellerini arkasına bağlamıştı.

Dalgın dalgın yürüyor ve boş gözlerle ayaklarına, ıslak asfalttan biraz yukarıya doğru kalkıp sonra kolayca ileri uzanan ve yine ıslak asfalta dokunan iskarpinlerine bakıyordu. "Hayat bu rugan iskarpinlere ne kadar benziyor!" dedi, "Tıpkı bunlar gibi biz de günler geçtikçe aşınmaya, bir tarafa kaykılmaya, çirkinleşmeye ve nihayet işe yaramamaya başlayacağız..."

Sonra bu düşünceleri istediği kadar ince ve zekice bulmadığı için dudaklarını büktü. Biraz evvel bir arkadaşının evinde oynadığı pokeri aklına getirdi. Otuz lira kazanmıştı.

"Yanıma o karı oturmasaydı daha çok kazanabilirdim!" diye söylendi, "Kadın hem kocasının parasına güvenerek cesur oynuyor, hem de eğilip kâğıtlarıma bakıyordu."

Ağır, fakat tatlı bir pudra, esans ve saç kokusu burnuna gelir gibi oldu, yutkundu.

Hayat ne güzel, fakat ne can sıkıcı şeydi!... Gündüz daire, hafif bir iş, bol para... Akşamüzerleri güzel bir yemek, bazen sinema... Çay... Poker... Sonra uyku... Bunların hepsi güzeldi, fakat bütün günü dolduran bu eğlendirici işlerin içinde insan

bir boşluk hissi duymaktan kurtulamıyordu. Bir şey eksik gibiydi, bütün ömrünce işlemeyen bir yeri varmış gibiydi.

Şimdi evine dönerken gene bu boşluğun farkına vardı. Gününü güzel geçirdiğini, hatta otuz lira da kazandığını düşünüyor ve içinde gene doyurulamamış bir yer kalmasına şaşıyordu. "Belki bu hayat, sık sık uykusuzluk sinirleri bozuyor!" dedi.

Evinin önüne gelmişti. Aralık duran bahçe kapısını ayağıyla itti. İki tarafı çiçekli çakıl yolda yürümeye başladı. Geceleri eve hep arka taraftaki küçük kapıdan girerdi. Salona ve ön kapıya yakın bir yerde yatan hizmetçiyi uyandırmak istemediği ve yatak odası bu kapıya daha yakın olduğu için farkına varmadan kendini buna alıştırmıştı.

Başı yukarıda yürüyordu. Kapıya yaklaşınca elini cebine götürüp anahtarı çıkardı ve ileriye baktı.

Şiddetle ürkerek olduğu yerde kaldı: Bir karaltı kapının hafif girintisine büzülmüş, kımıldamadan duruyordu.

Elini cebine götürdü. Tabancasını almamıştı. Karaltı birdenbire kımıldadı.

Genç adam bağırmak ve kaçmak ister gibi bir tavır aldı, fakat karaltı parmağını ağzına götürerek yavaşça "suss!" dedi.

Bunu o kadar tabii, o kadar emirden uzak, fakat hâkim bir sesle söyledi ki, öteki, elinde olmayarak durdu ve merakla o tarafa baktı.

Karaltı yaklaştı:

"Şurada biraz uyumuş kalmışım. Bir fenalık için geldim sanmayınız... Yatacak yerim yok!" dedi.

O zaman ev sahibi yabancıyı dikkatle süzdü ve hayret etti: Bu, ne bir dilenciye, ne de bir serseriye benziyordu. Kılığı oldukça düzgün, boyunbağlı, adeta efendi soyundan bir şeydi.

Lakayt görünmeye çalışarak yabancının yanından geçti ve elindeki anahtarı kapıya soktu.

Sonra birdenbire korkarak durdu. Bu herife pek çabuk inandığını düşündü ve bir an, kafasına bir şey inmesini bekledi.

Öteki, ayaklarını sürükleyerek birkaç adım gitmiş, sonra durup yüzünü tekrar genç adama dönmüştü:

"Bu gece bahçenin bir köşesinde yatmama müsaade etmeyecek misiniz?"

Bunu söyleyerek ufak bir leylak ağacının altına doğru bir adım attı.

Evin sahibi geriye dönerek yabancıya baktı. Yüzünü dallar ve yapraklar gölgelediği için pek göremiyordu. Yalnız sesi o kadar emniyet verici idi ki, bütün korkularını ve tereddütlerini silip götürüyordu.

Kafasında bir ışık parlayıp söner gibi oldu. Bu sesin emniyet vericiliğinin bir tanışıklıktan geldiğini zannetti. Şimdi bu sesin dimağındaki akisleri ona bir ahbabın sesi gibi geliyordu.

Birkaç adım daha ilerledi. Yağmur durmuş, bulutlar birbirlerini kovalamaya başlamıştı. Gece yarısından sonra çıkan yarım bir ay dalların arasından geçerek yabancının yüzünü yer yer aydınlatıyordu.

"Müsaade etmiyorsanız gideyim!" dedi ve etrafına bakındı.

Fakat genç adam onun ne söylediğini anlamadı. Dalların arasından geçen ışık yabancının ağzını ve çenesini aydınlatmıştı. Bu dişleri, söz söylerken iki kenarı aşağı doğru çekilen bu dudakları tanır gibi oldu.

Eğilip karşısındakinin yüzüne bakmak istedi, o geri çekildi.

O zaman sordu:

"Siz şey değil misiniz?..."

Öteki, elini ağzına götürdü:

"Sus... Oyum!... Ben seni görür görmez tanıdım. Fakat beni hatırlayacağını sanmamıştım..."

Ev sahibi karşısındakini bileğinden tuttu, kendine doğru, ay ışığının altına çekti.

"Pek az değişmişsin" dedi... Sonra ilave etti: "Hayır... Çok değişmişsin... Gerçi yüzünün hatları değişmemiş gibi ve ağzın, burnun hep aynı... Hele ağzın... Fakat nasıl söyleyeyim, ihtiyarlamış gibisin; ama bu ihtiyarlık da değil, benden daha genç duruyorsun... Hülasa bir başka türlü olmuşsun. Yüzünün dışı değil, içi değişmiş gibi. Aman canım, anlatamadım işte..."

Öteki hafif bir gülüşle dinliyordu. Sadece:

"Sen de biraz değişmişsin!..." dedi.

Kapıya yaklaşmışlardı; ev sahibi yanındakine döndü:

"Dışarısı serin değil mi? İçeri girelim!"

Öteki büsbütün güldü ve mırıldandı:

"Beni evinin içine sokmak tehlikelidir!"

Genç adam birdenbire durdu. İlk şüpheleri tekrar kafasına gelmişti. Onun bu duraklayışının farkına varan arkadaşı:

"Yok canım" dedi, "evini filan soymam. Fakat polis tarafından aranıyorum..."

Ev sahibi arkadaşına dikkatle baktı. Sonra gülerek:

"Kimbilir ne işler karıştırdın... Gel bakalım..." dedi.

Karanlık koridordan geçtiler, bir merdiven çıktılar ve bir salona girdiler. Ev sahibi elektriği açtı.

Misafir dudaklarında hep o hafif gülümseme ile etrafına bakmaya başladı:

Oldukça iyi döşenmiş, bilhassa fazla süsten kaçılmış olan oda biraz dağınıkça idi. Sahibinin bekâr olduğunu, yazıhaneye benzer bir masanın üstündeki perişan kâğıtlar gösteriyor ve hizmetçinin bu oda ile meşgul olmaktan menedildiği anlaşılıyordu. Yerde küçük bir halı, alçak sigara iskemleleri, rahat iki koltuk ve köşede bir sedir vardı. Pencereleri krem renginde tül perdeler kapatıyordu.

Ev sahibi:

"On iki sene oluyor değil mi?" dedi.

"Evet; mektepten çıktığımızdan beri görüşmedik!"

"Ne yaptın da seni polis arıyor? Ben bir zamanlar tehlikeli fikirlere saplandığını ve işinden çıkarıldığını duymuştum!"

"Tahmin edebileceğin şeyler!"

"Dünyayı değiştireceğini mi sanıyorsun?"

"Siz dünyanın değişmez olduğuna inanmaya mecbursunuz!"

Bir müddet sustular. Her biri birer koltuğa oturdu ve ev sahibi sağ tarafındaki radyoyu karıştırmaya başladı. Biraz sonra uzaklardan gelir gibi hafif bir müzik duyuldu.

İkisi de ses çıkarmadan dinlemeye koyuldular. Bir operanın son kısımları çalınıyordu. Gürültülü aletlerin derinden gelen

sesleri yavaşlayınca kavala benzer tatlı nağmeler işitiliyor ve her ikisinin de yüzlerinde yumuşak, ılık bir hava dolaşır gibi oluyordu.

Misafir gözlerini yerdeki halıya dikmişti. Yüzünde yine bir gülümseme vardı, fakat bu seferki gülüşü, biraz evvel dudaklarının kenarına yerleşip, sahibinin etrafına bir duvar çekilmiş gibi, yaklaşmak isteyenleri uzaklaştıran bir gülüş değildi. Bir çocuğun tebessümü kadar içten ve yaklaştırıcı idi.

Başını yavaşça kaldırdı. Arkadaşına döndü:

"Ne güzel değil mi?" dedi, sonra ilave etti: "Dört senedir müzik dinlemedim!"

"Neden?"

"Fırsat düşmedi."

Radyodan uzun ve sürekli alkışlar geldi. Arkasından Almanca sözler başladı ve ev sahibi elini uzatarak düğmeyi çevirdi.

Odayı birdenbire bir sessizlik kapladı.

İkisi de birbirlerinin yüzüne baktılar ve gülüştüler. İçlerinde bir saniye için on iki sene evvelde yaşıyorlarmış hissi uyandı. Bakışları o kadar arkadaşça idi.

Ev sahibi kalktı, ötekinin yanına geldi, elini omzuna koyarak:

"Anlat!" dedi.

"Sen anlat!"

"Görüyorsun... Normal yollarda yürüdüm ve eh, bir parça bir şeyler oldum!"

"Normal yollarda yürüdüğüne bu kadar emin misin?"

"Neden?... Çalıştım, faydalı oldum ve ilerledim!"

"Yürüyüşünü bilmem, normal olabilir... Fakat üzerinde yürüdüğün yola bu kadar inanıyor musun? Hele faydalı olduğuna.."

Cevap vermedi, öteki tekrar sordu:

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Biraz!"

"Yaptığın ve faydalı olduğunu söylediğin şeyleri, sana gelinceye kadar geçirdikleri merhalelerde ve senden sonra aldıkları yollarda takip ettin mi? Kimlere ve ne kadar faydalı olduğuna baktın mı?"

Ev sahibi üzüntülü bir tavırla elini salladı ve gülmeye çalışarak:

"Bırak şu derin lafları canım!" dedi.

O zaman misafir de ayağa kalktı:

"Hiç derin laflar değil" dedi, "bir kere görebildikten sonra o kadar açık ve elle tutulur şeyler ki... Fakat doğru, bırakalım... Çünkü insanın kafası bir kere bunları düşünmeye başlarsa bu rahat koltuklarda bu kadar rahat oturmak mümkün olmaz sanıyorum."

"Seni böyle düşüncelere götüren sakın bu rahat koltuklara erişemediğinin kızgınlığı olmasın?..."

Bu sözler üzerine arkadaşının yüzü birdenbire değişti. Dudaklarının ucundaki yumuşak gülümsemenin yerine acı ve yukarıdan bakan bir sırıtma geldi:

"Kafama düşünmeyi, gözlerime görmeyi yasak edebilsem, senin çıktığını zannettiğin yere varmanın bana güç gelmeyeceğini bilirsin..."

"Bilmem... Mektepte en ilerimizdin!"

"Şimdi?..."

"Şimdi en ayrımız!..."

Bu lafı rasgele söylemişti. Fakat söyledikten sonra ağzından çıkanın nasıl çıplak bir hakikat olduğunu anladı. Karşısındaki ile eski arkadaşı arasında hiçbir münasebet yoktu. Eski uysal, laf söylemekten utanan, iştirak etmediği fikirleri bile itiraz etmeden dikkatle dinleyen çalışkan ve dürüst çocuğun yerinde, inattan ve sabit fikirlerden yapılmış gibi tırmalayıcı bir adam vardı. Eskiden hep yumuşak ve tatlı bakan ve insana yanına sokulmak hissini veren bol kirpikli siyah gözleri şimdi vakit vakit donuk bir parıltı ile karşısındakine çevriliyor ve onu tepesinden basarak küçültür gibi oluyordu. Bu bakışların altında ezilerek başını başka taraflara çevirdi. Sonra misafirinin yüzüne bakmaya çalışarak:

"Yorgunsun, sana yatacak yer göstereyim!..." dedi.

"Demek beni evinde yatırmaya cesaret edeceksin?"

"Niçin bana hakaret etmek istiyorsun?"

Cevap vermedi, yavaşça ayağa kalktı.

Başka bir şey konuşmadan salondan çıkarak merdiveni indiler, biraz evvel girdikleri kapının yanındaki odayı açan ev sahibi:

"Burada yat... Benim odamdır. Ben yukarıda sedire uzanırım!" dedi.

Misafir ses çıkarmadan içeri girdi.

"Rahat uykular..." diyerek elini kapıya götürürken durdu, arkadaşına döndü:

"Gel seni bir kere kucaklayayım. Belki bir daha görüşemeyiz!..." dedi.

"Neden? Yarın burada değil misin?"

"Ben erkenden kalkar ve usulca giderim. Evinde kaldığımın duyulması iyi olmaz. Gel, seni öpeyim, bilirsin ki eskiden seni çok severdim..." Öteki "şimdi" diye sormak cesaretini kendinde bulamadı.

Birbirlerini kucakladılar. Öpüştüler. İkisinin de gözleri yaşarmıştı. Misafir tekrar:

"Rahat uykular!" dedi.

"Rahat uykular!"

Kapı yavaşça kapandı.

Ağır ağır merdiven basamaklarını çıkarken, içinde, bir azası yerini değiştirmiş, bir yeri boşalmış, yahut bir yerine fazla bir şey dolmuş gibi hisler duydu.

"Söylediği şeylerde bir hakikat bulunabilir mi ki?..." diye düşündü. "Zannetmem... Bütün dünya budala mı?... İnsan acayip mahluk... Kafası bir kere bir şeye saplanıverince en akıllısından böyle bir mecnun doğuyor!..."

Tekrar salona girince radyoyu karıştırdı. Birkaç İngiliz istasyonu, senelerden beri nevileri değişmeyen dans havaları çalıyordu. Düğmeyi sağa, sola çevirdi: Leningrad'ın verdiği bir İngilizce konferanstan başka bir şey bulamadı. Masasının başına geçip oturdu.

Bir türlü uykusu gelmiyordu. Dışarı çıkıp bir dolaptan bir battaniye getirdi. Sedirin üzerine bıraktı. Uzun ve yorucu bir

mükâlemeden[28] çıkmış gibi kafası yorgun ve dağınıktı. Halbuki bir şey de konuşmuş sayılmazlardı.

Arkadaşının tepeden bakan gülüşü ve söz söylerken: "Bu en açık hakikatleri de bana ne diye söyletirsin sanki?..." demek isteyen kendinden emin ve isteksiz tavrı gözünün önünden gitmiyordu.

Ona kızar gibi oldu. Ruhunun durgun suyuna attığı bir taşla onu böyle rahatsız eden, iyi kurulmuş bir makine gibi seneler-den beri hiç aksamadan muayyen birkaç formül içinde işleyen maneviyatını birden sarsan bu küstah eski dostun buna hiç hakkı olmadığını düşündü.

"Gidip onu kaldırayım ve münakaşa edeyim!..." dedi.

Aşağı indiği zaman arkadaşının uykuya dalmış olduğunu gördü. Elektriği yaktığı halde uyanmamıştı. Yüzü kendisini hayrete düşürdü: Bu çehre, sanki demin yukarıda ona karşı buzlanıveren gergin sinirli yüz değildi. Burada, kendi yatağında, çocuk gülümsemeleri ile mışıl mışıl bir delikanlı uyuyordu. Bu uyuyanın polisten kaçan bir sergüzeştçi, cemiyete diş bileyen bir adam olmasına imkân var mıydı? Şu anda muhakkak ki aşk rüyaları görüyordu.

Onu uyandırmaya kıyamadı. Tekrar odasına döndü. Sonra düşündü ki, birkaç müphem mânâlı ve keskin cümleden başka aralarında bir şey konuşulmuş değildi. Kendisi zihninde bu mükâlemeleri devam ettirmiş ve bir çıkmaza girmişti. Fakat bunu düşününce titredi. Demek ki aşağıda uyuyanın dediği doğruydu: Farkında olmadan bile biraz düşününce insanın rahatı kaçacaktı.

Masanın üzerindeki gazeteleri karıştırmaya başladı ve üçüncü sayfada gözü bir yere ilişti, dikkatle okudu:

Arkadaşının ismi geçiyor ve polis tarafından şiddetle arandığı, fakat artık yakalanacağı, çünkü zabıtanın iz üzerinde bulunduğu yazılıyordu.

Birkaç satırla da, şimdiye kadar yaptığı cürümlerden bahsediliyor, bu adamın iyi bir tahsil görmüş olmasına ve bir zaman-

28. Mükâleme: Karşılıklı konuşma.

lar memlekete faydalı olacağı ümitlerini vermesine rağmen bugün sosyal nizam için bir tehlike haline geldiği ve cemiyetin sarih[29] bir düşmanı olduğu anlatılıyordu.

Uzun zaman bu satırlara baktı. Sonra ağır ağır mırıldandı: "Düşman!"

O zaman gözünün önüne geldi ki, arkadaşı ona hakikaten bir düşmandan başka bir gözle bakmamıştır.

Yüzü uzaklaştırıcı bir hava ile sarılan ve eski günleri hatırlayınca yumuşar gibi olsa bile, bugüne döner dönmez bir kale gibi kapanıveren ve ancak hücum için açılan bu adam bir "Düşman"dı...

"Bir gün o ve onun gibiler hâkim olursa..." dedi ve ürperdi. O zaman onunla karşı karşıya gelmeyi düşünmekten bile korkuyordu.

Sonra, aşağıda, polisten kaçan ve kendi evine sığınan bir zavallının kendisini bu kadar korkuttuğuna kızdı.

"Aptal!" dedi, "Kuvvetin kendilerinde olmadığını bilmiyor!..."

Evet, kuvvet kendisinde idi ve bütün bir devlet, polisleri, candarmaları, mahkemeleri, hatta bankaları, mektepleri ve gazeteleri ile kendisini koruyordu.

Bir an içinde bütün bu müesseselerle olan yakınlığını ve arkadaşının kendisinden hızla uzaklaşıp sisler, karanlıklar içinde kaybolduğunu hissetti.

Kendisine daha çok emniyet vermek için pencereye gidip sokağa baktı. Ta ilerideki köşede bir polis dolaşıyordu. Hemen pencereyi açıp onu çağırmak istedi; çünkü aşağıdaki orada kaldıkça burada rahat uyuyamayacaktı. Fakat bağırsa sesinin onu uyandırabileceğini düşündü ve geri döndü. Gazeteyi tekrar karıştırdı. Demin bulduğu yeri bir daha okudu ve söylendi:

"Polis izi üzerinde imiş... Ya benim evimde bulunursa?..."

O zaman gözünün önünden karakollar, hapishaneler, mahkemeler geçiverdi. Etrafına bakındı... Bu sıcak odadan, bu alıştığı eşyalardan ayrılmayı düşündü ve bunun korkusuyla bütün etrafındaki şeylere adeta yapıştı.

---

29. Sarih: Açık.

Hayır, daha fazla duramazdı. Bir eli yavaşça telefona gitti; öbür eliyle de rehberi karıştırıp numarayı bulduktan sonra telefonu açtı.

Karşısına gelen nöbetçi komisere meseleyi anlatıp telefonu kapayınca bir rüyadan uyanır gibi oldu. Elleriyle başını tutarak odada dolaşmaya başladı.

Birçok fikirler birbirini kovalayıp başının içinden geçiyorlardı. Kâh: "En büyük alçaklığı yaptın, evine sığınan birini ele verdin!" diyor, kâh: "Bir düşmanı elimle saklamak beni koruyan kuvvetlere hiyanet etmektir..." diye düşünüyordu...

Dakikalar geçtikçe büsbütün yerinde duramaz oldu. Demin onun kendisini nasıl kardeşçe, nasıl içten ve nasıl inanarak öptüğü aklına geldi. Yanakları tutuştu. Nihayet daha fazla dayanamadı, aşağı inerek onu kaldırmaya, "Kaç, geliyorlar!" demeye karar verdi.

Merdivenleri hızla atlayarak alt kata vardı. Arkadaşının yattığı odanın kapısını açtı: "Kalk!" diye bağıracaktı, sesi boğazında kaldı.

Bir anda zihninden geçen bir düşünce onu durdurdu:

Şimdi bir çocuk gibi uyuyan bu adam, doğrulur doğrulmaz işi anlayacak, o insanı ezen gülüşüyle, o çelik gibi parlayan gözleriyle kendisine bakacak ve bu onun karşısında küçülecek, küçülecek, kaybolacaktı.

Bu manzarayı gözlerinin önüne getirince ürperdi. Üzerinde arkadaşının korkusuz, alaycı, kendine güvenen bakışı dolaşıyormuş gibi silkindi. Onun karşısında bu perişan halde görünmek, onu bütün sözlerinde tasdik etmekten başka bir şey değildi.

Dakikalar geçiyordu.

İki birbirine zıt his arasında ne yapacağını şaşıran genç adam kapıda durmuş, yatağın üstüne elbiseleri ile uzanarak kaygusuz bir serseri uykusuna dalan arkadaşına bakıyor, ara sıra onu uyandırmak için bir adım atar gibi olduğu halde, uyanınca onun nasıl bu güç vaziyette bile derhal kuvvetli olacağını ve kendisinin, bütün büyük yardımcılarına rağmen nasıl küçülüp zayıf kalacağını düşünerek duruyor ve terliyordu.

90

Dışarıda ayak sesleri duyar gibi oldu ve her şeye rağmen kararını verdi, birkaç adım ilerleyerek elini uykudakinin omzuna koydu.

Tam bu anda sokak kapısına yavaşça vuruldu. Hemen oraya koşarak kapıyı açtı. Bunlar, ikisi sivil, ikisi resmî dört polisti. Sessizce içeri girdiler.

Genç adam, girenlere, yarı aralık duran oda kapısını gösterdikten sonra, acele adımlarla, gürültü çıkarmadan merdivenlere doğru yürüdü, koşarak yukarı çıktı.

1935

bir iskandal[30]

1

Muallim olarak geldiğim şehir Orta Anadolu'nun bozkırlarında bir cilt yarası gibi intizamsız, karışık ve kirli uzanıyor, yayılıyordu.

Sıtma benizli kerpiç evlerden, yapraksız dallarını iri örümcek ayakları gibi geren ağaçlardan ve nasıl dolaşıp hareket ettiklerine hayrette kaldığım, hayatla alakası olmayan insanlardan başka bu şehrin hususiyetleri yoktu.

Şehre bir türlü ısınamadım çünkü ısınmak niyetinde değildim: İçimde gizli bir hiddetle buraya gelmiştim, sebebi basit:

Şiddetle âşıktım ve bana âşık olmayı aklından bile geçirmeyen sevgilimi İstanbul'da bırakmıştım.

Yakıcı, kavurucu bir aşktı bu; beni deliye çeviren, geceleri sabahlara kadar sokaklarda dolaştıran bir aşk. Fakat onu bu hale sokan biraz da bendim. Aşkla tehlikeli bir oyuncak gibi oynamak istiyordum... Lise ve üniversitedeki deliliklerimin bu en delicesi idi... Zavallı kızcağız benimle ahbap olmak istemişti. Halbuki daha iki kere konuşmadan ben kendisine abayı yakmış ve herkese ilan etmiştim. Kız neye uğradığını bilemedi, şaşırdı. Ben ona herkesin karşısında aşkımı ilan ettim. Yolda kendisini gör-

---

30. İskandal: Skandal.

düğüm zaman koltuğumun altından kitaplarımı düşürdüm ve fenalık geçirir gibi duvarlara yaslandım. Adım adım onu takip ettim ve baygın baygın yüzüne baktım, hülasa beni sevmemesi için ne icap ettiyse yaptım. Ve kızın artık hakikaten bu münasebetsizliklerden sıkıldığını, benden sinirlendiğini anladığım gün ona sahiden âşık olduğumun da farkına vardım. İşte geceleri sokakları dolaşmak, eşi dostu kandırıp içerek onlara dert yanmak gibi şiddetli aşk tezahürleri bundan sonra başladı. Ne çare artık iş işten geçmiş, kızı ciddiyetime inandırmak imkânsız olmuştu.

Bazı gün evinin etrafında dolaşıp komşuların dikkatini, daima pencere kenarında oturan kötürüm halasının hiddetini, kendisinin de nefret ve asabiyetini üstüme çekiyor; bazı gün onun ismini ağızlarına alan bir sürü arkadaşla dövüşerek yüzümü gözümü mosmor ediyor, bazı gün de bir kahve köşesine çekilerek aruz vezni ile âşıkane şiirler yazıyordum.

Sevgilime değil, aşka, beni sarsan, serseri yapan, vukuat çıkaran bir aşka âşıktım. İçimde boş durmayı hiç istemeyen, mütemadiyen kımıldayan bir şeytan vardı ve bu şeytan, eskiden beri, iş bulamadığı ve beni mektepten attıracak veya karakolda geceletecek bir vakaya sevk edemediği zamanlar hiç olmazsa beni birisine âşık ederdi... Ama kime olursa olsun...

Deli gibi yaşıyordum o zamanlar... Ve başka türlü yaşamak aklıma gelmiyordu. Etrafımdakileri hayrete düşüren bir zekânın imtiyazlarından istifade etmekten başka bir şey istemiyordum.

Bellibaşlı fikirlerim de yoktu.

En büyük zevklerimden biri, mütefekkir geçinen birçok adamları, saçmalığını kendimin de bildiğim fikirlerle susturmaktı. Onlar bu doğru görünen fakat mânâsızlığını aklıselimin derhal anlaması mümkün olan lakırdı kalabalığı karşısında hayret ve takdirle ağızlarını açarken ben deli bir kahkaha sağanağını zor zapteder, biraz evvelkinin tamamen zıddı yeni birtakım mütalaalar beyanına başlardım. Bunlar bana zekânın en tabii hakları gibi geliyordu. Kendi kendime:

"Budalalarla alay etmeyecek olduktan sonra niçin zeki oldum?" diyordum. Ve etrafımdaki insanlar arasında bir parça-

cık olsun budala olmayanlar nadirdi. Aklıma eseni yapıyordum çünkü etrafım her yaptığımı hoş görmüş, beni hareketlerime gem vurmamaya alıştırmıştı. Başkaları için ayıp olan şeyler bende affediliyordu. Gerçi hareketlerimin iyi veya fena olanlarını ayırmakta güçlük çekmiyordum fakat etrafımın bana verdiği bu fazla nefis itimadı en kötü vaziyetlerden bile kurtulmamın kabil olduğuna beni inandırmıştı.

Hiç düşünmeden yaşıyor, her şeyi kaprislerime bırakıyor ve bol bol âşık oluyordum; hem de deli gibi âşık... En ilerlemiş vaziyetlerde bile derhal toparlanacağımdan emindim ve kalbim aklımın itaatli bir uşağı idi. Eğer istediği gibi at oynatıyorsa bu, kafamın bu işte bir mahzur görmeyerek bunlara müsaade etmesiyle oluyordu.

Zekânın bazen kendisinde söz söylemek iktidarı görmeyerek susabileceğinden ve dünyanın en kuvvetli adamının bile bazen eli ayağı bağlanmış gibi acze düşebileceğinden habersizdim. İrademizin ve dimağımızın karışamadığı meçhul kuvvetlere dair; içimizdeki namütenahi gizli yanardağlara dair bir fikrim bile yoktu. Etrafımda yalnız aciz ve hamakat[31] gördüğüm için kendimi olduğumdan çok kuvvetli sanıyordum. "Budala"lar beni haddinden fazla şımartmışlardı.

2

Bu şehre geldiğim zaman işte vaziyetim bu merkezde idi. İlk olarak şehrin münevver sınıfı ile temasa geldim ama ne temas, ne münevver sınıf!

Bir gece, galiba geldiğimin ikinci gecesi idi, bizim mektebin muallimlerinden biriyle kulüp kılıklı bir yere gittik. Beş on kişi toplanmış, güya radyo dinliyorlardı. Ben girdiğim zaman hararetli bir münakaşa vardı; biraz dinleyince alaturka-alafranga musiki münakaşası olduğunu anladım. İşin tuhafı, bu münakaşa bizde mutat[32] olduğu üzere; "Alafranga bizim ruhumuza

31. Hamakat: Ahmaklık, budalalık.
32. Mutat: Alışılmış.

uygun değildir, kuru gürültüdür!" veya "Hayır, alaturka basittir, monotondur, ruhları uyuşturur" gibi meşhur musikişinaslarımızın makalelerinden alınma cümlelerle değil, gayet orijinal bir tarzda cereyan ediyordu: Münakaşacılardan biri ötekinin Anadolu'nun bir köşesinde bulunan memleketini zikrederek orada alafranga musikiyi öğrenmek ve anlamak değil, duymak bile mümkün olmadığını söylüyor, diğeri ise çocukluğundan beri alafranga ile kulağı dolu olduğunu, memleketindeki bir komşularının mükemmel bir gramofonu bulunduğunu ve daha yedi yaşında iken "Tuna Dalgaları"nı ıslıkla çalacak kadar ruhunun alafrangaya ısındığını ileri sürüyordu. Bizdeki gibi beş on kişiyi değil, milyonlarca adamı iki dakikada ağlatmak veya güldürmek ve neşelendirmek iktidarında olan bir musikinin hararetle müdafaasını yapıyor, büyük bestekârlardan ve onların hayatlarından, pek de münasebeti olmayarak misaller getiriyordu. Yalnız bu sırada bazı sinema artisti isimlerini musikişinas isimleri diye yutturduğu nazarı dikkatime çarptı. Sinema gibi pek de ciddi olmayan bahislerdeki cahilliklerinden istifade ederek karşısındakileri mağlup etmeye çalışan bu genç sinirime dokundu ve hemen söze karıştım:

"Aman birader, bu isimde bir artist vardır ama bestekâr var mı bilmiyorum!"

Öteki hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

"Şey canım, yanlış söyledim, şey diyecektim..."

Bu sefer de İstanbul'a gelen Macar takımı kalecisinin ismini attı, ben de bu delikanlının musikide değilse bile sinema ve spor hususunda epeyce malumatlı olduğunu tespit ettim.

Bana fikrim sorulduğu zaman "Vallahi pek aklım ermez" diyerek sustum.

Bahis biraz sonra daha ciddi meselelere, siyasiyata intikal etti:

"Buhran fena, halimiz ne olacak bilmem!"

"Ah bir harp çıksa!"

"Deli misin be?"

"Neden? Biz harbe karışmayız. Umumi harpte tecrübesini gördük... Bu sefer bitaraf kaldık mı, sat harp eden milletlere

yumurtayı, sat tavuğu, sat buğdayı, bak buhran falan kalıyor mu?"

Hakikaten ben bu usulü düşünememiştim; yalnız pek az bir zaman sonra daimi encümen azasından biri bu sene kuraklık yüzünden mahsul olmadığını ve hariçten buğday ithal edilmesi lazım geldiğini söyledi. Bu fikri biraz evvelki musip[33] mütalaa ile bir türlü telif[34] edemedim.

Bir mühendis uzun müddet edebiyattan, bir doktor bahçesinde yetiştirdiği çiçeklerden bahsetti ve bir lise muallimi belediyenin yeni yaptırdığı şehir planını tenkit etti. Nihayet bu ciddi bahislerden yorulan münevverler sözü havaiyata[35] döktüler; ben de bu "havaiyat" bahsi esnasında, bir ilk mektep hocasının karısından boşanma davası açtığını, eczacı Nahit Bey'in bir eğlencede fena halde dayak yediğini, bazı mektep talebesinin kötü şöhretli bir kahveye devam ettiklerini ve oldukça büyük memurlardan birinin dün akşam bütün maaşını pokere verdiği için iki gecedir evine gidemediğini öğrendim. Bu laflar da bittikten sonra birkaç kişi gerine gerine esnedi ve herkes yavaş yavaş şapkasını, bastonunu alarak evine dağıldı.

Yaman şeydi bu bizim memleketin münevverleri vesselam...

3

Bazı aileler kendi aralarında toplanarak gece eğlenceleri yapıyorlardı.

Bu toplantılarda tombala oynanıyor, dedikodu yapılıyor, bazen de ufak poker partileri çevriliyordu. Şehrin yüksek sosyetesine mensup kimselerin devam ettiği bu meclislere ben de bir vesile ile girmek imkânını buldum: Çünkü bir bekârın böyle aile kadınlarının bulunduğu bir meclise girebilmesi, mebus intihap[36] edilmesinden daha güçtü...

33. Musip: Musib: İsabetli, doğru.
34. Telif: Uzlaştırma.
35. Havaiyat: Boş, değersiz iş ve söz.
36. İntihap: İntihab: Seçim, seçme.

Bu muhit, şehrin bu en güzide muhiti fikrî hayat itibariyle merhamete şayandı. Bilhassa o kadınların cehaleti, küstahlığı ve benlik davası. Ve bilhassa o erkeklerin basitliği...

Bundan evvelki hayatımda sergüzeşt ve maceralarımdan başka bir şey düşünmediğim ve kendi hayatımdan başkasını görmediğim için bizim içtimai hayatımızın pek aşinası değildim. Burada iş güç olmadığı için etrafıma dikkat ettim ve dehşet içinde kaldım.

Erkekler belki mühendis, belki doktor, belki avukat veya muallim olmuşlardı. Fakat bunu bir fikir ihtiyacı olarak değil, iyi karnını doyurmak, iyi giyinmek, güzel karı alabilmek için yapmışlardı. Yani dimağ gibi en asil uzuvlarını midelerine ve tenasül cihazlarına uşak olarak kullanıyorlardı. Yalnız ekmek parası düşünen ve asıl vazifelerini, tefekkür[37] kabiliyetlerini tamamıyla unutarak, basit birer makine haline giren bu kafalarda akıl, saf ve maddiyetin dışına çıkabilmiş akıl, artık lüzumsuz bir şeydi. Münevverlerimizde dimağların rolü körbağırsağınkinden daha fazla değildi.

Dünyaya, millete, devlete, vatana dair muayyen ve ezberlenmiş fikirleri vardı ve bunların suya sabuna dokunmamasına azami derecede dikkat ediliyordu. Bu vatanperverlerle ilk çatışmamız da böyle bir vesile ile oldu.

Yine bir aile toplantısında kadınlar bir kenara çekilmiş, fiskos ediyorlar ve erkekler şundan bundan konuşuyorlardı. Bir aralık söz köylüye, köylünün dertlerine intikal etti; kuraklıktan, kıtlıktan bahis olundu ve gözü mebuslukta olan Vassaf Bey isminde muhteremce bir zat:

"Fakat ne de olsa, köylü bizim efendimizdir" dedi.

Ben derhal lafa karıştım; geldim geleli hiç bu kabil münakaşalara girişmemiş olduğum için herkes sustu ve kulak verdi, ben sordum:

"Niçin?"

Öteki, bu sualime hayret eder gibi yüzüme baktı:

37. Tefekkür: Düşünme.

"Niçin mi? Bizi besleyen, bizi ve memleketi doyuran odur da ondan!"

"Yalnız bir şey söyleyeceğim: Efendi diye başkasını çalıştıran ve ona hükmünü geçirene derler; çalışıp çabalayıp en sonunda elindekini bir hiç mukabilinde verenlere değil..."

Herkes şaşkın gibi yüzüme bakıyordu. Ben bir kere kendimi unutmuştum. Eski pervasızlığım, heyecanımla devam ediyordum:

"Rica ederim, biraz hakikatlere bakalım, mesela, biz şehirliler de hükümete vergi veririz değil mi? Buna mukabil hiç olmazsa sokağımızda bozuk bir kaldırım, yollarda sönük bir lamba, evlerimizin ve şahsımızın selameti için mevcut olduğu söylenen bir zabıta vardır; çocuklarımızı hiç olmazsa boş gezmekten kurtaracak bir mektep buluyoruz. Fakat sorarım size: Köylü verdiğine mukabil ne alır? Yolunu kendi yapmaya mecburdur, sokakları zavallı talihinden daha karanlıktır ve mektep yüz köyün birinde bile yoktur. Candarma oralara asayişten ziyade vergi tahsilini temin için gider. Kendimizi aldatmayalım, köylü mütemadiyen vermiş, buna mukabil hiçbir şey, kelimenin bütün mânâsıyla hiçbir şey almamıştır. Bunları itiraf etmek belki, eğer bir parça vicdanımız varsa, yediğimiz bir lokma ekmeğin boğazımızda kalmasına sebep olacaktır ve ihtimal vicdanımızın sedasını duymamak için: "Köylü efendimizdir!" gibi cümleler güzel birer morfindir. Fakat hiçbir cümle hakikati değiştirmek iktidarında değildir."

Sustum, etrafımdakilerin yüzüne baktığım zaman şaşırdım, muhterem zat da dahil olduğu halde hepsinin çehresinde bir şaşkınlık, bir korku vardı.

Aynı zamanda bana kızgın nazarlarla bakıyorlardı. Kadınlar da lakırdılarını bırakıp etrafımıza gelmişlerdi, hiçbir şeyin farkında olmayarak onlar da umumi korkuya ve şaşkınlığa iştirak ediyorlar, bana kocaları gibi hiddetli hiddetli bakıyorlardı. Yalnız bu şişman, pudralı ve hususiyetsiz çehreler arasında bir genç kız gözüme çarptı. Temiz bir yüzü vardı ve çok güzeldi; o kadar ki başka tarafa bakarsam göreceğim her şeyin bu çehrenin ka-

famdaki aksini bulandıracağını zannediyor, gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. O da olan bitenden bir şey anlamış değildi, yalnız bana herkes gibi hiddetle bakmadığını gördüm. Bu genç kız nedense hiçbir şey anlamadan benimle beraberdi.

Herkesi bir soğukluk kapladı ve ben, beni buraya getiren arkadaşımla beraber çıktım. Bu arkadaş, kendisini müşkül mevkide bıraktığım için bana fena halde içerlemiş, beni getirdiğine de getireceğine de pişman olmuştu, çıkar çıkmaz:

"Gördün mü ettiğin haltı?" dedi.

"Ne olmuş?"

"Daha ne olacak, sen bu küçük şehir hayatını bilmezsin; yarın rivayetleri seyret. Sözlerinin nasıl değiştiğine sen bile şaşıracaksın."

"Ne söyledim canım?"

"Açıktan açığa muhalefet yaptın ayol!"

"Allah Allah... Abdülhamit zamanında değiliz ya, tabii düşündüğüm ve doğru bulduğum şeyleri açıkça söyleyeceğim; söylediklerim yalan mıydı, sen ondan bahset."

"Yalan değil, değil ama..."

"O halde kes lakırdıyı. Hem ben ne söyledim Allah aşkına? Köylüyü müdafaa etmedim mi? Yasak mı bu?"

O mırıldandı:

"Köylüyü müdafaanın falan ne lüzumu var efendim?"

"Sus, böyle söyleme, köylü bizim efendimizdir!..."

4

Bir gün şehrin gezinti yeri makamında olan bir tepede otururken karşıda beş altı kadından ibaret bir grup sökün etti. Yanımdan geçerken birisini gözüm ısırdı. Bunu muhakkak bir yerden tanıyacaktım. Sonra aklıma geldi: O münakaşa akşamı bana dost gözlerle bakan genç kızdı. Bu sefer de baktı. Öyle manâlı filan bakmadı; fakat baktı ve ben nedense bu bakıştan lüzumundan fazla memnun oldum.

Derhal kendi kendime şu muhakemeleri yürütmeye başladım:

"Bu kızın bakışından memnun oldum ve heyecanlandım, bu muhakkak. Neden? Galiba Selmin'e benziyordu da ondan (Selmin, İstanbul'da bıraktığım sevgilimin ismi idi). Ama oğlum, kendini aldatma. Bu hanım kızın Selmin'e benzer tarafı yoktu..."

"Şu halde ne olabilir? Âşık değilim, buna imkân yok. Çünkü ben daima ilk görüşte âşık olurum. Halbuki iki gün evvel gördüğüm bu kızı neredeyse bugün tanıyamayacaktım. Demek ki âşık olmak şöyle dursun, çehresini hafızamda güç zaptetmiştim..."

"İyi ama neydi o deminki heyecan? Bak, hâlâ kalbim çarpıyor... İnsan anlaşılmaz mahluk vesselam... Adaaam sen de?..."

Ve başka şeyler düşünmeye başladım.

Uzun müddet tek başıma dolaştım. Ortalık kararınca evin yolunu tuttum. Deminki genç kız yine aklıma geldi:

"Ne tuhaf yüzü var! İnsana garip bir çekingenlik veriyor. Güzel kadınlara karşı şimdiye kadar duyduğum şeyleri bu kızcağıza karşı duymadım. Mesela, ben güzel bir kadın gördüğüm zaman muhakkak en evvel öpmek arzusu duyarım: Kucaklamak, öpmek ve sonra... bırakmak. Şimdiye kadar kadınlara karşı olan hissiyatımda daima biraz da istihfaf ve hâkimiyet karışıktı. İlk defa bu çok güzel kızı öpmek arzusu duymuyordum. İlk defa olarak bu genç kıza karşı içimde hürmete benzeyen şeyler beliriyor. Galiba Anadolu, insanı romantik yapıyor da ondan... gülünç şey..."

Tekrar başka şeyler düşünmeye başladım. Taaa yatıncaya kadar. Yatakta hiç farkında olmayarak yine aklıma geldi. Kendi kendime güldüm. Fakat hayalimdeki çehreyi çıkarıp atmak cesaretini kendimde bulamadım. Daha doğrusu bunu istemedim. Bu kızı düşünmek bana tuhaf bir zevk vermeye başlamıştı. Düşüncelerimde devam ettim:

"Evet, bu kız şimdiye kadar duymadığım birtakım hislerin bende uyanmasına sebep oldu."

"Bunların aşk olmasına ihtimal yok. Çünkü kendisine malik olmak arzusunda değilim. O halde bu bilmediğim hislerin mânâsı nedir? Kendisini gözümün önüne getirince yalnız bu güzel

çehre ile karşı karşıya oturmak, onu uzun uzun seyretmek istiyorum. O zaman adeta bir yorgunluktan dinleniyormuş gibi olacağım. Hatta şimdi bunları düşünmek bile bana tatlı bir sükûnet hissi veriyor. Âşık olduğum zaman duyduğum ıstıraplı ve yakıcı heyecanlara hiç benzemeyen bir sükûnet hissi. Fakat bu kızın benim üzerimde yaptığı bu tesir nedir? Kendisini on dakika bile devamlı görmediğim halde bütün gün onu düşündüm!..."

Bir türlü uyuyamıyordum. Dimağım şimdiye kadar bende tesadüf etmediği bu acayip hislerin menşeini bulmadan rahat etmek niyetinde değildi.

Birdenbire hiç farkında olmadan dudaklarımın arasından şu sözler döküldü:

"Ah, böyle bir kardeşim olsa!"

Derhal doğruldum. İçimde büyük bir hafiflik vardı ancak çok tatlı ve güzel rüyalarda görülen bir hafiflik. Kendi kendime tekrar ettim:

"Ah, böyle bir kardeşim olsa!"

İnsan kendini ne kolay aldatıyor. Kafam hemen rehavetle yastıklara doğru kaydı. Güzel ve şefkatli bir hemşirenin kollarındaymış gibi tatlı bir uykuya daldım.

5

Bu şehir, bu şehrin insanları sahiden canımı sıkmaya başladı. Açık saçık iki laf söyleme imkânı yok, derhal çehreler değişiyor ve birisi kulağıma eğilerek:

"Bırak bu lafları Allah aşkına, ortalığı düzeltmek sana mı kaldı?" diyor.

Ortalığı düzeltmek bana kalmadı ama memleket ahvaliyle alakadar olmaktan bu kadar sersemce bir çekingenlikle kaçan bu adamlar artık bende nefret uyandırmaya başladı. Bilhassa: "Hakkın var, var ama bunları söylemenin sırası değil!" diye beni candan ikaz etmek isteyenlere müthiş sinirleniyorum. Fikirlerime itiraz etse, nihayet düşündüğünü söylüyordur ve fikirler bir dereceye kadar hürmete layıktır.

Fakat bana: "Doğru düşünüyorsun ama bunları söyleme!" diyen adam adeta namussuzluk tavsiye ediyor demektir ve bu sersemler bunun farkında değil. Başkalarının malına, canına, karısına hürmet etmeyi bilen bu adamlar –tabii yalnız sözde– bunların hepsinden daha kıymetli ve mühim olan fikirlere, kanaatlere hürmet etmeyi bilmiyorlar. Bunu lüzumsuz, mânâsız buluyorlar. Hatta birçokları için bir fikir ve kanaat sahibi olmak yalnız lüzumsuz ve mânâsız değil, aynı zamanda tehlikeli ve ayıp bir şey, muayyen fikirleri olan, yani kendisine düşünmek için bir kafa verilmiş olduğunu unutmayan bir adama cemiyetin sükûnetine bomba koymaya gelmiş bir anarşist nazarıyla bakıyorlar.

Kendileriyle daha fazla temas beni sıkmaya, sinirlendirmeye başladığı için yavaş yavaş kendimi çektim. Şimdi bütün şehirdeki en iyi ahbabım kitaplarım için bir dolap yaptırdığım marangoz Fazıl. Her gün mektepten çıkınca dükkânına gidiyor, hem onu çalışırken seyrediyor hem de konuşuyordum.

Bizim arkadaşlar arasında tabii bu iyi tesirler bırakmıyor: "Kendi ayarımda olmayan" adamlarla düşüp kalktığım için beni ayıplıyorlar. Hatta bir gün mektep müdürü bile bunu hafifçe çıtlatacak oldu. Mühim bir şey söyleyecekmiş gibi beni yanına çağırdı:

"Nurullah Bey, daha gençsiniz, tecrübesizsiniz, ateşlisiniz. Ben sizin ağabeyiniz sayılırım, hani aklınıza bir şey gelmesin fakat biraz daha ağır davranınız, her yerde açılmamanızı sizden rica edeceğim; yok, bir şey olduğundan falan değil fakat malum, dedikodulu muhit!..."

"Ne yapmışım müdür bey?"

"Canım bir şey yaptığınızdan değil. Fakat burada hiç yoktan adamın aleyhinde cereyan uyandırmayı meslek tutmuş olan kimseler vardır, hakkınızda söylenenleri bir duysanız!"

"Ne diyorlar?"

"Dehşetli bir muhalif, hükümete falan atıp tutuyor diyorlar."

"Yalan!"

"Yalan olduğunu ben de biliyorum, sizden böyle hafiflikler tabii beklenmez ama gelin de bunu anlatın..."

"Ne halt ederlerse etsinler, vız gelir bana!"

"Böyle deme Nurullah Bey, siz buraları tanımıyorsunuz!"

"Allah aşkına müdür bey, bu cümleyi iki de bir elbirliği etmiş gibi bana tekrarlayıp durmayınız. Ben Merih yıldızından gelmedim. Ben de bu memleketin çocuğuyum, buraları ben de sizin kadar, belki sizden daha iyi tanırım."

Müdür acı acı güldü. İçinden bana "zavallı" dediği muhakkaktı.

"Vallahi siz bilirsiniz!" dedi. " Ben sizi kardeşçe ikaz etmek istedim. Sonra sizin kendi seviyenizde olmayan insanlarla fazla düşüp kalktığınız da söyleniyor, bilmem ki..."

Derhal atıldım:

"Konuştuğum adamlar bu memleketin namuslu hemşerileridir müdür bey, ekmeklerini içtimai dalaverelerle değil, alınlarının teriyle kazanan hemşerileridir."

"Fakat sizin fikri seviyenizde olmadıkları için fazla temasınız nazarı dikkati celp ediyor."

Hanginiz bir fikri sevdiyseniz, hatta hanginizin bir fikri var ki sizinle konuşayım, diye bağırmaktan kendimi güç zaptettim. Yalnız:

"Müdür bey" dedim, "onlar kendi seviyelerini bilen, bunun haricine çıkmayı akıllarına bile getirmeyen adamlardır; bilmedikleri şeylere burunlarını sokmazlar; bildikleri şeyleri oldukça iyi bilirler. İhtirasları mahdut[38] ve kabiliyetleriyle mütenasiptir."

"Hulasa benim seviyemde olan adamların tamamen zıddı. Bunlarla olan münasebetim beni tatmin etmese bile hiç olmazsa sinirlendirmiyor. Bırakın beni kendi halime..."

Müdür: "Siz bilirsiniz" diye mırıldandı fakat "Sen görürsün!" demek istediği besbelliydi.

---

38. Mahdut: Sınırlı.

6

Nihayet günün birinde o kızla daha yakından tanışmak mümkün oldu.

Ailesinin ve bir sürü kötüsü çok insanın yanında göze batmadan uzun uzun konuşmaya imkân yoktu. Mektebine, derslerine dair birkaç sual sordum; başını yere eğerek ve ayaklarının ucuna basarak kısa cevaplar verdi. İsmi Beria idi, mektebi geçen sene bitirmişti, bir seneden beri de derslere dair aklında bir şey kalmamıştı. Neleri mi seviyordu? Ara sıra sinemaya gitmeyi, roman okumayı falan. Tabii canı sıkılıyordu ama ne yapılır başka bu şehirde?

Söylediği buna benzer şeylerdi. Fakat bu basit laflar onun minimini ağzından çıkarken öyle tatlı ve cazip bir ahenk alıyordu ki insan asla sıkılmıyordu.

Çehresinin her uzvu yakından bakıldığı zaman ayrı ayrı güzel olmamakla beraber hep birden nadir ve fevkalade bir ahenk teşkil ediyorlardı. İnce, beyaz, çok mütenasip[39] bir boynu; narin bir vücudu; omuzlarına dökülen koyu kumral kıvırcık saçları vardı.

Ben onu dinliyordum. Hayret! En zeki ve güzel kızları bile dinlemekten sıkılan, kadınlara yalnız âşıkdaşlık etmekten hoşlanan ben; ciddi konuşan kadınlara için için gülen ve onları baştan çıkarmak için planlar yapan ben bu genç kızın basit sözlerini samimi bir alaka ile ve akıllı uslu dinliyordum.

Zaman geçtikçe birçok kereler daha görüştük. Tabii gayet ciddi. Hiçbir şey istemiyor, yalnız onu görebilmek, onun sesini işitebilmek arzusunu duyuyordum. Bir zamanlar bana yabancı gelen bu arzuları gülünç bulmaktan da vazgeçmiştim. Fikirlerim birdenbire değişmişti. Artık zekâyı her şeyin fevkinde bulmuyor, hayatta ondan çok daha kuvvetli, çok daha hürmete layık şeyler bulunduğunu seziyordum.

---

39. Mütenasip: Orantılı.

Budala adam olmadığım için kendi kendimi aldatmaya devam etmiyor, bu tahavvüllerde[40] Beria'nın büyük rolü olduğunu itiraf ediyordum. Hayatımda ilk defa olarak başka birisinin tesiri altında kalmıştım. Tuhaf değil mi, bundan hiç müteessir olmuyordum. Tesiri altında kaldığım kimsenin benden zayıf olduğunu bildiğim halde...

Hem de niçin o benden zayıf olsun? Zekâyı ve aklı en büyük kuvvet farz ediyoruz. Fakat bakalım bazı akıllıların kendilerine göre verdikleri bu kıymet hükümleri doğru mu?

Eşyaya kendi dimağımızın mikyasları[41] ile kıymetler veriyor, bunlara körü körüne inanıyoruz. Halbuki tabiatın, asıl idare eden kuvvetin verdiği kıymet hükümleri bizimkilerden kimbilir ne kadar ayrıdır.

İşte ben de kuvvetli olduğunu sandığım ve bana daima böyle olduğu kadar tekrar edilen zekânın, şimdiye kadar hiç tesadüf etmediğim hatta mevcudiyetinden bile haberdar olmadığım kuvvetler karşısında eli kolu bağlandığını görüyor, şaşırıyordum.

Hiçbir telkin, hiçbir nasihat beni biraz olsun sükûnete getiremezdi. En akıllıların sözlerinde bile zayıf ve alay edilecek taraflar bulmakta büyük bir maharet sahibi idim. Halbuki bu genç kız, bana bir tek kelime ile böyle bir şey teklif etmediği, bir tek tavrıyla benden böyle bir şey istemediği halde onun mevcudiyeti beni sakinleştirmiş, ağırlaştırmıştı. Beni asla anlamadığı muhakkaktı; ben de onu pek anlamış değildim. Birbirimizi anlayan bir tarafımız herhalde vardı. Fakat bu, biz farkında olmadan işini yürütüyordu. Yani şuurumuzun haricindeki bir kuvvet, bir âmil, bizi ve bizim aklımızı hiçe sayarak istediği gibi hareket ediyordu ve biz bilmediğimiz, anlamadığımız kuvvetlere itirazsız itaat, inkıyat[42] mecburiyetinde olduğumuzu görüyorduk.

---

40. Tahavvül: Değişkenlik, dönüşüm.
41. Mikyas: Ölçek, ölçü.
42. İnkıyat: Boyun eğme.

Muhakkak ki o da aynı halde fakat tabii daha şaşkın ve bihaber vaziyette idi. Bazen etrafından çekindiği, belki de ne yapacağında müteredditt[43] kaldığı ve muhakkak bir hareket tarzı seçmek istediği için bana soğuk davranır, suallerime kısa ve susturucu cevaplar verirdi. Fakat ben bu şekil hareketten muğber[44] olduğumu anlatacak bir tarzda yanından uzaklaşmak isteyince derhal mânâsız ve çabuk bulunmuş bir sual ile beni durdurur, dargın gitmemin bu şekilde önüne geçmek isterdi. Bir zamanlar bunları dünyanın en gülünç, en soğuk ve en çocukça hareketleri telakki ederdim, şimdi ise gayet tabii, korkunç derecede tabii buluyordum. Beni elinde tutan kuvvet yalnız itaat değil, aynı zamanda hürmet ettirmesini ve inandırmasını da biliyordu.

Hayatımın bir dönüm noktasında olduğunu fark ediyordum. Boşuna yere çabalamamak ve akıllıca teslim olmak için kararımı kati olarak verdim: Bu genç kızla hayatımı birleştirecektim.

7

Bu kararı verdikten sonra yavaş yavaş daha düşünceli hareket etmeye, etrafı da kollamaya başladım. Eski pervasızlığımı şimdi lüzumsuz buluyor, eski sergüzeştlerime istihfafla değilse bile lakayt gözlerle bakıyordum. İçimde müthiş bir yorgunluk hissi vardı. Tıpkı bir nöbetten sonra gelen rehavet gibi... Yalnız dinlenmek, mutlak bir sükûn içinde dinlenmek istiyordum. Nasıl bir fırtına bittikten sonra bile dalgalar bir müddet yorgun kımıldamalarla harekette devam ederlerse, bende de herhalde bazı ufak tefek taşkınlıklar eksik olmuyordu fakat bunların da zamanla geçeceği tabii idi.

İşte tam bu sıralarda bütün hayatıma tesir eden tesadüf vukua geldi.

Buranın muallimler birliği ara sıra eğlenceler vermeye özeniyordu. Bu eğlenceler ekseriya perşembe akşamları ve mual-

43. Müteredditt: Duraksamalı, ikircikli.
44. Muğber: Gücenik, küskün.

limleri bir araya toplayabilmek için yapılıyordu. Fakat manzara bazen çok tuhaftı:

Kadınlar bir kenara çekilip kendi aralarında konuşuyorlar, erkekler de başka bir kenarda kahkahalı musahabeler[45] yapıyorlardı. Bu hal bazen dağılıncaya kadar devam ediyor, bazen de birlik reisinin ve muallimlerden birkaçı tarafından vücuda getirilen cazbandın gayretiyle sonlara doğru hakikaten bir eğlence çehresi alıyordu.

Böyle bir perşembe akşamı, yeni gelen bir muallim kadınla tanıştım. Kız mekteplerinden birinde resim hocası idi ve diğer meslektaşlarına hiç benzemeyen bir serbestliği, bir şuhluğu vardı. Derhal ahbap olduk hem adamakıllı. Bana İstanbul'dan oradaki akrabalarından uzun uzun bahsetti. Sempatisini saklamayacak kadar serbest ve açıktı. Güzel olmamasına rağmen hoşa giden bir yüzü, mat ve güzel bir teni vardı fakat bilhassa nerede bulunduğunu bilmiyor zannettirecek kadar etrafına ehemmiyet vermeyişi beni hayrete düşürüyordu.

Ya hakikaten muhite ehemmiyet vermeyecek kadar kendisini kuvvetli ve emin hissediyordu yahut da ne yaptığının farkında olmayacak kadar çocuk ve düşüncesizdi. Fakat benimle her zaman görüşmek istediğini söylediği zaman memnun oldum ve hakikaten bundan sonra kendisini sık sık görmeye başladım.

Hayatımın şeklini değiştirmek üzere olduğum bu zamanlarda bu genç kadın bana eski günleri hatırlatan bir şey gibiydi. Bunda da Selmin'e ve diğer bir sürü sevgililerime benzeyen taraflar vardı ve ben eski Nurullah olsaydım kendisine muhakkak delice âşık olurdum. Şimdi ise basit ve bana hoş gelen bir arkadaştan başka bir şey düşünmüyordum. İçerimde hâlâ eski Nurullah'tan kalma bir şeyler vardı ve ben onlara hiç olmazsa bu kadarcık bir tatmini çok görmüyordum.

Aklıma başka herhangi bir ihtimal gelmediği için çok açık ve samimi davranmaktan da çekinmiyordum.

Bir gün anlatıp duruyordu:

---

45. Musahabe: Konuşma, söyleşi.

"Vallahi Nurullah, hiç arkadaşlığa falan itimadım kalmadı.."

"Ne münasebet?"

"Kiminle samimi bir arkadaşlık tesis etmek istediysem olmadı... Ne fenadır şu erkekler: Bir sene güzel güzel konuşuyorlar da en sonunda ilanı aşk ediyorlar.."

"Allah Allah" dedim, "bir sene nasıl sabrederlermiş?.."

Katıla katıla güldü...

Bir gün de:

"Ben çok fakir bir kocaya varmak istiyorum. On parasız bir kocaya!..." diyordu. Cevap verdim:

"Kızım, bu sözünü bir izdivaç teklifi gibi telakki ediyor, şiddetle reddediyorum!..."

Bir kahkaha daha... Ve böyle devam ediyordu...

Sözlerimi mütemadiyen tartmak, her hareketimde etrafıma dikkat etmek mecburiyetinde olduğum bu şehirde kendisiyle endişesiz ve serbest iki laf atabildiğim bu kadın zararsız bir arkadaştı benim için... Fakat fazla bir şey değildi ve olmasına da ihtimal yoktu...

8

Fakat bu arkadaşlık hiç beklemediğim neticeler aldı ve bunları değiştirmek benim elimde değildi. Bütün vukuat hayret verecek bir süratle cereyan etmiş, ben başımın üstünde dönen bu hadiselere, şaşkın bakakalmıştım.

Bir gün yolda Şükûfe'ye rasladım (Şükûfe yeni arkadaşımın ismiydi). Beni uzaktan görünce acayip bir tavır aldı, yolunu değiştirmek ister gibi yaptı. Ben anlamayarak ona doğru bakarken yanıma yaklaşmış bulundu. Kendisinde şimdiye kadar görmediğim sert ve ciddi bir tavırla:

"Nurullah Bey" dedi, "bundan sonra sizinle görüşmeyeceğim, size çok dargınım..."

Afalladım ve sordum:

"Ne oldu yahu?"

"Siz gayet iyi bilirsiniz!"
"Vallahi bir şeyin farkında değilim!"
"Öyleyse öğrenirsiniz!"
"Söyleyin şimdi canım!"
"Olur mu böyle sokak ortasında?"
"Peki, ben mektebe gelir sizi görürüm!"

Cevap vermeden yürüdü. Olduğum yerde bir müddet kaldım. Olan bitenden bir şey anlamış değildim. Şaşkın şaşkın gülümsemeye çalışıyor, fakat beceremiyordum. Bu haddi zatında çok gülünç hadisenin muhakkkak ki adamakıllı ciddi tarafları vardı.

Düşündükçe içerlemeye başladım; şimdiye kadar hiçbir kadın bana karşı bu şekide davranmak cesaretinde bulunmamıştı. Evvela, buna meydan verecek şeylerden kaçınır ve herkese tahammül edebileceği şekilde muamele ederdim. Sonra hepsi, böyle lüzumsuz ve fazla "kadınca" tezahürlerin bende şiddetli aksülameller[46] yarptığını bilirlerdi.

Şimdiye kadar olan münasebetlerimde, arkadaşlığımızın lüzumsuz olmaya başladığını ilk söyleyen, daima bendim ve hiçbir hanım bunu kendisi yapmaya kalkışamazdı. Sebebi çok basitti: Bütün münasebetlerimde, taşkınlığıma ve pervasızlığıma rağmen, azami bir nezaketi muhafazaya dikkat eder, böylece, benden hiç beklemedikleri bir tarzı hareketle onları şaşırtır, üzerlerinde nüfuz sahibi olurdum. Her temiz olanın başkaları üzerinde nüfuzu olduğu gibi.

Beni hakikaten birazcık anlayanların bana mutlak surette itimat etmelerine alışmıştım. Herkes bilirdi ki benim sözlerimin daima bir tek mânâsı vardır ve her sözüm dinleyenin anlayabileceği kadar sarih söylenmiştir. Bende dalavere olmadığını ve olmayacağını bilmeyenler yalnız uzaktan bakıp hükümlerini veren kısa görüşlülerdi...

Halbuki bu kadınla birbirimizi anlayacak kadar konuşmuştuk. O, ne denirse densin ve ne duyarsa duysun, hattâ ne düşünürse düşünsün bana biraz evvel söylediği sözleri söylemeyecekti,

46. Aksülamel: Tepki.

söylememesi lazımdı. Benim bir kadına bunları söyletecek hiçbir harekette bulunmayacağımı bilmeliydi. En kuvvetli olduğunu bildiğim tarafıma hücum edilmesinden doğan bir hiddet duyuyor, aynı zamanda bu kıza karşı bu hisleri duyduğum için kendi kendimi insafsız buluyordum. Belki hakkı vardı. Belki bir hafiflik yapmıştım. Fakat ne yapsam yine bu sözleri söyletecek, "Bundan sonra sizinle konuşmayacağım!" dedirtecek şeyler yapamazdım. Bu kadın haddini bilmemiş, çok ileri gitmişti. Hiddetimden adeta çırpınıyordum.

Kaç gündür ne rahattım. Nereden tanışırsın böyle sersem mahluklarla? Sana hayatı tatlılaştıran, munis bakışlarıyla seni hakikatlerden uzaklaştıracak kadar kendinden geçiren bir Beria var. Hani eski Nurullah artık ölecekti? Seni böyle münasebetsizliklere yuvarlasın diye onun hiç olmazsa bir kısmını içinde sağ bıraktın değil mi?

Beria aklıma gelir gelmiz hiddetim bir parça geçti. Onu yalnız düşünmek bile başkalarına kızmaktan alıkoyacak kadar beni yumuşatıyordu.

Mamafih münasip bir zamanda Şükûfe'yi görüp o sözlerin mânâsını sormaya karar verdim.

Ne kadar kendime hâkim olsam içerimde böyle şeylere tahammül edemeyen bir yer vardı ve insan herhalde beş on günde değişip başka bir adam oluvermiyor.

Şükûfe'yi görmek için mekteplerine gittiğim zaman bir talebeye bir şeyler anlatmakla meşguldü ve beni adeta görmemezliğe geldi. Talebe çıkıncaya kadar ayakta bekledim, talebe de mümkün olduğu kadar geç çıkmaya niyet etmiş gibiydi. Şükûfe benim odada mevcudiyetimden haberdar değilmiş gibi davranıyordu.

Hiçbir şeye karar veremeyerek bekliyordum. Vaziyet benim için çok azaplı idi. Şaşırmıştım, çünkü o zamana kadar böyle şeylere raslamış değildim. Çıkıp gitmek mi lazım, yoksa bekleyip vaziyetin tavazzuhuna[47] çalışmak mı? Fakat bence ortada

47. Tavazzuh: Açıklık kazanma, anlaşılma.

bir vaziyet de yoktu. Ne olmuş? Bu hanım benimle görüşmek istemiyormuş! Pekâlâ, görüşmesin, ne çıkar bundan. Bu hanım benim için nedir? Ve gayet samimi cevap veriyorum: Hiç!... Şu halde neden geldim buraya?...

Can sıkıntısı, işsizlik ve bir şey yapmak ihtiyacı... Belki de bir izzetinefis meselesi... Budalalık...

Tam bırakıp çıkmak üzereyken talebe odayı terk etti ve biz yalnız kaldık.

"Niçin geldiniz?.." dedi.

Hay Allah belasını versin. İlk suali ben sorsaydım, hâkim vaziyette ben olacaktım. Onun çabuk davranması beni küçültü. Adeta buraya özür dilemeye gelmiş vaziyetine düştüm. Bunu bilmek beni deli edecekti. Ne yapmak istiyordu bu kadın? Ne demek istiyordu?

"Sormaya geldim!" dedim.

"Siz bilmiyor musunuz?"

"Hiçbir şey bilmiyorum!"

Birdenbire ve samimiye çok benzeyen bir infialle söylemeye başladı:

"Sizden hiç ümit etmezdim, Nurullah. Ben size hiçbir erkek arkadaşa göstermediğim samimiyeti gösterdim, sizin bunu bu kadar fena tefsir edeceğiniz aklıma bile gelmezdi!"

"Şükûfe, anlamıyorum!"

"Ben şimdiye kadar kimsenin olmadım Nurullah, olsam bile şurası muhakkak ki, sana şurada burada "Şükûfe artık benim oldu demektir" dedirtecek en ufak bir harekette bulunmadım."

"Neee!..." dedim. Ağzım açık kaldı. Söz söylemek şimdi bana dehşetli güç geliyordu. Her söz bir inkâr ve bir müdafaa olacaktı. Bu kadar aşağılık bir şeyde kendimi müdafaa değil bir kelime ile "Hayır" demek bile bana ağır geliyordu.

Bir dükkândan yirmi beş kuruşluk bir çorap aşırmakla itham edilsem bu kadar şaşırmaz ve kendimi küçülmüş hissetmezdim.

Bu kız hiç beklemediğim yapabileceğine ihtimal bile vermediğim hareketlerle beni şaşırtıyor budalaya çeviriyordu. Ne is-

tiyordu? Bunu anlayamıyordum. Sahiden benim böyle bir şey söyleyeceğime inanacak kadar budala mıydı? Benimle konuşurken gözlerini kapayarak mı konuşmuştu? Buna inanmıyordum; şu halde neydi bütün bu sözlerin mânâsı?

"Şükûfe" dedim, "En aşağılık bir külhanbeyi bile mahallede yaptığı çapkınlıkları söylemeyecek kadar asalete maliktir ve kadını düşünür. Kaldı ki ortada söylenecek bir çapkınlık yoktur ve ben herhalde bir külhanbeyi kadar ruhi asalete malikimdir. Sen bana yalnız yapmadığım muhakkak olan meselelerden değil, yapmama bilakaydüşart[48] imkân olmayan şeylerden bahsediyorsun. Benim tabiatım bunları yapmaya, istesem de müsait değildir! Bunları söylemek bile bana tasavvur edemeyeceğin kadar azap veriyor. Bunlara inanmanın bana doğrudan doğruya hakaret demek olduğunu anlamıyor musun?"

"İnanmak istemedim Nurullah ama... Ben çok sinirli bir kızım. Bakın, açık söylüyorum, bana bu sözleri söyledikleri gün sizi görseydim çok fena kavga edecektim!"

Çocuk muydu bu kız sahiden? Bazen insana çok kuvvetli olarak bu hissi veriyordu...

"Arkadaşlarım bilirler" diyordu, "sizi ne kadar beğendiğimi. Sizinle arkadaş olmayı çok istemiştim..."

"Benimle arkadaş olsanız ziyan etmezdiniz!" dedim.

Güldü, ben de güldüm:

"Barıştık mı?" dedim.

"Evet!" dedi.

Ellerimizi sıktık. Ayrıldım. Hâlâ olan bitenden bir şey anlamış değildim. Yalnız hiç istemediğim ve aklıma bile gelmeyen şeylerin olduğunu biliyordum. İçerimde bu karışmanın verdiği bir üzüntü vardı. Neden bilmem.

48. Bilakaydüşart: Kayıtsız, şartsız.

9

Bu vakadan sonra kendisini belki bir ay görmedim.

Beria'yı her gün görüyordum. Hâlâ aramızda ciddi ve kalplerimize temas eden iki kelime bile teati edilmiş değildi. Yalnız onun yüzünü görmek, böyle bir mükâlemeye ihtiyaç bırakmayacak kadar beni tatmin ediyordu. Gözlerinden, bakışından her zaman için benimle beraber olduğunu, başkasıyla beraber olmasına imkân bulunmadığını anlıyordum. Bu da bana kâfi idi. Dehşetle romantik olduğumun farkında fakat bundan şikâyetçi değildim.

Beria'yı görmediğim zamanlarda boyuna kitap okuyordum. Kadınlar, erkekler, münevverler vesaire bana yalnız can sıkıntısı veriyordu ve bende artık bunları bağıra bağıra söylemek, etrafa rasgele hücumlarda bulunmak hevesi kalmamıştı. Daha ağır, daha sakin fakat daha düşünceli ve emin adımlarla ilerlemek lazım geldiği kanaatindeydim. Şimdiye kadar etrafa yaptığım hücum ve tenkitlerin bana zarar vermekten başka bir neticesi olmamıştı. Bu herifler kendileri gibi iki elli iki ayaklı bir adamın sözlerini dinlemeyi nedense haysiyetlerine yediremiyorlardı. Bunları yola getirebilmek, bunlara bir şey yaptırabilmek için, iptidai kavimlerde olduğu gibi, fevkalbeşer[49] zannolunan kuvvetler lazımdı. Ben de, kafa itibariyle, onların yetişmelerine değil, anlamalarına bile imkân olmayan bir seviyeye çıkarak, gözlerine bir heyula, bir dimağ heyulası gibi görünmeye karar verdim. Kendi basit dillerinde söylenen sözlere metelik vermeyen bu adamlara ancak peygamber yalanları tesir edebilirdi.

Okuyordum. Etrafla alakamı kesmiş gibiydim. Birkaç aklı başında arkadaştan başka kimseyle mektuplaştığım bile yoktu. Şehirde konuştuklarım mahduttu. Nadiren aile toplantılarına, ara sıra sinemaya veya muallimlerin haftalık eğlentilerine gidiyordum. Marangoz Fâzıl'la bazı akşamlar buluşur, şehrin yanından geçen demiryolu hizasında dolaşır, yahut tenha bir yere

49. Fevkalbeşer: İnsanüstü.

çekilip iki üç kadeh atardık. Doğru dürüst maksadını ifadeye bile muktedir olmadığı halde sohbeti beni sıkmıyordu. Bunda derecesini bilen ve sınıfına uyan bir hal vardı. "Münevverler" de olduğu gibi derecesi ve mevkisi üzerinden eğreti elbise gibi akmıyordu. Aynı zamanda teminata lüzum göstermeyen bir dostluğu gözlerinden okumak kabildi, bunu ima edecek bir tek kelime bile söylemekten çekindiği halde...

"Ne var ne yok, Fâzıl?..."

"Ne olsun beyefendi?"

"Yine mi beyefendi?"

"Canım, dilim alışmış işte, üstüne alınmasana sen!"

"Bu da pek fena oldu Fâzıl..."

"Daha iyisi elimden gelmiyor.."

"Biraz gezelim mi?"

"Sen beni aylakçılığa alıştıracaksın!..."

"Sanki iş görüyormuş gibi... Yürü şöyle tren yoluna kadar gidelim!"

"Beyimin ayakları yorulmasın?"

Ve sonra ciddi ciddi işten, güçten bahsederdik... Kibarlara pek içerliyordu. Hele bir avukat yeni evi için yaptırdığı pancurları karım beğenmedi diye dört defa geri göndermişti. Fâzıl görse herifin boğazına atılacaktı: "Bari karı da bir karı olsa!" diye merhametle dudak büküyordu.

Böylece hayatım, hiç aklıma bile gelmeyen bir şekil almıştı ve ben bundan memnundum.

10

Beria'ya âşık olmadan onunla hayatımı birleştirmek kararı verdim ve bu kararı verdikten sonra ona âşık oldum; yahut önceden de âşıktım da bunu ancak bu karardan sonra kendime itiraf ettim.

Muhakkak olan, bu aşkın şimdiye kadarkilere hiç benzemediği idi. Şimdiye kadar olanlar bir kasırga, dalları budakları kıran, ortalığı birbirine karıştıran ve bir müddet sonra çekilip

giden bir kasırga gibiydiler. Halbuki bu seferki aşkım bir mevsim gibi sakin, ağır, belirsiz adımlarla gelmişti. Ve nasıl bir mevsim bu belirsiz gelişine rağmen ortalıkta hayret verecek bir değişiklik yaparsa bu aşk da beni bu tanınmayacak hallere sokmuştu ve artık çekilip gideceğe hiç benzemiyordu.

Dünyada hiçbir aşkın ebedî, hatta uzun ömürlü olmadığı muhakkaktır. Bunun aksini düşünenler başkalarını veya kendilerini aldatmaya çalışan divanelerdir.

Dünyada en tahammül edilemeyecek şey de artık âşık olmadığımız birisiyle beraber yaşamak mecburiyetidir. Şu halde âşık olduğumuz birisiyle hayatımızı birleştirmek en hafif tabiriyle, düşüncesizliktir.

Eğer ben bu kızla buna rağmen hayatımı birleştirmek istiyorsam, bu sebepsiz değildi. Ben bu kızı gördüğüm zaman ona malik olmak, onu öpmek arzuları duymuş değildim. Yalnız bir beraberlik, hiç bitmeyecek bir beraberlik istiyordum, başka bir şey değil. Ve çok samimi olarak daha evvel de söylediğim gibi kendisine karşı olan hissiyatımda biraz da hatta birçok da kardeşlik vardı. Bir sevkitabii[50] bizim birbirimize herkesten daha yakın olduğumuzu bana fısıldıyordu. Bilmediğimiz bir kuvvet her ikimizin içine müşterek bir şey koymuştu. Bunun ne olduğunu bilmiyorduk fakat cinsî arzuların üstünde bir şey olduğu şüphesizdi.

Biliyordum ki, bu herkesinkine benzeyen aşk az bir zaman sonra yok olunca arkasında bir boşluk değil, bizi asıl birbirimize bağlayan bu ebedî anlaşmayı bırakacaktır. Biliyordum ki, biz birbirimizi bu aşk geçtikten sonra nihayetsiz bir sükûn içinde ve hiç yorulmadan daha çok seveceğiz.

Hatta bazen çok menfi düşünür, dünyevi ve adi birtakım sebeplerin (çok kere hayatımıza asıl istikameti veren bu hiç ehemmiyet vermediğimiz adi ve küçük şeylerdir) bizi birleşmekten menedebileceğini tasavvur ederdim. Hayatın hiç mantığı olmayan cereyanı bizi başka başka istikametlere sürükleyebilirdi ve biz, bu

50. Sevkitabii: İçgüdü.

kadar birbirimize yaklaştığımız halde tekrar ve her zaman için ayrılabilirdik. Fakat bu bizim hayatımızdaki iştirak noktasını yok edemezdi. Mademki bir kere birbirimizi görmüştük, ne vaziyette ve nerede olursak olalım, artık unutamazdık. Artık bundan sonraki hayatımız, tekrar birbirimizi bulmak için sessiz fakat ebedî bir didinme olurdu. Biri diğerinin yaşayabilmesi için elzem olan iki mahluktuk biz, bunu istesek de istemesek de...

Acaba Beria bunların farkında mıydı? Hayatın irademizle alakası olmayan bu kanunlarına ve hükümlerine pek de vâkıf olacağını zannetmiyordum. İhtimal o birbirimiz için ne kadar lazım olduğumuzu bilmiyor, masum ve daha çocuk olan ruhuyla benden yalnız hoşlandığını zannediyordu. Ayrılmadığımız takdirde böyle zannetmekte devam edecekti. Fakat herhangi bir kuvvet bizi ayırırsa o zaman her şeyi anlayacak, bir çölün ortasına bırakılmış küçük bir kuş yavrusu gibi kendini yalnız bulacak ve çırpınacaktı. Hayat bir kere verdiği hükümleri biz farkında olsak da olmasak da tatbik eder ve onlara itaatle boyun eğmek lazımdır.

11

Şükufe'yi bir ay kadar görmemiştim. Bir gün aklıma esti, mekteplerine gittim.

"Niçin geldiniz Nurullah Bey, bir şey mi söyleyecektiniz?" dedi.

Suratıma bir kamçı yemiş gibi oldum. Evvelce de söylediğim gibi bu kız en ümit edilmeyen hareketleri yaparak insanı şaşırtmak istiyordu; niçin bilmem.

"Konuşmaya geldim yahu!" dedim.

"Ben size gelmeyiniz, dedikodu yapıyorlar, sık sık görüşmemiz doğru değil, dememiş miydim? Niçin geldiniz?"

Bu kız ya tamamen kaçık, yahut haddinden fazla pişkindi.

Bir kere bana artık seyrek görüşelim mânâsına gelebilecek bir kelime bile söylemiş değildi. İkincisi bir aydan beri kendisini ilk defa görüyordum. Beni budala yerine mi koyuyordu

acaba? Yoksa kendisine herkesin inanacağı ve asla itiraz edemeyeceği kanaatinde miydi?

"Darılmayın sakın Nurullah Bey" diye tekrar başladı, "muhiti biliyorsunuz. Bütün kabahat onda. Yoksa sizinle arkadaşlık etmek beni her zaman memnun eder. Bana gücenmenizi asla istemem."

Kirpiklerimin ucuna kadar kıpkırmızı kesildiğimi fark ediyordum. Ağzımın içi kurumuştu ve bir tek kelime söyleyemiyordum... Niçin bu karşımdaki mahluk bir erkek değildi ve niçin ben onu tokatlayamıyordum?

Bu şaşkınlığımı nasıl tefsir edeceğini tahmin ettiğim için bütün bütün kızıyordum. Fakat mademki ona bu yaptıklarının cezasını vermeye, hatta bunları yüzüne çarpmaya muktedir değildim ve mademki karşımdaki bir kadındı, şu halde, susmak, hazmetmek, aldırış etmemek lazımdı.

Gülümsemeye çalıştım. Hâlâ kıpkırmızı olduğumu, yüzümün yanışından anlıyordum. Kimbilir ne kadar komik vaziyetteydim ve bu vaziyet karşımdakini kimbilir ne kadar eğlendiriyordu.

Tekrar gülmeye çalıştım. Bir türlü çekilip gidemiyordum. Ben bu vaziyette sahneyi terk edecek adam değildim. Fakat başka ne vardı yapılacak?

Ne talep etmiştim bu kızdan ki onu reddediyordu.

Bana yalnız kendi kafasının içinde yaşayan roller veriyor, sonra bu hakikatmiş gibi tavırlar alıyordu. Bunlardan korumak kudretinde bile değildim çünkü bu acayip genç kız bütün bunları şaşırtıcı bir cüretle yapıyordu. İşi öyle şekillere döküyordu ki yapılacak herhangi bir hareket, menfi bile olsa, onun istediği mânâda tefsir edilebilecekti, hatta sükût bile.

Nihayet: "Öyleyse gideyim!" dedim, sözler ağzımdan ben farkında olmadan dökülmüştü.

"Darılmadınız değil mi?" dedi, "Yine her zamanki gibi arkadaşız?..."

Tebessüm ettim. İri ve biraz kabaca olan elini uzattı, sıktım ve ayrıldım.

Çıkar çıkmaz kendi kendime çatmaya başladım:

"Ne gidersin a salak! Bu kadının kendisine macera, hiç olmazsa eğlence aradığını anlayamadın mı?"

"Bak beğenmediğin bu kadın Nurullah'ı parmağında çevirdiğini söyleyecektir ve bunda hakkı da var. Bütün bunlar kendine fazla güvenmenin neticeleri."

"Neydi o mektep talebesi gibi kızarmalar. Sen diyeceksin ki bu kadar küstahça bir cüret görülmüş şey değildir ve ben öyle şeylere mukabele etmeyecek kadar mağrurum. Fakat a sersem, senin bu gururunun nasıl anlaşılacağını hiç düşündün mü? Bu sükûtu, bu mukabele etmeyişi zillet zannedecekler ve o senin gibi bir erkeği neredeyse ayaklarına kapanacak hallere getirdiğini düşünerek iftihar edecek. Gülüyorsun ve inanmak istemiyorsun. İnsanların bazen ne kadar budala ve aşağılık olduğunu bilmiyor gibisin be Nurullah!"

İçimde dehşetli bir can sıkıntısı ve üzüntü vardı. Kötü şeyler yapabilecek kadar kızdığımı, hiç zedelenmeye gelmeyen bir tarafıma dokunulduğunu hissediyordum.

Bu genç kız ihtimal kudretini denemek, kadınlık gururunu beslemek için birisiyle oynamak istemişti. Fakat bunun için beni seçmekle büyük bir hataya düşmüştü.

12

Beria da benim Şükûfe ile olan ahbaplığımı duymuştu. Fakat bundan haberdar olduğunu herhangi bir şekilde ihsas etmeyecek kadar mağrur ve asildi. Halbuki dedikodular pek edepsizce olduğu için müteessir olmaması imkânsızdı.

Bunları tashihe, kendisine izahat vermeye imkân yoktu. Gözlerinden okuduğum dargınlık bana günlerimi zehir ediyordu. Ve halkın dâhi kafası her gün yeni bir rivayet çıkarmakta devam etmekteydi.

Bilhassa bu rivayetlerin bir kısmının Şükûfe'den çıktığını hissediyordum. Mesela onların mektebine de giden bir musiki muallimi bir gün "Yahu, Allah versin" dedi, "Şükûfe'nin peşini bırakmıyormuşsun."

"Ne münasebet?"

"Hadi canım, ağız yapma, aranızda evlenmekten bile bahis geçmiş. Ne inkâr ediyorsun, bilmeyen mi var? Neyse, Allah iyi etsin..."

Bu adamın da ne demek istediğini anlamadım; dilini bilmediğim bir memlekette gibiydim bu şehirde.

Anladığım yegâne şey, hiç istemediğim, bana adeta bulantıya benzer hisler veren birtakım işlerin, etrafımda dönüp durduğu idi.

Ne istiyorlardı benden hep beraber bu adamlar ve bu karılar? Filanca filan yerde benim lehimde söylemiş? Ne münasebet? Hepsi birden yerin dibine geçsin!

Hiç başka işleri yok muydu bu heriflerin? Benden bahsetmeye onları sevk eden neydi? Kendilerine doğrudan doğruya ne bir fenalığım, ne bir iyiliğim dokunmuştu. Onlarla hiçbir zaman ve hiçbir suretle alakadar olmuş değildim. Buna rağmen tanımadığım bir sürü herif şurada burada beni çekiştirmek veya müdafaa etmekle meşguldü. Anlamıyordum, bu adamları, bunları yapmaya sevk eden saikler nedir? Bu hareketlerinin mekanizmasını anlayamıyordum. O zamanlar insanların çok cahili idim ve bazı adamların dimağlarında, sırf fenalık yapmak için konulmuş, hususi bir cihaz bulunduğunu bilmiyordum. O zamana kadar birisine fenalık yapmak için muhakkak bir sebep lazım geldiği kanaatindeydim. Fisebilillah[51] kötülük yapan adamlar bulunacağını, kötülüğün bazı insanlara hususi zevkler verebileceğini tasavvur edemiyordum.

Gulliver'in cüceler memleketine düştüğü zamankinden daha çok hayret içindeydim. Ve bana tiksinti veren bu ruh cüceleri beni de her tarafımdan sımsıkı bağlamışlardı. Kıpırdanmaya imkân yoktu.

Niçin bu adamlara mağlup oluyordum? Gayet basit. İlk zamanlarda onların silahlarını bilmiyordum. Bana o zamana kadar bilmediğim şekillerde hücum ediyorlardı. Mesela ben aklıselimi

51. Fisebilillah: Karşılıksız, durduk yerde.

en büyük hakem tanıdığım halde, onlar bunu herhangi bir dalavereye feda etmekte tereddüt etmiyorlardı. Ve ancak menfaatlerini haleldar[52] etmediği müddetçe namuslu idiler. İcap ettiği zaman yüzünüze karşı en hayâsızca yalanları söylemekten, en namussuzca hareketleri yapmaktan çekinmeyen bu adamlar on dakika sonra size akılların almadığı bir küstahlık ve pişkinlikle namustan, faziletten bahsederlerdi. Ve bunu gayet samimi ve tabii olarak yaparlardı. Ben bu hareketler karşısında eli kolu bağlı, hayret ve dehşetten ağzı açık bir vaziyette bakakalıyordum.

Onların bütün hareketlerinin ve muvaffakiyetlerinin içyüzünü öğrendiğim zaman bana öyle bir iğrenme hissi geldi ki, aynı silahlarla mukabele değil, kendimi müdafaa etmek bile istemedim, bu bile bana ağır göründü.

Yalnız bir gün dayanamayıp patlayacağımdan korkuyordum.

13

Ve nihayet günün birinde korktuğum şey oldu. Nihayet benim sabrım da tükendi, herşeyi unuttum ve o zamana kadar gizli gizli benimle uğraşanların açıktan açığa hücumlarına, av arkasında koşan bir köpek sürüsü gibi peşime düşmelerine sebep oldum. Hem de ne mânâsız bir vesile ile yarabbi!

Yine muallimlerin toplandığı bir gece idi ve Şükûfe de oradaydı. Yalnız bir kere selamlaştık. Niyetim biraz durup gitmekti. Yanına oturduğum arkadaşlardan biri bermutat[53] Şükûfe'yi ima ederek mânâlı sözler söylemeye başladı. Nedense bu akşam içimde böyle şeylere tahammül kabiliyeti yoktu, derhal surat astım ve "Sus!" dedim, "bana bunlardan bahsetme, sinirleniyorum..."

"Hadi be" dedi, "kızın neredeyse yolunu kesecekmişsin."

"Yaaa!!!" dedim, gidip bir kere de bütün bunları kendisinden sormak istedim.

---

52. Haleldar: Bozma.

53. Bermutat: Her zaman olduğu gibi.

O esnada galiba bir fokstrot[54] çalmaya başlamıştı, gittim, Şükûfe'yi davet ettim.

"Allah aşkına, şimdi yorgunum, biraz sonra!" dedi.

Bir dakika durakladım, fakat ısrar etmek beni daha feci vaziyete düşürebilirdi.

Çekildim.

Fakat kararımı vermiştim, ona bu akşam ne pahasına olursa olsun herşeyi söyleyecektim.

Bunu takip eden dansta ben daha gitmeye vakit bulamadan, başka birisiyle kalktı. Etrafımda birkaç kişinin alaycı gözlerini üzerimde hissettim.

Kati karar verenlere mahsus bir sükûnetle bekledim ve biraz sonra kendisini yine dansa davet ettim.

"Biraz sonra dedim ya Nurullah Bey!" dedi, "bundan sonraki dansı yapalım!"

Bir müddet sabit nazarlarla yüzüne baktım, gözlerini benden çevirdi. Sallanarak uzaklaştım. Kafama şiddetli iki yumruk yemiş gibi idim. Etrafımdaki müstehzi bakışlar gitgide çoğalıyordu.

Bir müddet bir köşede oturdum, dışarı çıkıp dolaştım, tekrar içeri girerken kapıda ona rasladım. Gülmeye çalışarak:

"Hani ne oldu bizim dans?" dedim. Hâlâ mağlubiyeti kabul etmek istemiyordum.

"Ben bu akşam sizinle dans etmeyeceğim Nurullah Bey" dedi.

Derhal kafamın içinin allak bullak olduğunu hissettim.

"Bunu ilk geldiğim zaman söyleyemez miydin?" dedim. "Maksadın beni kepaze etmek mi burada? Senin için bilmem, fakat bunun benim için hiç hoş bir şey olmadığını anlamıyor musun?"

Daha ileri gitmekten kendimi menetmek için süratle döndüm ve yerime oturdum.

Hiçbir şey görmüyor işitmiyordum. Bir aralık kulağıma Şükûfe'nin sesi geldi: Biraz ötede birkaç arkadaşıyla beraber oturmuş, gözleriyle beni işaret ederek:

---

54. Fokstrot: Erkek ve kadının birlikte oynadığı dört tempolu bir dans ve bu dansın müziği.

"Efendim, zorla mı kalkacağız, bir boğazıma sarılıp sürüklemediği kaldı!..." diye söyleniyordu. Ağır ağır iskemleden kalktım. Kendimin de tanıyamadığım bir sesle ve parmağımla göstererek:

"Susturun şu kadını!" dedim. "Söyleyin şu kadına çenesini kapasın yoksa çok fena şeyler yapabilecek bir haldeyim."

Ağır adımlarla çıktım, koridorda dolaşmaya başladım.

Az bir müddet sonra yanıma birisi geldi. Koluma girerek beni küçük bir odaya götürdü:

"Beyim" dedi, "giderken iade ederiz, fakat şimdilik tabancanızı bize veriniz!..."

"Ne tabancası?"

"Israr etmeyiniz, içeride bir hanıma tabanca çekmişsiniz. Bütün aileler telaş içinde. Yakışır mı bu?..."

Vaziyet müsait olsa gülecektim. Yalnız:

"Hadi efendi, hadi" dedim "ben jilet bıçağı bile taşımam; kaçırdınız mı siz?..."

Bu esnada odaya birçok kimseler daha dolmuşlardı.

Odanın önü de kalabalıktı. Birtakım hanımlar vestiyerden eşyalarını alıp gidiyorlardı.

Odaya girenlerin bir kısmı yakamdan tutarak bana yaptığımın doğru olup olmadığını soruyorlar, bir kısmı ise beni himaye etmek isteyerek diğerlerini teskine çalışıyorlardı. Bütün bunlara dilim tutulmuş gibi aptal aptal bakıyordum. Nihayet ortalık sükûnet bulur gibi oldu. Davetlilerin bir kısmı söylenerek salonu terk etmişlerdi. Benim müdafilerden biri de beni koluna alarak tekrar içeri götürdü, bir iskemleye oturttu. Bir müddet sessiz sessiz oturdum, arkadaşımın yanımdan uzaklaştığı bir sırada yavaşça çıkarak vestiyerden şapkamı aldım ve savuştum.

14

Ertesi gün beni her gören:

"Yahu ne olmuş dün akşam?"

"Yahu ne yapmışsın dün akşam?" diye soruyordu.

Sanki gece eğlentiden çıkan herkes kapı kapı dolaşarak hadiseyi ilan etmişti.

Kulağıma öyle rivayetler geliyordu ki gülmek mi lazım, ağlamak mı ben de şaşırıyordum. Kimisi o akşam Şükûfe'yi dövdüğümü, kimisi de benim dayak yiyerek sokağa atıldığımı söylüyordu.

Bütün şehir bu vakanın hikâyesiyle çalkanıyordu, sokakta dolaşmak imkânsızdı. Yoldan geçen kadınlar bile beni birbirlerine gösteriyorlar, arkamdan bakıyorlardı.

Yerin dibine geçiyordum. Çırçıplak soyularak şehrin ortasına, herkesin gözü önünde bırakılmış gibi öldürücü bir hicap duyuyordum. Çok kere ağlayacak derecelere geldim. Ne yapmıştım ben bu kadına? Ne istemişti benden? Ufak bir kaprisi için beni rezil etmekte tereddüt etmemişti. Ne kadar insanlıktan uzak mahluklardı bu kadınlar. Onları anlamaya asla imkân yoktu. Çünkü anlaşılacak tarafları yoktu. Onlar kendileri de ne yaptıklarının farkında değillerdi ve sevkitabiilerine tabi olarak akıllarına eseni yapıyorlardı. Onların hareketlerinde sebep ve şuur arayan bizler böyle bir şey bulamayınca "kadın anlaşılmaz ve derin bir mahluktur!" diyoruz; şeytani bir kuvvetle bizim üzerimizde hüküm yürüten bu mahlukun boş, mânâsız ve basit bir "yarı hayvan" olduğunu kendimize itiraf etmek istemediğimiz için...

Tabii bunların müstesnaları olacaktı: Mesela Beria... Beria'yı bu umumi tasnife dahil etmeye bir türlü gönlüm razı olmuyordu. O başka bir mahluktu; o bu toprağın malı değildi; o başka bir âlemden tesadüfen buraya düşmüş gibiydi. Etrafına o kadar az benziyordu ve onların o kadar üstünde idi ki, onu bu zavallı mahluklarla bir tutmak günahtı.

Muhakkak ki o da benim gibi bu dünyaya yabancı idi. Fakat daha bunları düşünüp hükmünü veremeyecek kadar küçüktü.

Ve beni korkutan da bu idi. Ya ona hakikati anlatamazsam! Ya o da bütün bu söylenenlere inanır, kendi hakiki benliğinin değil, etrafın verdiği eğreti benliğin hükümlerine kulak verirse? Ne yapardım ben o zaman? Bundan ötesini düşünmek bile bana korkunç geliyordu. Beria'nın da beni itham edebileceğini tasavvur etmek aklımı başımdan alıyordu. Odamda kendi kendime onunla konuşuyor, yalvarıyordum:

"Beria, oh Beria, sen bunlara inanmıyorsun değil mi? Sen bana, yalnız bana inanıyorsun! Ben sana bir tek kelime bile söylemeden bana inanıyorsun değil mi? Eğer bugünlerimde beni sen de yalnız bırakırsan ne yaparım ben o zaman? Nereye tutanabilirim? Ben etrafa ve sana gösterilmek istendiği gibi değilim. Beni bari sen anla Beria!..."

Yatağın üzerine kapanıyor, kuru gözlerle ağlıyordum... Ayağa kalkıyor, odada aşağı yukarı dolaşıyor ve mütemadiyen onun ismini tekrar ediyordum.

15

Niçin onu gidip göremiyor, ona herşeyi anlatamıyordum? Birbirimize bu kadar yakın olduğumuz halde niçin bir aile meclisinde ve bir sürü gözün altında ancak birbirimizi anladığımızı söyleyen bakışlar ve havadan sudan sözlerle iktifaya mecburduk? Niçin ben onun ellerine sarılıp ağlayarak bütün içimi dökemiyordum? Ve niçin o, ince parmaklarını yüzümde gezdirerek bana, yalnız bana inandığını söyleyemiyordu. Gözleri, yardımsızlık içinde çırpınan güzel gözleri etrafa inanmak istemediğini bana söylüyordu. Fakat ne de olsa o daha bir çocuktu ve etraf çok kuvvetliydi. Susmak bilmeyen cehennemî bir makine gibi onun masum kulaklarının dibinde uğulduyor ve benim yaptıklarımı sayıp döküyordu. O ne kadar inanmak istemese, inanmak ona ne kadar azap verse günün birinde çelimsiz mukavemetinin kırılacağı muhakkaktı. Ve ben onu hemen her gün gördüğüm halde kendisine asıl bize, bizim ikimize ve

bizim ikimizin hayatlarına taalluk[55] eden meselelerden bahsedemezdim, buna "muhit müsait değildi!!" Etrafın keskin ve hain gözü bizim üzerimizdeydi.

Çenelerin yorulmak bilmeyen insafsız makinesi hiç durmadan işliyor ve bana bulunduğum yeri cehennem ediyordu. Bir köpek sürüsü tarafından kovalanarak bir köşeye sıkıştırılmış ve etrafı sarılmış ve bir geyik gibi şaşkın, meyus, fakat mağrur ve çetin, kendimi müdafaaya çalışıyordum. Uzaktan yaptıkları hücumlarla iktifa etmeyerek bana daha çok sokulmak isteyen ve dişlerini gösterenleri şiddetli, fakat ümitsiz darbelerle kendimden uzaklaştırıyordum. Lakin onlar biraz sonra tekrar ve daha kuvvetli hücuma geçiyorlardı.

Şükûfe'nin evine sık sık devam eden birtakım nüfuzlu ve yüksek zevat bile işe burunlarını sokarak daha yüksek makamlara kadar bu meselenin aksetmesine sebep oldular. Tomar tomar kâğıtlar gitti, geldi. Bana resmen sualler soruldu. Raporlar verildi ve fezlekeler yapıldı. "Mumaileyhin[56] tabanca çektiği tesbit edilememişse de nahoş bir hadiseye sebebiyet verdiği muhakkak olduğundan..." gibi cümlelerle devam eden evrak kaleme alındı. Ve bütün bunlar dakikası dakikasına şehre yayıldı.

Bu kadar gürültünün arkasından hiçbir şeye çıkmayacağını biliyordum, bu işgüzarlıklar, bu yaranmalar, bu "kerataya haddini bildirmeli!"ler herhalde döne dolaşa aklı başında bir yere de uğrayacak ve orada anlayışlı bir tebessüm doğurduktan sonra kapanıp gidecekti. Birdenbire ortaya çıkan siyasi cürümlerimin de pek ipe sapa gelir tarafı yoktu. O zamana kadar söylediğim laflarda, bütün gayretlerine rağmen, kanuni bir cürüm bulamıyorlardı. Fakat tekrar elde edilmesi mümkün olmayan bir şeyi kaybetmiştim: En nihayet Beria'yı, Beria'nın kalbini benden uzaklaştırmışlardı. Şimdi kendisini gördüğüm zaman başını çeviriyor, suallerime soğuk ve kısa cevaplar veriyordu. Birkaç kere bunu tekrar düzeltebilmek için mümkün olan şeyleri yap-

55. Taalluk: İlgi, ilinti.

56. Mumaileyh: Adı geçen kimse.

tım. Şaka edecek oldum, daima soğuk ve hareketsiz kaldı. Anladım ki artık onun gözünde de ben maceraperest bir serseri idim. Ve bu darbe bana hepsinden daha ağır geldi. Kendimi buna tahammül edebilecek kadar kuvvetli bulmadım. Dimağım o zamana kadar görmediğim bir perişanlığa, bir atalete düşmüştü. Ağlamak bile elimden gelmiyordu. Aptal bakışlarla ve ne istediğimi bilmeyerek dolaşıyordum. Bir gün odamda aynaya baktığım zaman tanınmayacak kadar değişmiş olduğumu gördüm: Gözlerim içeri kaçmış, derim sarı ve kirli bir renk almış, sakallarım uzamıştı. Aynadaki hayalime karşı acı acı güldüm, o da bana güldü.

Birkaç gün sonra eşyamı marangoz Fâzıl'a, kitaplarımı mektebe hediye ederek İstanbul'a hareket ettim. İstasyona yalnız Fâzıl gelmişti, tren kalkıncaya kadar bir tek kelime konuşmadık; yalnız son kampana çaldığı zaman birbirimizin boynuna sarıldık. Ayrılınca Fâzıl'ın gözlerinin yaş içinde dolduğunu gördüm. Demek ki bu şehirde beni seven hiç olmazsa bir kişi vardı...

1932

ses

ses

1

Bizi Beyşehir'den Konya'ya götüren kamyon Barsakderesi dedikleri bir boğazda sakatlandı. Şoför ve muavini motor kapaklarını açtılar. Oturdukları minderi kaldırıp onun altından çıkardıkları bir sürü alet ve edevatı ortaya döktüler. Ondan sonra saatlerce süren bir tamir başladı. Bazen her ikisi makinenin altına sürünüp arkaüstü yatıyorlar ve elleriyle motorun alt kısmını kurcalıyorlar, bazen da biri şoför mahallinde gaza basıyor ve motoru işletiyor ve diğeri bu esnada porselen başlıklı birtakım memeleri yerlerinden oynatıyordu.

İkindi güneşi altında kamyonun muşamba kaplı karoseri tahammül edilemeyecek bir hal almıştı. Yolcular birer birer atlayıp dağıldılar. Bir kısmı merakla şoförü seyrediyor ve o dinlenmek için motordan biraz başını kaldırıp duracak olsa:

"Bitti mi?" diye heyecanla soruyordu.

Daha az meraklı birkaç yolcu ile ben ve arkadaşım boğazın garp tarafına, gölge bir yere doğru yürüdük ve birer taşın üstüne oturup beklemeye ve etrafımıza bakınmaya başladık.

Kamyonun durduğu yerin biraz ilerisinde, yolun kenarında iki çadır ve bunların etrafında birkaç kazma kürek ile bir el arabası vardı. Daha uzakta ise taş kırmakla ve kum taşımakla meşgul bir miktar yol amelesi görülüyordu.

Güneş arkamızdaki sırta gömüldükçe, karşı taraftaki tepenin üzerine serpilmiş bulunan çam ağaçlarına gitgide kırmızılaşan bir ışık yolluyor, vadiyi süratle artan bir loşluğa terk ediyordu. Serin bir ilkbahar günü idi ve orta yerde akan küçük dere mırıltıya benzer seslerini duyurmaya başlıyordu.

Yoldan birkaç araba ve otomobil gelip geçti. Bizim kamyonun yanında biraz durdular ve şoföre bir şey lazım mı, diye sordular. İçerisinde boş yer bulunan bir kamyon, vakit geçtikçe telaşları artan ve mütemadiyen şoföre söylenen bizim yolculardan iki kadını aldı, Konya'ya götürdü.

Diğer yolcular grup grup oturmuşlar, bir şeyler anlatıyorlardı. Bizim yanımızda bulunan ve buraya yakın köylerden birinde bakkal olduğunu söyleyen tahta ayaklı bir ihtiyar kalkıp otomobile gitti, çuvalını sırtladı, şoföre birkaç küfür savurduktan sonra yola düzüldü.

Adamakıllı akşam olmuştu. Yol amelesi çadırlarına dönerek ateş yakmaya başlamışlardı. Bizim kamyon şosenin bir kenarında muazzam bir hayvan ölüsü gibi hareketsiz duruyordu. Şoför ve muavini, üstleri yağ ve toprak içinde, yüzlerinden siyah terler damlayarak, bir kenara oturup uzunca bir dinlenme yapıyorlardı.

Yolcuların ekserisi bu gibi hadiselere alışık oldukları için sadece başlarını sallıyorlar ve sepetlerini, çıkınlarını açarak bir şeyler yiyorlardı.

Bir müddet daha geçip ortalık adamakıllı kararınca şoför, yol amelesinden bir fener alarak yeniden işine koyuldu. Biz yolcular, birdenbire çöken sükûtun içinde, olduğumuz yerlere uzanmış, kımıldamadan duruyorduk.

Arkamızda güneşin kaybolup gittiği tepenin ağaçları birdenbire mavimtırak ve soluk bir ışığa gömüldü. Arkadaşımın yüzüne baktım. O gözlerini karşıya dikmişti. Yamacın üzerine seyrekçe serpilmiş olan siyah çamlar, süratle aydınlanan gökyüzüne titrek siluetler çiziyorlardı. Arkadaşım bir müddet bunları seyrettikten sonra:

"Neredeyse ay görünecek!" dedi.

Tam bu sırada, kekik kokuları ve ince çıtırtılarla dolu havayı hafiften gelen bir saz sesi titretti. Müzikle uğraşan ve bir müzik mektebinde vazifesi olan arkadaşım doğruldu. Kaşlarını çatarak dinlemeye başladı.

Yol amelesinin çadırı tarafından gelen saz sesi, ustaca çalınan bir meyandan sonra, susar gibi oldu ve bir erkek sesi o zamana kadar duymadığımız, fakat bize yabancı da gelmeyen bir halk şarkısı söylemeye başladı:

Döndüm daldan kopan kuru yaprağa
Seher yeli, dağıt beni, kır beni;
Götür tozlarımı burdan uzağa
Yârin çıplak ayağına sür beni...

Bu sefer ben de doğruldum. Saz tekrar kıvrak bir ara nağmesine başladığı halde, kulağımda hâlâ deminki sesin çınlamaları vardı.

Arkadaşım:

"Bu ne?" demek ister gibi yüzüme baktı.

"Fevkalade!" diye mırıldandım.

Ses tekrar ve bütün vadiyi çınlatırcasına başladı:

Aldım sazı çıktım gurbet görmeye,
Dönüp yâre geldim yüzüm sürmeye,
Ne lüzum var şuna, buna sormaya
Senden ayrı ne hal oldum, gör beni.

Ömrümde bu kadar gür, tatlı bir erkek sesi dinlememiştim. Bir insan gırtlağından bu kadar mânâlı ve sarıcı seslerin nasıl çıkabildiğine hayret ediyordum. Arkadaşım kalktı, beni de kaldırdı. Amelenin çadırına doğru yürümeye başladık.

Ovada, çadırın önünde, dört beş kişi oturmuşlardı. Etraflarında kazma ve kürek serpilmiş duruyordu. Çadırın kapısına

asılmış bir fener sallandıkça, vadinin içine doğru uzanan ve başları karanlıkta kaybolan gölgeler belli belirsiz kımıldıyorlardı.

Yirmi yaşından fazla göstermeyen bir delikanlı çadırın önünde, yan yatırılmış bir el arabasının üstüne oturarak saz çalıyordu. Başı göğsüne yatmış ve gözleri yere dikilmiş olduğu için çehresini tamamen görmeye imkân yoktu. Fenerin aydınlattığı alnı ter damlalarıyla kaplıydı. Sazının uzun sapı, şaşırtıcı bir süratle aşağı yukarı kayan parmaklarının altında canlı bir mahluk gibi titriyordu. Tellere vuran sağ eli, küçük fakat kendinden emin hareketler yapıyor, bu el sazın gövdesine her yaklaştıkça, insan, sanki, o tahta ile bu et arasında gizli, fakat çok mânâlı ve mühim bir konuşma oluyormuş zannediyordu.

Çadırı ve bulunduğumuz yeri bir aydınlık yalayıp geçti, vadinin öbür ucuna kadar uzandı. Başımızı kaldırdık, karşımızdaki sırtı aşıp yukarı fırlayan ayı gördük.

Saz çalan delikanlı da başını kaldırdı ve gözlerini biraz yumarak, tam karşısında beliren bu aydınlık yüzlü dinleyiciyi süzdü. Sonra saza vuran eli yavaşladı, gözleri kapandı, boğazı gerildi ve yüzü kırmızılaştı. Biz hayretle onu seyrederken, ince dudaklarının arasından beyaz dişler göründü ve delikanlı, bu sefer aya hitap eder gibi, şarkısına devam etti:

Ayın şavkı vurur sazım üstüne,
Söz söyleyen yoktur sözüm üstüne
Gel ey hilal kaşlım, dizim üstüne,
Ay bir yandan, sen bir yandan sar beni.

Otomobilin diğer yolcuları da toplanmışlardı. Herkes hayretle bu kıpkırmızı yüzlü gence bakıyorlardı. O, esrarlı bir dil konuşan ellerini sazın üzerinde hareket ettirmeye başlamış ve gözlerini yere yahut kucağından fırlamak ister gibi sıçrayan sazına dikmişti. Pek az bir duraklamadan sonra, bu sefer başını kaldırmadan, daha yavaş, fakat eskisi kadar tatlı ve derinden gelen bir sesle şunları okudu:

Sekiz yıldır uğramadım yurduma,
Dert ortağı aramadım derdime,
Geleceksen bir gün düşüp ardıma,
Kula değil, yüreğine sor beni.

Ve sazını, iki kuvvetli vuruştan sonra, yanına bırakarak başını kaldırdı. Orada bulunanlardan birkaçı yaşa diye bağırdılar. O, gözlerini hiç kimsenin üzerinde durdurmayarak, boşlukta dolaştırmaya başladı. Hafifçe tebessüm etmeye de çalışıyordu.

Arkadaşım yanına sokularak sordu:

"Senin adın ne oğlum?"

"Ali!"

"Nerelisin?"

"Sıvaslıyım!"

"Sazı nerede öğrendin?"

"Ne bileyim? Küçükten beri çalarım."

"Söylemeyi?"

"Onu da öyle... Sonra bir iki usta âşık yanında gezdim."

Arkadaşım bana baktı:

"Harikulade bir ses, azizim, yıllarca arasak bulamayız. Ben bu oğlanın arkasını bırakmam!" dedi. Sonra tekrar ona dönerek yaşını sordu. Yirmi iki imiş. Cebinden defterini çıkararak bir şeyler not etti ve delikanlının adresini almak istedi. Çocuk evvela şaşırdı. Verecek bir adresi yoktu. Bugün burada, yarın orda amelelik yapıyordu. "Beyşehir yolunda Sıvaslı Ali desen olmaz mı?" diye soruyordu. Nihayet Konya'da, gelip gittikçe uğradığı bir hanın ismini söyledi. Dostum onları da kaydetti. Bu sırada, epeyden beri yanımızda durup bizimle birlikte saz dinleyen şoför:

"Beyler, otomobil hazır!" dedi.

Delikanlıya birkaç şarkı daha söyletmeye hazırlanan arkadaşım, diğer yolcuların hemen yerlerinden fırladıklarını ve torbalarını, çantalarını kavrayıp kamyona doğru yollandıklarını görünce içini çekti, sonra yerinden doğrulmuş olan Ali'ye döndü:

"Seni arattırıp bulursam hemen gel. Sana paralı bir iş bulurum, daha usta âşıkların yanında çalışır, sazını ilerletirsin, olmaz mı?"

Ali hiçbir şey anlamadan tasdik etti!

"Olur beyim!"

Omzuna vurup:

"Hadi bakalım, Allahaısmarladık!" dedik,

Bütün amele hep birden:

"Selametle" dediler ve biz ayrılırken Ali'nin etrafına toplanıp gülüşerek onunla konuşmaya başladılar. Herhalde arkadaşımın sözlerini kendi kendilerine izaha ve bundan Ali için parlak neticeler çıkarmaya çalışıyorlardı.

2

Dostum, Ankara'ya geldikten sonra, hakikaten o delikanlının işi ile hiç durmadan meşgul oldu. Onu bir müzik mektebinde yetiştirmeye muhakkak azmetmişti. Bu kadar üstüne düştüğü bu iş hakkında konuştuğumuz zaman:

"Bilmezsin, kardeşim" diyordu. "Oğlanın sesi kulaklarımdan gitmiyor, ben bu işin acemisi değilim, aşağı yukarı kendime insan sesi esnafı diyebilirim, fakat böyle bir sesi az dinledim."

Ben de kendisi gibi düşünmekle beraber, daha akıllı görünmek için şöyle diyordum:

"Hakkın var. Fakat o sesin bizim üzerimizde bu kadar kuvvetli bir iz bırakmasında onu dinlediğimiz gecenin hiç tesiri yok mu idi acaba? Mehtap! Şırıltısı kâh duyulan, kâh kaybolan küçük dere... İki dağ arasında uzanan kıvrıntılı dar vadi ve nihayet hiç beklemediğimiz bir amele çadırından tabiatın içine yayılıveren bir ses... Bütün bunlar, o gecenin ürkek sessizliğinde bizi garip bir romantizm içine atmış ve alelade veya biraz daha iyice bir sesi bize fevkalade gibi göstermiş olamaz mı?"

Fakat bunlara rağmen, Sıvaslı Ali'yi buldurup Ankara'ya getirmek ve onu burada da dinleyerek sesini terbiye ve inkişaf ettirmek, itiraz edilecek bir fikir değildi. Ne kadar yanılmış dahi

olsak, herhalde birinci sınıf bir istidat karşısında bulunduğumuz inkâr edilemezdi.

Arkadaşım şimdiden hulyalar içinde yüzüyordu. Sıvaslı Ali'nin bir gün meşhur ve dünyaca tanınmış bir opera tenoru olarak Avrupa şehirlerinde konserler verdiğini düşünüyor:

"Onun frak içindeki vücudunu ve beyaz yakasından fırlayan kırmızı yüzünü görmek, harikulade bir şey olacak!" diyordu.

Nihayet istediğini yaptırdı. Birçok yerlere başvurarak Sıvaslı Ali'nin Ankara'ya getirilmesini temin etti. Bu işlerle uğraşan makamlar zaten yeni istidatlar aramakta idiler. Sık sık imtihanlar yapılıyor ve opera muganniси[1] yetiştirmek için talebe seçiliyordu. Bu meyanda Konya'ya yazıldı. Pek uzun olmayan bir araştırmadan sonra bizin genç tenor bulduruldu. Yol parası Konya Belediyesi'nce temin edilerek Ankara'ya gönderildi.

İmtihanın yapılacağı mektebin müdür odasına girer girmez, bir kenarda elinde sazıyla bekleyen Sıvaslı Ali'yi tanıdım. Yüzü biraz daha kırmızı, bakışları adamakıllı ürkekti. Ökçesi basık ayakkabılarının arkasından topukları delik çorapları görünüyor ve üzerinde bulunduğu halı tabanlarını yakıyormuş gibi sık sık ayak değiştiriyordu. Sazını bir silah gibi sağ ayağının kenarına dayamış, sapını iki parmağıyla yakalamıştı. Odada konuşup gülüşenlerin yüzüne bakmıyor, gözlerini yerde ve karşı duvarda gezdiriyordu.

Odadakilerle selamlaştıktan sonra Ali ile konuştum. Yolculuğun nasıl geçtiğini sordum. "Kötü değil!" dedi. Elindeki saz yeniydi. Gülümseyerek yüzüne baktım, derhal anladı: "İndiğim handa buldum, sekiz kâğıt verip aldım. Benim kırık saz ile efendilere çalmak yakışık almaz herhalde!" dedi.

Siyah ve güzel gözleri, şimdi aydınlıkta ve açık olduğu halde, bana o akşam gördüğüm gibi yarı kapalı hissini verdiler. Dikkat edince bu büyük ve dalgın gözlerin daimi bir rüya içinde yaşadığını fark ettim. Bir anda kendimi onun yerine koymak istedim.

---

1. Muganni: Şarkıcı.

Buraya kimbilir neler düşünerek gelmişti? Herhalde dostumun kafasından geçen opera muganniliği ve fraklı Avrupa konserleri ona yabancı idi. Olsa olsa Ankara'da "büyüklerden" birkaç kişinin kendisini dinleyeceğini, belki beş on kuruş vereceğini düşünmüş olabilirdi. Hatta belki de daha sağlam bir istikbalin kendisini beklediğini sanıyor, beğenildiği takdirde hademelik, kapıcılık gibi bir işe konularak kayrılacağını ve ara sıra "büyük" meclislerde saz çalıp beş on kuruş alacağını ümit ediyordu. Bazen valilerin bile böyle âşıkları koruduklarını, onlara meclislerinde saz çaldırdıklarını herhalde duymuştu.

Mektebin muhtelif milletlere mensup müzisyenlerinin Türkçe, Almanca, Fransızca konuşmaları ortalığı doldururken, müdür odasının kapısı vuruldu ve içeriye iki kişi girdi. Bunlardan biri bir maarif müfettişi idi. Biraz evvel vekâlete müracaat eden ve imtihan edilmek isteyen bir çocuğu getiriyordu. Orta mektep mezunu olduğunu ve sesini hocalarının beğendiğini söyleyen bu çocuk sarışın, oldukça şişman, dalgalı saçlı, cesur bakışlı bir delikanlı idi. Odada bulunanlar "hay hay!" dediler. Zaten bir tenoru imtihan edeceklerdi, ikisini beraber de dinleyebilirlerdi.

Hep birlikte çıktık. Arkadaşım memnun ve kendisinden emin bir tavırla imtihan odasını açtı. Burası parke döşeli, bir tarafında yeni kurulmuş sahnemsi bir yer bulunan geniş bir salondu. Sahneye yakın köşelerden birinde de bir kuyruklu piyano vardı. Oda birdenbire doldu. Grup grup Türkçe ve Frenkçe konuşmalar başladı. Bazen münakaşalar birbirini bastırıyor ve anlaşılmaz bir gürültü benim bile başımı ağrıtıyordu. Genç bir Alman kadını piyanoya geçip tuşlara dokundu. Sivaslı Ali ömründe hiç görmediği bu alete hayret dolu bir göz attı, sonra, ihtimal acemilik göstermemek için, lakayt bir hal almaya çalıştı. Bu sırada genç müzisyenlerden biri sahneye beyaz boyalı demir bir iskemle koyarak Ali'ye:

"Otur bakalım" dedi.

Diğer bir müzisyen atıldı:

"Canım, iskemleye oturup şan yapılır mı? Ayakta söylesin!"

"Amma yaptın ha, ayakta saz çalıp şarkı söyleyen halk şairi gördün mü?"

Bu münakaşa esnasında Ali, gözleriyle odanın bir hastane ameliyathanesine benzeyen beyaz, çıplak duvarlarını, büyük, perdesiz pencerelerini seyrediyor ve odayı sesleriyle dolduran bu bir sürü adama, ameliyat masasına yatacak bir hastanın doktorlara bakışına benzeyen ürkek nazarlar fırlatıyordu.

Benim yanımdaki genç müzisyenlerden birine:

"Bunu iskemleye oturtup söyletmek doğru olmaz, bağdaş kurup söylemeye alışmıştır, belki sıkılır!" dedim.

O bir an "doğru" der gibi bana baktı, fakat sonra:

"Yok canım, ne münasebet! Frenklere karşı bağdaş kurup oturtmak olur mu? Herifleri kendimize güldürürüz!" dedi.

Ali, beyaz demir iskemleye, ateş üstüne oturuyormuş gibi ilişti. Sazı tutan eli titriyor ve kırışan alnından kirpiklerine ve ayva tüylü yanaklarına terler süzülüyordu.

Konuşanlar yavaş yavaş seslerini kestiler. Herkes bir köşeye yaslandı veya bulabildiği bir iskemleye oturdu, gözlerini sahnenin ortasında tek başına kalıveren Ali'ye dikti.

Genç adam iki dizini sımsıkı birbirine yapıştırmış, dişlerini sıkmıştı. Sazı kucağına aldı. Fakat bir türlü yerleştiremedi ve şaşırıp etrafına bakındı. Üzerine dikilen gözleri görünce büsbütün şaşırdı. Terler sarı mintanına arka arkaya damlamaya başlamıştı. Sağ eline kiraz kabuğundan tezenesini aldı, tellere birkaç kere dokundu.

Bu sesler onu bir an için açar gibi oldular. Yüzüne sükûnete benzer bir ifade geldi. Biraz daha çaldıktan sonra söylemeye hazırlanarak boynunu oynattı. Öksürmek isteyip utanıyormuş gibi bir hali vardı. Nihayet gözlerini üzerimizden çekip tavanın bizim tepemizdeki köşesine dikerek, bir halk şarkısına başladı.

Sesi yine güzel, fakat birtakım hışırtılarla karışıktı. Yükselince pek belli olmayan bu yabancı sesler alçaklara inince derhal kendilerini gösteriyorlardı. Ali de bunun farkındaydı. Kendini toplamak istedi, fakat bu hareketiyle ancak boğazının adalelerini biraz daha gerdi ve yüzü daha çok kırmızılaştı.

Müthiş bir gayret sarf ediyordu. Çenesinin yanlarından aşağı doğru uzanan ve iki çelik direk gibi kımıldamadan duran yuvarlak, katmerli et parçaları açıkça görünüyordu. Ali göğsünden kuvvetle fırlattığı sesi bu cenderenin arasından geçirebilmek için ter döküyordu. Nihayet şarkıyı bitirdi ve sazı eline alarak ayağa kalktı.

Alman müzisyenlerden biri derhal:

"Fena değil, fena değil... Ötekini de dinleyelim.." dedi ve başıyla sarışın genci gösterdi.

Yüzünde kendinden emin bir tebessümle sahnenin dört ayak merdivenini çıkan delikanlı hemen, hatta odadakilerin susmasını bile beklemeden, plaklara geçmiş bir halk şarkısına başladı. Evvela hafif ve tatlı çıkan sesi yavaş yavaş büyüdü ve bütün odayı dalga dalga doldurdu. Hakikaten güzel söylüyordu. Birkaç yerde, hanende[2] taklidi, bayağı hünerler yanmaya özenmesine rağmen mükemmel bir ses materyaline sahip olduğu meydandaydı. Şarkıyı bitirir bitirmez yine deminki Alman "Bravo!" diye söylendi; "bu çocuğu yetiştirebiliriz!"

Bu aralık gözlerim Ali'ye ilişti. Bu odada olanların hiçbiriyle alakası yokmuş gibi gözlerini boşluklarda gezdiriyor ve canı sıkılan bir adam tavrı alıyordu. Piyanodaki genç kadın eliyle onu yanına çağırdı. Namzetlerin kulak terbiyeleri denenecekti. Sağ eliyle basit bir melodi çalarak Almanca:

"Bunu aynen tekrar et!" dedi.

Türk müzisyenlerden biri izah etti:

"Piyanoya göre söyle bakalım!"

Ali bir bana, bir de gözleriyle arayarak dostuma baktı. Ben "eyvah" dedim. Zavallı delikanlı ömründe görmediği, sesini duymadığı, adını işitmediği bir aletin karşısına getirilmişti. Kendisine söylenen sözün mânâsına bile anlamıyordu. İzah etmek istedim:

"Oğlum, bu hanımın çaldığına göre ses çıkar."

2. Hanende: Şarkıcı.

Piyanodaki kadın aynı melodiyi tekrar etti, Ali büyük bir gayretle tekrar boynunu gererek:

Bir haber yolladım canan iline...

diye başladı. Oradakilerden birkaçı güldü ve Ali derhal sustu.

"Yok, iki gözüm" dedim, "şarkı söyleyecek değilsin, bu sesleri çıkaracaksın."

Sıkıntı içinde gırtlağından birkaç ses fırladı, orada canı sıkılmış gibi duran Almanlardan biri eliyle sarışın tenoru çağırarak "bu söylesin" dedi.

Piyanonun arka arkaya çaldığı birkaç küçük melodi bir ses nehri halinde ve berrak olarak delikanlının ağzından dökülüyordu. İşi çabuk bitirmek isteyenler usulen Ali'ye bir şarkı daha söylettiler. Bu sefer birinciye nazaran çok fazla gayret sarf eden ve her şeyin bu bir tek şarkıya bağlı olduğunu sezen Ali en güzel şarkısını söyledi. Hiç de fena değildi. Hatta orada bulunanlar: "Mükemmel!" der gibi başlarını sallıyorlardı. Fakat şarkı bitip Ali sazıyla bir kenara çekilir çekilmez onu derhal unuttular. Sarışın delikanlı yine plaklardan öğrenme bir tango söyledi. Muhakkak ki güzel bir sesi vardı. Artık imtihan kâfi görülerek bu çocuğun ne yolda yetiştirilmesi lazım geldiğine dair münakaşalara geçildi. Bütçe meselesi ortaya atıldı. Hazirandan evvel talebe olarak alınırdı, alınamazdı gibi sözler oldu. Hiç kimse aynı odada bir kenarda bir de Sıvaslı Ali'nin bulunduğunun farkında değildi. Onu ta buralara kadar getirten dostum, münakaşa edenlerin yanında, hiçbir şey dinlemeden duruyordu. İkimiz de Ali'nin yanına gitmeye cesaret edemiyor, hatta onun yüzüne bile bakamıyorduk.

Ben yavaşça gözlerimi kaldırınca hayret içinde kaldım. Ali'de hiç de feci bir halde bulunan insan tavrı yoktu. Boş gözlerle biraz evvelki gibi duvarları süzüyordu. Sanki bu odadakiler onu zerre kadar alakadar etmeyen kimselerdi. Yüzünde en ufak bir teessür, en küçük bir hiddet yoktu. Hatta oldukça uzun süren bir sıkıntıdan, bir işkenceden kurtulmuş gibi sakin, dinlenen

bir hali vardı. Gözleri sarışın tenora rastladıkça bir müddet duruyor, belki biraz hayret ve merakla onu süzüyordu. Bu bakışlarda küçük bir haset, hatta gıpta aradım ve bulamadım.

Sazı yine silah gibi sağ ayağının yanındaydı ve bu ayağı gayet küçük bir hareketle yerden kalkıyor ve tekrar parkelere dokunuyordu. O zaman içimde bir şeyin burkulduğunu hissettim. Genç adamın bütün yeisi, bütün inkisarı[3], bütün kırılan ümitleri bu ufak ayak hareketinde kendini gösteriyordu. Vücudunun her tarafına hâkim olan, yüzünün en ufak bir ürpermesiyle bile içindekileri dışarı vurmayan, gözleri sonsuz bir derinlik ve sükûnet içinde yumuşak bir ışıkla parlayan bu adam farkında olmadan kendini sağ ayağının bu minimini ve sinirli kımıldamasıyla boşaltıyordu. Ömrümde hiçbir insan yüzü, hiçbir ağlayış bu kadar acı, bu kadar mânâlı görünmemişti.

Kendimi toplayarak onun yanına doğru yürüdüm. Onunla muhakkak konuşmak, ona bir şeyler söylemek lazımdı. Konya'ya nasıl dönecekti? Cebindeki son parayı vererek bu sazı almıştı. Şimdi ne yapacaktı?

Yanına gider gitmez ayağının hareketi durdu. Arkadaşım da gelmişti. Çabucak hazırladığı bir yalanı söylemeye başladı:

"Ali, evladım! Senin sesini beğendiler ama, yaşın biraz büyük. Buraya yirmiden fazla olanları almıyorlar. Senin için uğraşıp hususi bir şey yaptıracağız. Fakat uzun sürer belki, sen Konya'ya dön, biz işin olunca seni buldurur, haber veririz."

Ali bütün bunları, fevkalade ehemmiyetli bir şeymiş gibi, kaşlarını hafifçe kaldırarak dinliyor, adeta ezberlemeye çalışıyordu. Fakat gözleri bana ilişince irkildim. Nedense bu siyah ve büyük gözler bana sahibinin bu lafların bir tekine bile inanmadığını ifşa eder gibi geldi.

Herhangi bir şey yapmış olmak için:

"Gelin, bir lokantada yemek yiyelim!" dedim.

Odadakilerin münakaşası hâlâ devam ediyordu. Bizim çıktığımızın farkına bile varmadılar.

---

3. İnkisar: Gücenme, kırılma.

141

Bir kebapçıda karnımızı doyurduk ve bu esnada hemen hemen hiçbir şey konuşmadık. Onu kandırmaya imkân yoktu. "Seni çağırıp zahmet verdik, affedersin!" de denilemezdi.

Ben bunları düşünürken, kebapçıdan çıktık. Ali bir şey söylemek ister gibi birkaç yutkundu ve boynunu bükerek:

"Sizi mahçup çıkardım, beyim, sakın kusura kalmayın!" dedi.

Sonra, hayret edilecek bir şeyden bahsediyormuş gibi gözlerini hafifçe açarak ilave etti:

"Ben o odada bir türlü sesimi bulamadım!"

Ve yanımızdan ayrılıp gitti.

Ertesi sabah, aramızda topladığımız birkaç lirayı kendisine vermek ve onu Konya otobüslerine bindirip selametlemek için Haymana Hanı'na giden arkadaşıma hancı, Sıvaslı Ali'nin, sazını iki liraya satıp yol parası yaptığını ve şafakla kalkan bir kamyona binip Konya yolunu tuttuğu söylemiş.

1937

nilemezdi, fakat duruşunda insanın hoşuna giden bir ağırbaşlılık, bir ciddilik vardı.

"Bizim kocakarı olmasa, şehre gider, beş on kuruş yapardım" dedi. Fakat bu da ona pek tatlı bir ihtimal gibi görünmedi. Şehre gidip üç dört sene kaldıktan sonra daha perişan, daha bitkin ve ümitsiz köye dönen birkaç kişiyi hatırladı. Bunlar orada hamallık, kara amelelikten başka bir iş bulamadıklarını, günde yirmi beş, otuz kuruş kazandıkları zaman kendilerini zengin saydıklarını ve kaldırımlarda gecelerken köyün sıcak samanlıklarını çok aradıklarını anlatıyorlardı.

"N'eylemeli?" dedi.

Anası tarlada çalışamaz olduğundan beri, genç çobanın aklında hep böyle şeyler dolaşıyordu. Fakat kendinden evvel aynı şeyleri düşünüp deneyenlerin halini gördükçe ümitsizliğe düşüyordu.

Mesela akrabalarından biri birkaç sene evvel İzmir'e gidip bir fabrikaya amele yazılmıştı. İlk günlerde vaziyeti kötü değilmiş diye haberler geliyordu, fakat günün birinde tek bacakla köye döndü. Ayağını makineye kaptırmış; eline kırk elli bangonot sıkıştırmışlar, kapı dışarı etmişler. Elindeki parayı yedikten sonra köyde tutunamadı. Konya'ya dilenmeye gitti. Orada da belediye rahat vermiyormuş. Zavallının hali berbatmış.

Köyde kalıp bir baltaya sap olmak büsbütün imkânsızdı. Az buçuk mahsul verir bir tarla almak için on sene, bir çift öküz sahibi olmak için ise on beş sene çalışması lazımdı; ve ondan sonra da hayatın daha tatlı bir şekil alacağı şüpheliydi. Bir tarlası ve bir çift öküzü olanların hali kendininkinden pek farklı değildi. Bir sene kuraklık olunca onlar da bütün köylü gibi dağlara ot yemeye gidiyorlar, üstelik öküzlerinin açlıktan öldüğünü veya onda bir fiyatına satıldığını görüyorlardı. Kendisi onlara nazaran hatta daha iyi vaziyetteydi, çünkü ağa kıtlık senelerinde de onun ekmeğini ve katığını veriyordu. Belki bir gün parasını da verecekti. Kimbilir?

Gözlerini keçilerin üzerinde dolaştırdı. Sonra sağ tarafındaki sırtta yatan köpeğe doğru:

"Karabaş!" diye bağırdı.

Köpek hemen başını silkip doğrularak sesin geldiği tarafa baktı, yavaş yavaş bacaklarını gerdi, süratli adımlarla çobanın yanına geldi.

Diğer köpek de olduğu yerde doğrulmuş, başını çobana çevirmişti. Kendisi çağrılmadığı için acele etmiyor, tüylerine yapışan tozları ve otları itina ile silkiyordu.

Karabaş, çobanın bir adım kadar önünde durdu. Tüylü kuyruğunu havada ağır ağır sallamaya ve bekleyen gözlerle karşısındakine bakmaya başladı.

Çoban elini uzatarak hayvanı ön bacağından yakaladı, kendine doğru çekti. Üç ayağının üzerinde sekerek yaklaşan köpek, başını delikanlının kucağına koydu ve uzandı. İri vücudu keyfinden sarsılıyor, kuyruğu iki tarafa gidip gelirken yerin küçük çakıllarını yuvarlıyordu.

Çoban ve köpeği hiç ses çıkarmadan birbirlerinin gözüne bakıyorlardı. Ta içlerine, en derin yerlerine kadar anlaştıkları ve birbirlerine en iptidai, en köklü bir sevgi ile bağlı oldukları görülüyordu. Çobanın ileri fırlak beyaz dişlerinin arasından çıkan müsterih bir nefes, hayvanın yüzüne yayılıyor ve onun pembe dili bu nefesi emiyormuş gibi titriyordu.

Soldaki tepede ayakta duran ve sürüye nezaret işinin şu anda tek başına kendisinde olduğunu derhal hisseden diğer köpek birdenbire olduğu yerden fırladı ve havlayarak aşağı atıldı. Çoban ve kucağında yatan Karabaş kafalarını o tarafa çevirdiler.

Uzaktan, Ankara yolundan bir toz bulutu yuvarlanıp geliyordu. Yaklaşınca bunun bir otomobil olduğu fark edildi. Şimdi çobanın önünden fırlayan köpek de aşağı inmiş, yolun, daha doğrusu yolların kenarına varmıştı. İkisi de başlarını ileri uzatarak havlıyor ve müthiş bir süratle yaklaşan düşmanı bekliyorlardı. Aradaki mesafe azalınca ona doğru koştular. Bu esnada keçiler hayret verici bir lakaytlığı muhafaza ediyorlar, uzun ve çok boğumlu boynuzlarında, güneşin artık epeyce alçaktan gelen ışığını parlatıyorlardı.

Otomobil, daha köpekler yaklaşmadan durdu. Bu, bembeyaz tozların altında da açık mavi boyası belli olan büyük ve kapalı bir araba idi.

Köpekler havlamalarını azalttılar. Çoban bulunduğu yerden onları çağırdı. İkisi de ağır ağır ve ara sıra arkalarına bakarak uzaklaştılar.

Otomobilin ön kapısı açıldı ve dışarı siyah saçlı, ince bıyıklı bir genç atladı, eliyle çobana gelmesini işaret etti.

Bu delikanlı tahsilini kolejde ve sonra Amerika'da yapmış bir mühendisti. Memlekete bir sene evvel dönmüştü. İyi mevkili akrabaların delaletiyle[4] kısa zamanda bilmem hangi bankanın bilmem ne seksiyonu şefi olmuş; dört, beş yüz lira maaşa geçmişti. Asıl mesleği ile alakası olmayan bu vazifeden şikâyetçi değildi. Üzeri kristal masasının bir kenarında duran ve içini birtakım riyazi formüller, işaretler dolduran üç dört kitap onun bir fen adamı olduğunu ispat eden ebedî şahitler gibi el sürülmeden yerlerini muhafaza ediyorlardı ve o, ne olduğunu pek anlayamadığı halde hiç hatasız yaptığı birtakım kırtasiye işlerini birkaç saatte bitirince, zamanını, İngilizce birkaç magazini –belki üçüncü defa– gözden geçirmek suretiyle öldürüyordu.

Altı ay kadar evvel bankanın mühim erkânından birinin kızıyla nişanlandıktan sonra boş zamanlarını daha iyi şekilde geçirmenin de mümkün olabileceğini anladı.

O zaman satın aldığı ve nişanlısıyla günlük gezintilerini yaptığı otomobili Ankara'da bir tane idi. Bir sokak köşesinden sessizce belirip iri gövdesinde tatlı parıltılar yaparak başka bir köşede kayboluşuna veya düz bulvarda uçar gibi süzülüşüne gelen geçen muhakkak bir kere durup bakıyorlardı.

Bugün de Konya'ya, kendisi gibi Amerika'da okumuş bir mühendis arkadaşını ziyarete gidiyordu.

Nişanlısı ve onu yalnızca göndermeyi pek münasip bulmayan kaynanası da beraberdi. Genç kadın bu değişiklikten memnun,

4. Delalet: Aracılık.

mütemadiyen gülümsüyor, anası ise tozdan ve sarsıntıdan harap bir halde somurtuyordu.

Mühendis yere atlayıp çobanı çağırdıktan sonra ayaklarını sallayıp dolaşarak uyuşukluğunu gidermeye çalıştı.

Sırtına gri İskoç kumaşından bir spor elbise ve başına aynı renkte bir kasket giymişti. Golf pantolonunun altında, belki yirmi beş renkli, kareli çoraplar; yuvarlak burunlu ve derisi tüylü kalın iskarpinler vardı. Hususi otomobili olan ve bu işin lüksünü tam yapmak isteyen herkes gibi onun da iskarpinleri benzin ve makine yağıyla kirlenmiş ve sağ tekinin tabanı gaza basmaktan delinmişti.

İki tarafa gidip gelirken otomobilin yanında durdu ve kollarını yan kapının açık duran penceresine dayayarak nişanlısına:

"Nereden aklına esti çobanla konuşmak!" dedi.

Genç kız, omuzlarını, kollarını, gözlerini oynatarak:

"Merak ediyorum ayol, ben hiç köylü görmedim ki!" dedi.

Yanında oturan annesi başını çevirmeden:

"Ne münasebet?" dedi. "Ankara'da pazarlarda, yollarda hiç görmedin mi?"

"A! Onlar köylü mü, amele... Hem ben böyle çobanları falan görmek isterim. Sonra yavru keçileri de okşayacağım."

Mühendis:

"Burada yavru keçi yok ki, hepsi kocaman şeyler!" dedi.

Her söz söyleyişinde, her hareketinde, hatta her bakışında muhakkak vücudunun birçok kısımları oynamaya başlayan ve yarısı isteyerek yapılıyorsa yarısı da sinir bozukluğundan gelen bu cilveli kıpırdayışlarla, gülünç bir oyuncağı andıran genç kız, infial ile silkindi ve incecik sesiyle:

"Aman, ne olmuş duralım dediysem? Canım öyle isteyiverdi işte! Keçilerin yatışı hoşuma gitti."

Bu sırada çoban yaklaşmış ve köpekler yerlerine dönüp sürüyü gözlerinin himayesine almıştı.

Genç mühendis, biraz ileride durup bekleyen çobana:

"Yaklaşsana!" dedi. "Sen nerelisin?"

Çoban eliyle ovanın şimal tarafındaki bir köyü gösterdi:

"Buralıyım!"

"Bu keçiler senin mi?"

"Yok, ağanın!"

"Her gün buraya mı gelir otlatırsın?"

Çoban gözlerini bir an karşısındakinin üzerinde gezdirip bu sualin ne münasebetle sorulduğunu anlamak istedi ve omuzlarını silkerek:

"Neresi olursa olsun gideriz; belli olmaz!" diye mırıldandı.

Mühendisin bu neviden daha birçok suallerine cevap vermek mecburiyetinde kalan ve:

"Ne üstüne vazife de soruyorsun? Hadi işine gitsene!" diyemediği için büsbütün canı sıkılan çoban ikide birde başını çevirip sürüye bakıyor ve ara sıra da otomobilin içine göz kaydırıyordu.

Bu sırada içeridekiler kapıyı açtılar. Genç kız beyaz keten tayyörü ve alçak ökçeli iskarpinleriyle yere atladı. Annesi arkasından ağır ağır iki tarafa tutunarak indi. İhtiyar kadının yüzü büsbütün asıktı. Ne diye burada vakit geçiriyoruz? Ne mânâsız çocuklar şunlar! diye düşünüyordu.

Genç kız nişanlısının yanına gelip iki elini birbirine kenetleyerek onun omzuna asıldı, sonra dudaklarını öne doğru uzatarak:

"Baksana bana çoban" dedi. "Senin yavuklun var mı?"

Bu kelimeyi birkaç sene evvel okuduğu birkaç hikâyede görmüş ve bellemişti. Çoban hayretle sordu:

"O da ne ki?"

Kız mühendise baktı. O izah etti:

"Canım, yavuklun işte... Yani nişanlın. Şöyle bir al yanaklı dilber. Şöyle işte..."

Ve çenesini omzuna dayamış bulunan nişanlısının yanağını sıktı.

Çoban, içi ekşimiş gibi yüzünü buruşturduktan sonra:

"Ne gezer, beyim" dedi. "Karnımızı zor doyuruyoruz."

"Zengince bir kız bul... Bir ağa kızı falan."

Çoban cevap vermedi. Gözlerini açmış, hayretle kayınvalide hanıma bakıyordu. Boyalı sarı saçlarının sahte kıvrıntıları altından salkım salkım küpeler sarkan, gözlerinin etrafı mora, yanakları vişneçürüğüne yakın boyalarla örtülen bu kat kat gerdanlı ve dallı emprime elbiseli kadın onu birdenbire fevkalade alakadar etmişti. Bakıyor, bakıyor ve gözlerini başka tarafa çeviremiyordu.

Suallerinin birçoğunun cevapsız kaldığını gören ve içini yavaş yavaş "halkla, köylü ile temas" cazibesi saran, daha doğrusu çobanın kendinden emin tavrından ve ağırlığından sinirlendiği için onu sıkıştırmak isteyen mühendis, kendisine hâkim olmaya çalışan bir eda ile fakat aşikâr bir sitemle karşısındakine:

"Ne diye cevap vermiyorsun?" dedi. "Bak, biz seninle nasıl alakadar oluyoruz. Sen bizim köylü kardeşimizsin. Biz de sizdeniz!"

Çoban alaka ile sordu:

"Kimlerdensiniz?"

Mühendis evvela anlayamadı, sonra:

"Yok canım, öyle değil" dedi. "Biz de sizin gibi köylüyüz, aslımız köylüdür. Hepimizi biriz demek istiyorum."

Çoban gözlerini karşısındaki üç kişinin üzerinde bir müddet gezdirdikten sonra garip bir çekingenlikle:

"Bilemedim beyim!" dedi ve tekrar valide hanımı seyre başladı.

Mühendis artık açık bir iğbirar[5] ile:

"Nereye bakıyorsun öyle?" dedi.

Hanımefendi arkadan cevap verdi:

"Nereye bakacak, gözlerini yiyecek gibi bana dikmiş duruyor. Vahşi midir, nedir?"

Çobanın gözleri büsbütün büyüdü:

İhtiyar kadının ağzı açılınca meydana bir sürü kauçuk, porselen, altın ve birkaç tane de sarı uzun diş çıkmıştı.

Mühendis, elinde olmadan güldü. Çoban başını çevirerek arkasına baktı. Artık bu konuşmadan sıkıldığı anlaşılıyordu. O

5. İğbirar: Gücenme.

zaman mühendis halka hitap etmek ve ona doğru yolu göstermek gibi içtimai[6] bir vazifesi olduğunu hatırlayarak söze başladı:

"Beni dinle, çoban kardeş" dedi. "Siz daha çok gerisiniz. Bak! Biz yerimizden, yurdumuzdan kalkıp sizinle konuşmak, derdinizi dinlemek için buralara geliyoruz; siz gözünüzü, kulağınızı dört açıp istifade edeceğiniz yerde etrafınıza bakınıyorsunuz. Senin ihtiyaçların nedir? Sıkıntıların nedir? Bunları öğrenmek istiyorum, bana bütün kalbini açmalısın. Ben senin kardeşinim. Ha, öyle değil mi?"

Çoban kıpkırmızı olmuştu. Bütün bu sözlerden bir şey anlamıyor, yalnız karşısındakini herhangi bir şekilde gücendirdiğini hissederek üzülüyordu.

Mühendis tekrar lafa başladı:

"Ben mühendisim, senin için çalışıyorum; sen köylüsün, benim için çalışıyorsun. Birbirimizle anlaşmazsak olur mu ya?..."

Daha bir şeyler söylemek, uzun uzun anlatmak istiyordu. Sahiden müteessir olmuştu. Bu anda karşısındakiyle anlaşmak ihtiyacını duyuyordu; fakat onun anlayacağı dili pek tayin edemeyişi, hatta alelumum[7] Türkçesinin biraz kıt oluşu, sözlerini yarıda bıraktırıyordu.

Çoban eliyle birkaç kere ve ret mânâsına gelmek isteyen işaretler yaptı ve kekeledi:

"Ben bir şey demedim, bey... Kötü bir şey mi yaptım ki, bey?"

Mühendisin nişanlısı birdenbire değişen bu mükâlemeden bir şey anlamamış ve sıkılmaya başlamıştı. Annesiyle bir göz işaretinden sonra genç erkeğin kolundan çekti ve:

"Hadi cicim, gidelim!..." dedi.

Mühendis birkaç şey daha söylemek için ağzını açtı. Kelime bulamadı. Arabasına atlayarak motoru işletti ve otomobil biraz kımıldadıktan sonra tozlar içinde hızla ileri atıldı.

Çoban bu kısa an içinde o zamana kadar duymadığı bir teessürle şaşkına dönmüştü. Karşısındakine belki bir haksızlık yaptığını, onu kızdırdığını müphem bir şekilde fark ediyor ve:

6. İçtimai: Sosyal, toplumsal.
7. Alelumum: Genel olarak.

"Pek mi yabani durdum ki?" diye düşünüyordu.

Mühendis ise birdenbire müthiş bir hiddete kapılmıştı. Adi bir çobanın karşısında yalvarır gibi sözler söylemiş olmak, ona tahammül edilmez bir izzeti nefis yarası gibi görünüyordu. Biraz evvelki sözlerinde ileri sürdüğü kardeşliğe rağmen, çobanla kendisi arasındaki büyük farkı vazıh[8] olarak görüyor, dişlerinin arasından:

"Adam olmaz bu sersemler!" diye mırıldanıyordu.

Nişanlısının bir çığlığı ile silkindi ve başını yana çevirince otomobilin iki tarafında havlayıp sıçrayan köpekleri fark etti. Eli hemen arka cebine gitti. Sonra durdu. Düşündü. Farkında olmadan yapmak istediği bu hareket ona şimdi en lüzumlu bir şeymiş gibi görünüyordu. Diğer birtakım düşünceler olmasa, bu anda silahını ihtimal çobana karşı bile kullanacaktı. Küçük ve babasından kalma mavzer tabancasını pencerenin yana doğru açılan sürgülü camından dışarı uzatarak alacalı köpeğin açık ağzına doğru ateş etti; sonra gaza basarak arabasıyla beraber bir toz bulutunun için gömüldü.

Karabaş uzun tüyleriyle yolun kenarına yuvarlanmış ve derhal hareketsiz kalmıştı. Diğer köpek, Karabaş'ın yanında, ayaklarını, daha ileri gitmesine mâni olmak istiyormuş gibi ileri uzatmış bekliyordu. Çoban koşarak oraya geldi. Diz çökerek sevgili arkadaşının başını okşadı. Deminki teessürünün yerini daha hakiki, daha yerinde bir acı almıştı. Gidenlerle hiçbir alakası, hiçbir yakınlığı olmadığını, bilakis onların kendisini en sevdiği bir şeyden ayırdıklarını apaçık görüyor ve yaşaran gözleriyle ölü köpeği okşuyordu.

Öteki köpek de eğilmiş, arkadaşının yüzünü kokluyordu. Şimdi hepsi yerlerinden kalkmış bulunan beyaz, uzun tüylü, masum gözlü tiftik keçileri, ufukta yuvarlanıp giden bir toz kümesine hayretle bakıyorlar ve sırtlarında güneşin kırmızı ışığını oynatarak, ağır ağır ölü köpeğin etrafına toplanıyorlardı.

1937

8. Vazıh: Açık, belli.

sıcak su

İki candarma alacakaranlıkta köyün kenarına varınca atlarından indiler ve dizginleri karşıdan koşup gelen kahveci çırağına vererek, bacaklarını gere gere yürümeye başladılar.

Köyün sokaklarında kimse yoktu. Uzaktan yanık bir inek böğürmesi işitiliyordu. Rüzgâr söğüt ağaçlarının dallarında hafif mırıltılarla dolaşıyordu. Köyün batı tarafındaki sırtları kaplayan orman, oraya çökmüş bir bulut yığını gibi kımıldıyordu.

Candarmalar kahveye girip kahveci ile yavaş sesle birkaç kelime konuştuktan sonra dışarı çıkarak köye doğru yürüdüler. Evler büsbütün karanlığa dalmıştı...

Tam köyün öbür ucunda, ormanın başladığı yerdeki ufak bir eve yaklaştılar. Ses çıkarmak istemedikleri anlaşılıyordu. Evin etrafını saran çite gelince, ayaklarının ucunda yükselerek evin ışık görünen penceresine baktılar. İçeride bir kadın diz çökmüş, çorba içiyordu. Birçok örgülere ayrılmış saçları arkasına bırakılmıştı. İkide birde pencereden dışarıya da kaçamak bir göz atıyordu.

Candarmalardan biri:

"Bire domuzun karısı, nasıl da haberi yokmuş gibi yapar ya!..." diye söylendi. Öteki:

"Bu dördüncü gelişimiz. Hiçbirinde kıstıramadık. Bu sefer de İsmail yok gibi ama, bakalım!" dedi.

Çitin kapısını iterek girdiler. Bir candarma bahçenin arkasına dolandı. Ötekisi kapıyı vurdu.

İçeride hiçbir telaş eseri görülmedi. Yalnız yerinden kalkan kadının üçetekli entarisinin yaklaşan hışırtısı duyuldu. Sonra kapının arkasından taze bir ses:

"Kim o?" diye sordu.

"Aç... İsmail'i arıyoruz!"

Bir sürgü çekildi, kadın kapıyı açarak:

"Buyurun arayın, İsmail evde yok. Geçen sefer geldiğinizde söyledim: Bahardan beri İsmail gelmiyor. Dört ay mı oldu ki ne?..."

Candarma bağırdı:

"Sus, iki gündür buradaymış, bize haber geldi!"

Kadın yumuşak bir sesle:

"Yalan ağacığım, yalan! İsmail vukuatı yaptıktan sonra bu yakalarda görünmedi bile. Kimbilir ne yanlara gitti? Belki de dağlarda öldü kaldı!"

Candarma, yükü açtı, yatakları devirdi, sonra etrafına bakındı. Ev bu bir tek odadan, bir de aralıktan ibaretti. Aralıkta bir zeytinyağı testisi ile bir ekmek tahtası ve ne oldukları pek belli olmayan birtakım şeyler daha duruyordu. Biraz genişçe olan odanın bir kenarında bir minder uzanıyor, onun bir köşesinde de, açık bir mushaf duruyordu.

Candarma, evvela güzellikle işe başlamak isteyerek kadına sokuldu:

"Bana bak, Emine" dedi. "İnkârı bırak. Bu oğlandan gayrı sana hayır gelmeyeceğini anladın. Devlet onu sana bırakmaz. Ondan sorulacak hesabı var. Nesine acırsın yabanın katilinin. Ama diyeceksin ki, o keyfinden adam vurmadı, canını kurtarmak için vurdu. Peki, ne diye dağa çıktı öyleyse? Devletin mahkemesi yok mu? Vurduğu uşak, ağa çocuğu diye onu yiyecek değiller a! Hakkı ne ise o kadar yatıp çıkacaktı. Dedim ya, bırak sen onun arkasını da, nerede olduğunu, bu akşam nereye kaçtığını bize söyle. Bak gençliğin var. Kendine yazık etme... Hadi Emine, diyiver bakayım, İsmail biraz evvel buradaydı değil mi? Kim haber verdi bizim geldiğimizi?"

"Söyledim ya, ne diye üstelersiniz! Dört aydan beri İsmail'i görmedim!..."

"Emine, bunun sonu kötü olacak. Biz de buraya keyfimizden gelmiyoruz, yüzbaşı söylemedik laf komuyor; bu sefer de yakalamadan gidersek iflahımızı keser. Kimbilir hangi dağ başındaki karakola gönderir."

Kadın önüne bakıp susuyordu.

Candarmalar birbirlerine baktılar. Sonra yan yana gelip birkaç kelime fısıldaştılar. Birisi:

"İhbar sahi miydi acaba?" dedi.

Öbürü kurnaz bir gülüşle:

"Şimdi anlarız!..." diye cevap verdi ve bu işlerin kurdu olduğunu göstermek ister gibi elini salladı. Sonra kadına dönüp:

"Aç şurayı!..." diye bağırdı ve eliyle odanın bir köşesindeki küçük tahta kapıyı gösterdi.

Kadın bir dakika tereddüt ettikten sonra o tarafa giderek tahta mandalı çevirdi ve kapı kendiliğinden açılıverdi. Burası küçük bir gusülhaneydi.

İçeride kimse yoktu. Öbür candarma sorucu gözlerle arkadaşına baktı:

"Haniya?" diye mırıldandı.

"Sus!"

İçinde isli bir teneke ile küçük bir tahta iskemle görünen gusülhaneye yaklaşarak elini tenekenin içine soktu. Sonra parmakları yanmış gibi hızla geri çekti:

"Bu sıcak su ne olacak?" dedi.

"Hiç!..."

"Hiç olur mu?" ve anlayışlı bir sırıtma dudaklarına yayıldı.

Kadın kızararak mırıldandı:

"Su dökünecektim..."

"Allahın gündüzü kalmadı mı? Kime yutturuyorsun? Kocan burada değil de gece vakti ne diye sıcak su hazır edersin?"

Sonra arkadaşına dönerek:

"Bu en sağlam usuldür!" dedi. "Bir kaçağın evini ararken evvela gusülhaneye bakarım!..."

Birdenbire kadını kolundan yakalayıp çekerek bağırdı:

"Artık inkâr para etmez! Söyle bakalım, İsmail nerede? Su adamakıllı sıcak olduğuna göre, herhalde yeni kaçmış. Buralardan uzak değildir. Söylemezsen kendin bilirsin!"

Kadın, benzi sapsarı kesilmiş bir halde kolunu kurtarmaya çalıştı, sesi titreyerek: "Bilmiyorum!..." dedi.

O zaman candarma, kadının kolunu hızla bırakarak odada dolaşmaya başladı, arkadaşı bir duvara dayanmış duruyor ve kadının süratle inip kalkan göğsüne bakıyordu.

Dolaşan candarma birdenbire durdu, arkadaşını eliyle çağırarak yavaş, fakat kadının duyabileceği bir sesle:

"İsmail herhalde uzakta değildir, bize teslim olmaya gelmezse, karısının ırzını kurtarmaya da gelmez mi?..." dedi, sonra daha yavaş bir sesle ilave etti:

"Ben şimdi Emine'yi yakalayıp mindere atarım, bağırırsa, nasıl olsa İsmail dayanamaz, neredeyse çıkar gelir. O zaman kapının yanında bekler, ya ölüsünü ya dirisini yakalarsın... Bağırmazsa... Eh, ne yapalım... Bir kere de sen denersin!..."

Kadın sapsarı kesilmişti ve titriyordu. Altdudaklarını kanatacak kadar ısırıyordu. İki tarafına bakındı. Dört duvardan ve iki candarmadan başka bir şey yoktu.

Biraz evvel sıcak suya bakan candarma, gözleri parlayarak kadını bileğinden yakaladı ve odanın kenarına sürükledi. Öbür candarma silahını eline alarak dışarı çıktı.

Fakat ne öteki, ne de bu, kadının ağzından bir kelime bile alamadılar... O her şeye rağmen bir kere bile bağırmadı, yardıma kimseyi çağırmadı.

Bir müddet sonra candarmalar silahlarını omuzlarına vurup yüzlerinde tatlı bir yorgunluk ve içlerinde hafif bir endişe ile evi terk ederlerken, Emine de yavaşça arkalarından dışarı süzüldü. Çitin kenarlarına sine sine ormana daldı.

Sabaha kadar uzaktaki çalıların arasında bekleyen İsmail, ortalık ağardığı halde hâlâ evde ışık yandığını görünce sürüne sürüne sokuldu ve yarı açık kapıdan garip bir üzüntü ile içeri girdi.

Oda darmadağındı. Yağı bitmeye yüz tutan lamba cızırtılarla yanmaya çabalıyordu. Ortada kimseler yoktu.

Kapının önüne çıkarak bir ıslık çaldı. Köy tarafından on dört yaşlarında bir çocuk göründü. Koşarak ve etrafına bakınarak geldi. İsmail onu hemen aşağıya, kahve tarafına yolladı. "Candarmalar Emine'yi götürdülerse neylemeli?" diye düşünüyordu. Fakat yarım saate varmadan dönen oğlan candarmaların gece yarısına doğru atlarına binip kasabaya yollandıklarını ve kimseyi götürmediklerini söyledi.

O zaman köyden gelen daha birkaç kişi ile beraber, Emine'yi aradılar. Her eve sordular, ormanda dolaşıp:

"Kız Emine... Nerdesin?" diye bağırdılar. Fakat ne o gün, ne de ondan sonra, hiçbir yerden Emine'ye dair bir haber çıkmadı.

1936

mehtaplı bir gece

Yüksek ve üzerinde yer yer otlar fışkıran bir duvara dayanıp yarı kapalı gözlerini yukarı kaldırınca etrafa alacakaranlığın çökmüş olduğunu gördü. Gideceği yere yaklaşmış biri gibi derin bir nefes aldı. Önünde, üzerinden demiryolu geçen bir köprü vardı. Bunun altına doğru, duvarlara tutunarak yürüdü. Ayakları titriyor ve göğsü müthiş hırıltılar çıkararak inip kalkıyordu.

"Buracıkta ölebilirim!" diye düşündü.

Fakat sanki onda bu ümidin bir andan fazla yaşamasını istemiyorlarmış gibi, karşı taraftan, ellerinde çıkınlarıyla birkaç adam göründü. Hızlı hızlı konuşarak yanından geçip gittiler; tam arkasından gelen tek atlı bir araba, bozuk kaldırımlarda hoplayarak, süratle ilerdeki yola daldı.

Burası da tenha değildi. Buradan da gelip geçenler vardı. Sağda, solda yükselen kalın ve harap duvarlar onu insan gözlerinden saklayamayacaklardı. Daha tenha ve kimsenin onu rahatsız etmeyeceği, kendisinin de kimseyi rahatsız etmeyeceği bir yer bulması lazımdı.

Çıplak ayaklarına geçirdiği tabanları delik pabuçları ağır birer zincir gibi sürüyerek ve öksürdükçe yırtılır gibi acıyan göğsünü eliyle bastırarak ilerlemeye başladı.

Üç günden beri tamamen açtı ve belki üç aydır doyuncaya kadar yemek yememişti.

Açlık aklına gelince, bir eliyle, adeta okşar gibi, karnını yakaladı. Sonra, yer yer çatlamış dudakları gerilerek, yüzünü tebessüme benzeyen korkunç bir ifade kapladı. Karnındaki kıvrandırıcı ağrılar dün akşamdan beri kesilmişti. Şimdi onun yerinde tam bir hissizlik ve biraz da bulantı vardı.

Demiryolu köprüsünün altından geçtikten sonra karanlık bir sokağa daldı. İki tarafta ahşap evler ve sokaklarda tek tük çocuklar ve kediler vardı. Bazı pencerelerin arkasından kadın bağırışları, küfürler, çocuk ağlamaları geliyordu. Yer yer çirkef çukurlarıyla örtülü olan yolda, birkaç adımda bir durarak ilerledi. Biraz daha... Ondan sonra tenha bir köşe, insansız bir yer herhalde gelecekti. Birkaç takunyalı kız, ellerinde su tenekeleri ile geçerlerken durup ona baktılar. Yürüyüşünü hızlandırmak isteyince bir öksürük nöbetine tutuldu. Göğsünde tel fırçalar dolaşıyormuş gibi kıvranıyordu. Nihayet kapısı kapalı bir evin eşiğine çöküverdi.

Öksürük nöbeti geçtikten sonra yaşaran gözlerini önüne dikti. Ayaklarının arasında patlıcan ve soğan kabukları ile iki aşık kemiği vardı. Bir aralık bunlar kayboldular ve o, tükenmez bir yolda giden bir adamı durup durup arkasına baktıran bir hisle, bir anda ve hızla, hafızasında geriye doğru kaydı.

Memleketinden ayrılalı beş seneyi geçmişti. Çocuk denecek bir yaşta gurbete atılmış, her türlü işe girmiş ve birçok şeyler öğrenmişti. Son senelerde bir küçük fabrikada motorcu yamaklığı yapıyordu, hastalığı oradayken başladı. Daha doğrusu küçükten beri zaman zaman kendisini yoklayan nefes darlığı, bu fabrikanın havasız, küçük motor dairesinde boğucu bir illet haline geldi.

Bir müddet her şeye rağmen dayanmaya çalıştı. Baş aşağı giden bir cereyana bir kere yakasını kaptırdıktan sonra kurtuluş olmadığını seziyordu. Fakat günden güne artan bir halsizlik ve göğsünün içinde zaman zaman diken demetleri gibi dolaşıp gözleri kanlanıncaya kadar onu kıvrandıran öksürük nöbetleri mütemadiyen arttı ve şiddetlendi. Yara haline gelen nefes boruları motor dairesinin rutubetli, boğucu havasını içeri alırken bile sızlamaya başladı.

Bir gün sabahleyin uyandığı zaman yerinden kımıldayamayacak halde olduğunu gördü. Birkaç gün aç açına yattıktan sonra güç halle doğrulup fabrikaya gidince onu içeri bile almadılar.

Aylardan beri korktuğu yuvarlanış başladı. Bir hafta kadar cebindeki beş on kuruşu idare etti. Sonra tekrar birkaç gün açlık...

Memleketten gelip şehirde yerleşmiş, oldukça hali vakti yerinde bir dayısı vardı. Onu aradı ve korka korka evin iki kanatlı kapısını çaldı.

Buna birkaç gün için taşlığın bir kenarında yatacak yer verdiler ve önüne birkaç lokma koydular. Fakat burada da dayısının çocuklarından rahat yoktu. En büyüğü on iki yaşında olan bu beş oğlan, bir türlü sebebini anlayamadığı bir zulüm ihtiyacıyla onu canından bezdiriyorlar, uyurken başına su döküyorlar, hatta bazen öksürük nöbetiyle sarsılırken uzun değneklerle suratını ve vücudunu dürtüyorlardı.

Celeplikten epeyce para kazanan ve eve geç vakit gelip erkenden giden dayısı onun bir kere bile halini sormamıştı. Yanından geçerken anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor ve gözlerini hastanın üzerinde bir an tuttuktan sonra yoluna devam ediyordu.

Bir sabah erkenden sokağa çıkıyordu, yeğeninin önünde biraz durdu, sonra:

"Üç haftadır burada yatıyorsun... Bunun sonu yok, git, devletin bir hastanesine başvur..." diyerek yoluna devam etti.

Hemen o gün kendisini kapı dışarı ettiler. Akşama kadar birkaç hastane dolaştı ve her birinin kapısından daha yorgun, daha ümitsiz ayrıldı. Bir müddet de hemşerilerine yük oldu. Her biri kendisi kadar fakir olan bu adamlar ona ellerinden gelen yardımı yapmaya uğraştılar. Bu da birkaç haftadan fazla sürmedi. Yeniden bir dolaşma başladı. Bir türlü bitmeyen ve nereye varacağı belli olmayan bu yolculuklar belki hastalıktan da beterdi. Dolaba koşulmuş bir hayvan gibi aynı caddeden bir günde on beş defa geçtiği oluyordu. Bazen dileniyor, bazen polislerden kaçmak için koşuyor ve tenha bir köşede öksürük

hamleleriyle yerlere yuvarlanıyor, bazen de sokaklardan ve mahalle aralarındaki çöp tenekelerinden ekmek parçası ve meyve kabukları toplamaya uğraşıyordu. Hastalığı bu işte bile onun ellerini bağlayan bir engeldi. Çöp yığınlarının başına üşüşen sekiz on yaşlarındaki çocuklar, onu kolayca bir kenara itiyorlar, hatta kendisinin bulduğu bir şeyi bile kolayca elinden alıveriyorlardı. Ekşi ve yapışkan kokular neşreden bu yığınları karıştırırken eline geçen bir kavun kabuğunu, üzerinde birkaç çürük üzüm tanesi bulunan bir salkımı veya henüz içinde yağ bulaşığı görünen bir sardalya kutusunu yırtık gömleğinin altına telaş ve korku ile saklıyor, bir köşeye çekilip, etrafında sinekler gibi dolaşan aç çocuklara kaptırmadan, elleri titreyerek yemeye, sıyırmaya çalışıyordu.

Fakat üç günden beri bunu da yapamıyordu. Midesi, kimbilir nasıl bir istiğna ile kendisine gönderilen bu çeşitli maddeleri hemen dışarı yolluyor, hiçbir şey, hatta su bile istemiyordu.

O zaman derhal her şeyi anlar gibi oldu. Bu hal, sonun yaklaştığına alametti. Artık ölmekten başka yapılacak bir şey kalmamıştı. Bunu gayet sakin karşılıyor, mümkün olduğu kadar sıkıntısız bir şekilde bu dünyayı bırakıp gitmek istiyordu.

Garip bir his ona, midesinin isyanına rağmen, açlıktan değil, asıl hastalığından, göğsünden öleceğini söylüyordu. Bunun için karnını hemen hemen unutmuş gibiydi. İlk günlerde kaburgalarının aşağısına doğru yayılan ince ince sızılar ve ezilmeler artık tamamen durmuştu. Şimdi sade göğsü, öksürüğü ve halsizliği vardı. Her adımda canının biraz daha azaldığını sanıyor, ağzından kesik darbeler halinde çıkan nefesini, parça parça dışarı fırlayıp havada kaybolan ruhunu görmek ister gibi, sabit bakışlarla araştırıyordu.

Dermansızlığı arttıkça, ölecek tenha bir yer aramak ihtiyacı da çoğaldı. Bir tek korkusu vardı: Kalabalık bir yerde, mesela bir sokak köşesinde düşüverirse başına üşüşürler, ifade almaya, itip kakalamaya, götürmeye kalkarlar, onu rahat can vermeye bırakmazlardı. Can çekişirken hırpalanmaktan ödü kopuyordu. Kendisine herhangi bir şekilde yardım edilip kurtarılabileceği

düşüncesi kafasından o kadar uzaktı ve dünyada kendisiyle meşgul olabilecek bir insan bulunabileceği ihtimali ona öyle yabancı idi ki, bu bitip tükenmez yürüyüşte onun kütleşen sinirlerini ne bir ümit, ne bir hiddet kıvılcımı harekete getirebiliyordu.

Hayatında yalnızlıktan başka bir şey görmediği için müthiş yalnızlığının farkında bile değildi. Etrafından gelip geçenlere, herhangi ecnebi bir maddeye, bir duvara, bir ağaca, bir köpeğe bakar gibi düz, alakasız belki biraz çekingen nazarlar fırlatıyordu.

Ölüm ona hiçbir zaman fevkalade bir şey gibi görünmemişti. Etrafında, küçükten beri, en çok gördüğü şey ölümdü. Yalnız ölümün bir şekli vardı ki, düşündükçe tüylerini ürpertiyordu.

Köyde ölen sığırlara, atlara ve diğer hayvanlara, gündüz kargaların ve gece çakalların nasıl üşüştüklerini ve ertesi gün o leşten nasıl birkaç parça kırmızı renkli kemikten ve birkaç tutam kıldan başka bir şey kalmadığını çok görmüştü. Farkında olmadan şimdi onu bu korku avcuna almış bulunuyordu: Kim olduklarını, ne olduklarını bilmediği ve kendisine bir çakal veya bir karga kadar yabancı bulduğu bu adamların ihtimal onu aynı şekilde dideceğini, tanınmaz hale sokacağını sanıyordu.

Oturduğu kapının önünden kalktığı zaman adamakıllı gece olmuş ve evlerin alt kısımlarını karanlık sarmıştı. Biraz daha yukarılarda, çatılara doğru gitgide açılan bir aydınlık vardı. Birkaç adım attı. Evlerden birinden bir ud sesi, birkaç sokak öteden sarhoş naraları ile köpek havlamaları geliyordu. Başı önünde yürüdü. Karşısına tekrar yüksek bir sur çıktı. Onun kenarını takip ederek on beş, yirmi adım daha gidince önü birdenbire açıldı.

Alnından birisi dürtmüş gibi durakladı. Başını kaldırıp ileriye doğru bakınca önünde, birkaç adım ilerde, alabildiğine uzanan ve ayın ışıkları altında hafif hafif şıpırdayan denizi gördü.

Bu gece harikulade güzel bir geceydi. Her zamankinin iki misli kadar büyük görünen ay, yerinden fırlamış, toprağa ve denize adamakıllı yaklaşmış gibiydi. Duvar harabelerinin ve çöp yığınlarının üzerinde fışkıran arsız nebatlar bir masal bah-

çesinin çiçekleri gibi nazlı nazlı sallanıyorlardı. Sahili ara sıra yalayan dalgaların ıslattığı yosunlu çakıllar, türlü renk oyunları yapan kıymetli taşlar gibiydi. Her şeyde yarı sarhoş, yarı baygın bir hal vardı. Her şeyden, bu sessizliğe ve baygınlığa rağmen, oluk oluk hayat fışkırıyordu.

Gözlerini bir müddet denize, bir müddet aya dikti ve sonra birdenbire içini bir sızının kapladığını, ölmek istemediğini anladı. İşte burası sessiz ve kimsesizdi. Bir köşeye arkası üstü uzanır ve gözlerini tepedeki soluk yıldızlara dikerek gelecek ânı bekleyebilirdi. Buna rağmen sızlayan göğsünün derin ve hayat dolu bir nefes almak için kabarmak istediğini fark etti. Gözleri yaşarmıştı. Hayatında hiç başına gelmeyen bu hal ona hayret verdi. Daha fazla düşünmeye vakit kalmadan göğsünü kaplayan bir öksürük onu birkaç dakika kıvrandırdı, giderken de, garip ve o zamana kadar alışmadığı bir hüzün bıraktı. Öleceğine olan kanaati sarsılmamıştı, fakat bu ona yarım bir şey gibi geliyordu. Etrafında bir eksiklik vardı, düşünmeye çalıştı: Kafasından sis halinde birtakım şekiller geçtiler, kimisini köyüne, kimisini anasına benzetmek istedi, fakat hiçbir şeyi tamamıyla seçemedi. Yavaşça bir taşın üzerine oturdu.

Ne kadar sonra olduğunu pek bilmiyordu, biraz ilerisinde bir cisim harekete geçti. Eskiden beri orada mıydı, yoksa yavaş yavaş mı sokulmuştu? Bunu düşüneyim derken ince bir kadın vücudu ona doğru yaklaştı, bir adım ilerisinde durarak gözlerini erkeğin yüzüne dikti.

Erkek başını kaldırınca her şeyden evvel karşısındakinin gözleriyle karşılaştı. Renkleri belli olmayan, fakat acayip bir ışıkla parlayan bu küçük noktacıklar, vücudu üzerinde ağır ağır dolaşıyorlardı.

Kadın mehtabı arkasına aldığı için yüzü karanlıkta kalmıştı. Gölgesi erkeğin dizinin yanına düşüyordu. İri elleri incecik kolların ucunda ağır bir cisim gibi sallanıyordu. Çıplak ayaklarında atkıları bağlanmamış ve topukları kırık iskarpinler, sırtında rengi belli olmayan, yalnız göğsü kirden ve lekelerden koyulaşan kısa bir entari vardı.

Kadın bir adım daha attı, erkeğin yanına oturdu ve kaşlarını mânâlı olmak isteyen bir şekilde kaldırarak yüzünü yanındakine çevirdi.

Erkek, şimdi ay ışığının tamamıyla aydınlattığı bu yüze hayretle baktı.

Bu esmer ve yağlı çehrede çiçek belki en korkunç tahribatını yapmıştı. Derin çukurlar yer yer birleşmişler ve geniş sahaları kaplamışlardı. Dudakları ince ve beyaz iki çizgi halinde geriliyor ve yüzündeki çukurlara birçok da kırışıklar ilave eden yılışık ve yalancı bir gülüş, gözlerinin altına kadar uzanıyordu. Kesik ve yorgun nefes alan ve bulunduğu yerde yıkılıp kalmamak için elleriyle iki tarafını tutan hasta adam kadının bu gülüşüyle ürperdi. Etrafındaki bütün çirkinliklere, bütün kirlere gümüş bir örtü örten ve her şeyi bir an için güzelleştiren ay, bu çiçek bozuğu yüzü bir kat daha iğrenç yapıyordu... Yalnız bir şey biraz tuhaftı: Yaşının kaç olduğunun tahmin edilmesine imkân olmayan bu kadının koyu siyah gözleri, en genç parıltılarla hareket ediyor ve insanın üzerinde duruyordu. Bunların derinlerinde, yüzdeki korkunç tebessümle tam bir tezat teşkil eden, bir hüzün saklı gibiydi.

Kadın biraz daha sokularak:

"Konuşsana!" dedi ve bunu çatlak bir ses ve apaçık bir köylü şivesiyle söyledi.

O zaman biraz kendine gelmeye çalışan delikanlı, dinlene dinlene:

"Sen nerelisin?" diye sordu.

"Nideceksin?"

"Hiç!"

"Gel biraz, şöyle gidelim."

"Ne diye?"

Kadın fevkalade bir tabiilikle:

"Burası pek ortalık yer. Gören olur!" dedi.

Bir an için parlamış olan alakası hemen sönen erkek tek bir omuz silkmesiyle homurdandı:

"Hadi, sen işine gitsene!"

Kadın bu hakareti duymamış gibi güldü. Bacak bacak üstüne atarak, pişkin bir eda ile:

"Meteliksiz misin?" dedi ve sağ elinin baş ve şahadetparmaklarıyla para işareti yaptı.

Erkeğin yüzünde gülümsemeye benzeyen bir ifade dolaştı.

Öteki, elini hastanın omzuna koyarak:

"On beş kuruşun da mı yok?" dedi. Sonra bu miktarın azlığını mazur göstermek ister gibi ilave etti:

"Biz alçakgönüllüyüz..."

Erkek boğuk bir sesle:

"Hadi git be!" dedi ve eliyle şiddetli bir hareket yaptı. Fakat bu onu derhal eskilerinden daha berbat bir öksürük nöbetinin içine fırlattı. Yerinden hopluyor, iki kat oluyor, dışarı fırlayan gözlerini yardım ister gibi etrafındaki eşyaya çeviriyordu. Kadının orada bulunduğunu unutmuş gibiydi. Belki beş dakika kadar süren bu nöbetten sonra, biraz evvel oturduğu taşın dibine yığılıverdi. Gözleri donuklaşmış, yüzü mânâsız ve sarkık bir hal almış, dudaklarının kenarında kanlı köpükler belirmişti.

Bu müddet zarfında ayakta ve kararsız bekleyen kadın yavaşça eğildi:

"Amanın" dedi. "Sen hastaymışsın ya!"

Genç adamın ifadesiz gözleri bir müddet karşısındakinin üzerinde kaldı, sonra başı yavaşça önüne düştü.

Kadın dizleri üzerine çökerek:

"Neyin var? Ne diye önceden diyivermedin!" diye mırıldandı. "Kalk seni şuraya götüreyim, biraz uzanıp yatarsın!" Sonra daha yavaş bir sesle ve başını sallayarak ilave etti: "Herhalde açsın da!"

Hasta hiçbir şey söylemeden, çok güç bir iş yapıyormuş gibi, başını doğrulttu. Gözleri karşılaşınca birdenbire yüzünü sükûnete benzeyen bir ifade kapladı.

Bir müddet evvel kadının gözlerinde görür gibi olduğu hüzün şimdi onun esmer ve çiçek bozuğu yüzünü, ince ve renksiz dudaklarını da sarmıştı. Yerinden kımıldamaya çalıştı. Kadın onu kolundan tuttu:

"Uzak değil, şuracıkta!" dedi.

Beş on adım yürüdüler. Önlerine yanmış bir evin dört duvarı geldi. Boş bir delikten ibaret olan kapının iki ayak merdivenini çıkarak içeri girdiler. Üstü açık olan ve etrafındaki kocaman taş pencerelerden deniz görülen bu duvar harabelerinin bir köşesine, bir metre kadar yükseklikte, bir çuval gerilmişti. Onun altında bir küçük testi, örtüye benzeyen bir paçavra yığını ve bir miktar otun üzerine serilmiş, yer yer yırtık bir keçe vardı. Duvarın taşları arasına sokulmuş bir tahtada ezik bir sepet asılı duruyordu. Kadın hastayı keçenin üzerine arkası üstü yatırdı, sepeti duvardan alarak içinden birkaç kuru ekmek parçası çıkardı ve:

"Ye bakalım!" dedi.

Erkek kaşlarını kaldırdı.

Kadın sordu:

"Kaç günden beri bir şey yemedin?"

Erkek parmaklarıyla üç diye gösterdi.

"Dur öyleyse, sana sıcak bir şey kaynatayım."

Duvarın mukabil köşesine giderek yongalarla bir ateş yaktı. Kapaksız ve eğri büğrü bir çaydanlıkta biraz su kaynattı. Sonra sepetin içini uzun müddet araştırıp bulduğu üç tane şekeri bu suya atarak karıştırdı ve hazırladığı şekerli sıcak suyu yudum yudum genç adama içirdi.

Göğsünden aşağı yavaşça inen bu kaynar mayi onun kaburgaları arasındaki yaraları sanki yakıyor ve hiç arkası kesilmeyen batmalar her yudumda bir miktar azalıyordu.

Bunu içtikten sonra yavaşça arkası üstü kaydı, olduğu yere uzandı. Kımıldadıkça altındaki otlar hışırdıyordu.

Kadın bir kenarda duran paçavraları onun başının altına doğru sürdü.

Genç adam bir müddet gözleri kapalı bu halde kaldıktan sonra kendinden geçer gibi oldu, fakat birdenbire göğsünde yanmalar ve gırtlağını parçalayan öksürüklerle yerinden fırladı. Kadın onun çırpınan kollarını tutmaya çalışıyor, şaşkın gözlerle etrafına bakınıyor ve mütemadiyen:

"Amanın yarabbi... Ne yapsak ki?" diye söyleniyordu.

Sabaha kadar bu şekilde birçok kere nöbetler tekrarladı. Her defasında kadın onun savrulan başını yakalıyor, eliyle terli alnını siliyor, hâlâ ılıklığını muhafaza eden şekerli sudan birkaç yudum içiriyor ve sonra, nöbet geçince, başını yavaşça paçavraların üzerine koyuyordu.

Ay, her şeyi yalancı bir güzelliğe bürüyen örtüsünü sürüyerek garp tarafındaki sırtlara yaklaşıyor ve karşılarındaki dağların tepeleri hafif pembe bir ışığa gömülüyordu.

Genç hasta uzun zamandan beri arkaüstü yatarak, gökyüzünde gitgide solan ve hâlâ sallanır gibi kımıldayan yıldızları boş gözlerle seyretmiş ve tekrar boğazına sarılacak bir nöbeti korkuyla beklemişti. Nihayet bu beklemeden usanmış gibi gözlerini yumdu ve müthiş bir yorgunluğun tesiriyle içi geçer gibi oldu.

Fakat bir müddet sonra garip bir hisle kendine geldi. Evvela gözlerini açmayarak bunun ne olduğunu anlamak istedi: Yüzüne kısa aralıklarla damlalar düşüyordu. Hafifçe gözlerini araladı. Bütün vücuduna o zamana kadar bilmediği tatlı bir ürperme yayıldı. Alacakaranlıkta yüzü pek belli olmayan kadın, üzerine eğilmiş, ses çıkarmadan ağlıyor, yalnız ara sıra, göğsünde boğmak istediği bir hıçkırıkla sarsılıyordu.

Genç adam başının üst tarafında bir insan kalbinin hızla çarptığını duydu. Gözlerini büsbütün açarak yukarıya baktı. Kadının esmer, yağlı ve çiçek bozuğu yüzü ona öpülecek kadar güzel geldi. Bu yüzde, şimdiye kadar hiçbir insanda rastlamadığı bir alakanın izleri; bir kardeş, bir ana, bir sevgili alakasının ifadesi vardı. Hiç tanımadığı, ne olduğunu, kim olduğunu bilmediği bir insanın üzerine eğilerek böyle perişan, böyle acı gözyaşları dökebilen bu kadın ona harikulade bir mahluk gibi görünüyordu.

Gözleri birbirine rastlayınca kadınınkiler gülümser gibi oldu, fakat bunun arkasında yine o her zamanki genç ve mahzun ifade vardı.

Erkek, sebebini anlayamadığı bir gevşekliğe düştüğünü hissetti. Elleriyle kadının kemikli, iri ve sert parmaklarını tuttu, göğsüne doğru çekti. Gözlerini kapayarak, hâlâ yüzüne damlayan sıcak yaşların altında, belki senelerden beri ilk defa olarak, sakin ve tatlı bir uykuya daldı.

1937

köstence güzellik kraliçesi

Dört seneden beri görmediğim Berlin'e yeni gelmiştim. Kâh kerpiç evli kasabalarda, kâh kızgın güneşle açık mavi denizin kavuştuğu Akdeniz kıyısındaki şehirlerde oturarak ve bazen da yaşlı bir at sırtında ve fundalıklı yollarda köyden köye giderek geçirdiğim bu dört seneden sonra, Berlin bana eskiden hiç görmediğim bir yer gibi geldi. Alacakaranlıkta indiğim istasyonun merdivenlerinde ayaklarım ve karşıma çıkan büyük bir gazinonun şiddetle aydınlatılmış pencerelerinde gözlerim acemileşti. Eşyamı bir otele bırakır bırakmaz, üstümü bile değiştirmeden, sokağa fırladım, ağır ağır yürümeye başladım.

Fakat etrafımdaki evler üstüme yıkılacak gibi canlandılar, sokaklarda yuvarlanan tramvaylar, otobüsler telaşlı insanlar hep birden bana doğru koşmaya başladılar. Kaçacak bir yer aradım. Girmek isteyerek koştuğum gazinoların içinden doğru fışkıran kalabalık kokusu ve insan gürültüsü beni geri fırlattı. İçlerine kadar girdiğim yerlerde gene her şeyde o canlanmayı, bana doğru koşuşu görür gibi oldum. Dans edenler benim etrafımda dönüyorlarmış sanıyordum. Tavandaki donuk avizeler yaklaşıp uzaklaşıyordu. Acele ile hesap görerek dışarı fırlarken, garsonlar durup bana bakıyorlardı.

Büyük şehir beni sarmıştı. Onun içinde, uzun zamandır alışık olmadığım midesinde biraz daha kalırsam boğulacaktım.

İlk gelen otobüse atlayarak rasgele bir istikamete yollandım. Hava hafif yağmurlu olduğu için arabanın üst katında kimseler yoktu. Oraya çıktım. Nemli muşamba kanepelere oturdum. Biraz kendime gelir gibi oldum. İnsanlar aşağıda, yaya kaldırımında koşuşmakta devam ediyorlardı. İki taraftaki binalar elektrik reklamlarının arkasına saklanmışlardı. Esmer renkli evlerin pencerelerinden fırlayan ışıklar yolun iki tarafındaki ağaçlara yapışıp kalıyordu. Bu ağaçların başucumda sallanan ve birbiri arkasına geçip giden dallarına elimi uzattım. Yapraklar parmaklarımı ıslattı. Bütün vücuduma bir serinlik yayıldı. O zaman nasıl ateş gibi yandığımı anladım.

Otobüs, gitgide tenhalaşan yollarda, yolun tenhalığı nispetinde hızını artırarak gidiyordu. Muayyen bir hedefim yoktu; yalnız uzaklaşmak, beni birdenbire sarhoş eden, büyük ve canlı bir mahluk gibi pençelerine almak isteyen şehirden kurtularak kendime gelmek istiyordum. Berlin'in merkezinden uzaklaşıp kenar semtlere geldikçe asfalt yollar bitmiş, kaldırım başlamıştı. Araba hafif hafif sarsılarak ilerliyordu. Bir köşe başında durduk. Biletçi gelerek buradan ileri gidilmeyeceğin söyledi. İndim. Etrafıma bakındım. Hiç tanımadığım yerlerdi. Şehrin şimaline doğru geldiğimizi biliyordum, o kadar. İki tarafımda dümdüz cepheli yüksek binalar vardı. Otobüs homurdanarak geri dönerken ben de rasgele yürümeye başladım. Birdenbire kulağıma uzaktan bir müzik sesi geldi.

Bu, Berlin'de her evin herhangi bir penceresinden zaman zaman sokağa dökülen bir piyano, bir ev müziği sesi değildi. Buralarda herhalde, içinde çalgı olan bir gazino bulunmalıydı. İçine girmek için değil, şöyle bir önünden geçmek için gözlerimle araştırdım, o zaman sokağın karşı tarafında ve biraz ileride ışıkları aşağıdan doğru sokağa vuran bir yer gördüm.

Burası bir bodrumdu. Dört ayak merdivenle inildikten sonra alçak bir kapı vardı. O anda kapıldığım bir merakla merdivenleri indim, kapıyı iterek içeri girdim.

Yüzüme içki kokusu ve ıslak bir hava çarptı. Girintili çıkıntılı bir salonun kenarlarına dağıtılmış masalarda kırmızı surat-

lı adamlar oturuyorlar ve zaman zaman iri bira bardaklarını dikiyorlardı. Bir köşede, yüksekçe bir yerde, dört kişilik bir müzik takımı (bir piyano, bir viyolonsel bir keman ve bir davul), bu kabil müzikli yerlerin hiç değişmeyen ebedî parçalarını çalıyordu. Kapıya yakın boş bir masaya giderek oturdum. Girerken vestiyere benzer bir şey görmediğim için şapkamı ve elimdeki birkaç gazeteyi bir iskemleye bıraktım. Bir bardak bira getirdiler. Ben de etrafa göz gezdirmeye başladım.

Üzerlerinde mavi damalı örtüler bulunan masalarda, ekserisi işçi kılıklı insanlar oturuyor ve hızlı hızlı konuşuyordu. Müzik ara sıra altmış senelik bir vals çalmaya başlıyor, iriyarı herifler masalarındaki sarhoş kadınlardan birini alarak zıplamaya başlıyordu. Bu kadınlar, yüzlerinde bir bıkkınlık ve çürüklük ifadesi taşıyarak, ayaklarına basan bu bir gecelik hovardalara gülümsüyorlardı. Danstan sonra, viyolonsel çalan esmer adam piyano ile beraber sanatını gösterdi. O zaman, pek de acemi olmayan eller, buraların en yüksek müzik seviyesini teşkil eden parçaları birbiri arkasına sundu. Her küçük gazinoda yüzlerce defa çalınan bu eserler: Bu Barkarol,[9] bu Noktürn,[10] bu Macar Rapsodisi ve Karmen... Ve bunları çalanların yüzünü kaplayan mühim ifade beni buradan da kaçıracaktı. Fakat bu sırada içeriye garip bir adam girdi.

Kapı evvela hafifçe aralandı ve iki açık mavi göz salonda dolaştı. Sonra korkak adımlarla, küçük, zayıf bir vücut içeri süzüldü. Bakışları oradakileri incitecekmiş gibi, ürkek gözlerini etrafta gezdiriyor, bir yere oturmaya cesaret edemiyordu. Ben yanımdaki iskemleden şapkamı ve gazetelerimi aldım. Bunu görünce yüzünde bir teşekkür dolaştı ve yanıma oturdu.

Yakından oldukça yaşlı gibi duruyordu. Gözlerinin kenarı buruşuklar içindeydi. İncecik boynunda ta ensesine kadar uzanan çizgiler vardı ve kulak memeleri tüylüydü. Gözleri bana ilişince teşekkür etmek ister gibi sırıtıyor ve ince dudaklarının

9. Barkarol: Çalgı ya da insan sesi için yazılmış, ritmi üç zamanlı müzik parçası.
10. Noktürn: İçli, duygulu, romantik anlatımı olan müzik parçası.

arasından sarı dişleri görünüyordu. Gazinonun iç taraflarına dikilen gözleri bir an parladı. O tarafa baktım. Uzun boylu bir kadın bize doğru geliyordu. Yaklaşınca Almanca selamladı: "Hoş geldin Gravila!" dedi. Sonra anlamadığım bir dilde konuştular. Kadın bir iskemle çekip oturdu ve konuşmasına devam etti. Ara sıra laf bitmiş gibi duruşlarından, muayyen bir mevzu etrafında konuşmadıklarını anlıyordum. Kadının tavrında garip bir melankoli vardı ve bu onun zaten güzel olan yüzünü büsbütün cazibelendiriyordu. Fakat bu, eski ve metruk şatoların dış manzarasına benzeyen, biraz da ürkütücü bir cazibeydi. Gülüşleri insanda beraber gülmek değil, belki gözleri çevirmek, hatta kaçmak isteği uyandırıyordu. Bu gülüşlerin arkasında bir şey saklı gibiydi. Bütün bunlar toplu bir halde, insanı onun mukadderatına bağlamakta gecikmiyordu. Daha şimdiden zor zaptettiğim bir merakla onun gideceği dakikayı bekliyordum. Hemen yanımdakine sormaya başlayacaktım. Halbuki o, sıska boynunu ileri uzatmış, gözleriyle karşısındaki kadına, mümkün olsa onu ebediyete kadar bırakmamak ister gibi yapışmıştı. Kadının her sözünü sanki içiyor ve vücuduna bu sözler şiddetli bir mayi halinde giriyormuş gibi zaman zaman sarsılıyordu.

Biraz sonra kadın doğruldu. Elini yanımdakinin omzuna vurduktan sonra ağır fakat ahenkli adımlarla uzaklaştı. O zaman erkeğin gözlerinde biraz evvelki tatlı ve yalvaran bakışın yerini alev gibi parlayan bir ihtiras aldı. Ürperdiğini hissettim. Hayatımda hiçbir erkeğin bir kadına bu kadar isteyerek, bu kadar deli gibi, bu kadar yeis içinde baktığını görmemiştim. Hiçbir şey sormaya cesaret edemedim.

Kadın ileride birkaç yaşlı ve şişman adamın yanına oturdu. Bunların halleri, evlerinden bir gecelik kaçamak yapan orta halli esnaf olduklarını gösteriyordu. Zaman zaman yanlarındaki kadını unutarak birbirleriyle münakaşaya dalıyorlar ve kadın bu sırada uyuklar gibi oluyordu.

Yanımdaki adamın gözleri hâlâ o tarafta idi. Yavaşça, bir şey içmesini teklif ettim.

Hep o teşekkür etmek isteyen bakışı ile beni süzdü:

"Şarap içerim..." dedi.

Garsonu çağırdım. Yanımdakine şarap getirmesini söyledim. Tanır gözlerle ona baktı ve yanılmadımsa gülümser gibi oldu. Bu benim için pek de hoş olmayan bir gülümseme idi.

Yanımdaki bir bardak doldurup bir nefeste diktikten sonra zeki bir bakışla:

"Burada beni tanırlar" dedi ve ilave etti: "Gene şarap ısmarlatacak birini buldum diye gülüyor!"

Hayretle baktım.

"Her zaman sizin gibi biri çıkmıyor..." dedi. "Bütün gece bir şey içmeden oturuyorum. Barın sahibi de kızıyor..."

Gözlerini buğulamaya başlayan şaraptan biraz daha içerek:

"Marina da ısmarlayabilir, fakat sarhoş olmamı hiç istemiyor. Sonra beni eve götürmekte güçlük çekiyor."

Gözleri tekrar kadına doğru kaydı ve deminki gibi alevleniverdi.

Zamanı geldiğini sanarak:

"Arkadaşınız mıdır?" dedim.

"Evet!" dedi. Fakat bu evette benim anlayamadığım bir şeyler de gizli gibiydi. Yüzüne baktım:

"İkimiz de Romanyalıyız!" dedi. "Altı senedir de beraberiz..."

O zaman alelade bir vaka karşısında kalıvermekten doğan bir inkisara uğradım. Fakat birbirlerine karşı olan hallerini hatırlayınca, bu aleladeliğin arkasında başka şeyler, anlaşılmaz, karanlık birtakım şeyler bulunması lazım geleceğini düşünerek büsbütün meraklandım.

Yanımdaki ikinci şişeye de başlamıştı. Salonu gitgide daha çok sis kaplıyordu. Masalar tenhalaşmış, kadınların yüzüne daha açık bir yorgunluk çökmüştü. Masalarda uyuyup kalmamak için kendilerini sarsıyorlardı. Büfedeki adam da bir kenara oturmuş ve çenesini eline dayayarak düşünceye dalmıştı. Keman bilmem kaç yüzüncü defa Toselli'nin serenadını haykırıyor ve piyanist başını arkaya fırlatarak, bu parçayı ilk defa çaldığı zamanki coşkunluğunu bulmaya çabalıyordu.

İkinci şişeyi de yarılayan adam elini omzuma koydu:

"Siz garip bir insansınız!" dedi. "Konuşmuyor, sormuyorsunuz. Fakat öyle bir haliniz var ki, her şeyi anlayabilirsiniz hissini veriyor."

Eliyle yakasını tuttu, şarap şişesini itti. Bir şey söylemek istiyordu. Masanın üstünde duran elime yapıştı: "Artık dayanamayacağım..." dedi. "Artık dayanamayacağım. Söyleyin bana... Ben ne yapayım?"

Elimi çektim. O da toplanır gibi oldu ve önüne baktı. Sonra hafif bir sesle:

"Affediniz... affediniz. Aman yarabbi, sizi ne kadar taciz ediyorum..." diye yalvardı.

Kendisini teskin ettim:

"Söyleyiniz" dedim, "sizi alaka ile dinleyeceğim!"

"Ah... Alaka ile değil... Beni anlayarak dinleyiniz. Bana acıyınız. Ahhh..." diye inledi. Sonra birdenbire, mukaddeme[11] filan yapmadan, anlatmaya başladı:

"Sekiz sene evvel... O zaman Bükreş Üniversitesi'nde okuyordum. Dişçi olacaktım. Babam Köstence'de doktordu. Vaziyeti fena değildi. Bana neşeli bir talebe hayatı temin edebiliyordu. Bilmem gittiniz mi, Bükreş, dünyanın en neşeli şehri, Bükreş Üniversitesi dünyanın en neşeli mektebidir... Ben de oranın en neşeli talebesiydim... Belki de en yaramaz talebesi. Kadınların üzerinde de hususi bir nüfuzum vardı. Onları mühimsemeden kendilerine lakayt olmadığımı hissettirmenin usulünü biliyordum. Birçok istasyonları arkasında bırakan bir tren kadar tabiilikle birinden ötekine atlıyordum. Fakat son sınıfta iken küçük bir Besarabyalı kız beni kendine bağlamaya muvaffak olmuştu. Hatta ikimiz aynı pansiyona taşınmıştık. Çok çapkın bir mahluktu. Dünyada kederin ne olduğunu bilmiyordu. Birkaç ay beraber yaşadıktan sonra kış vakansı[12] geldi. Ben Köstence'ye gidecektim. Hiç teessürsüz birbirimizden ayrıldık. On beş gün sonra dönecektim.

---

11. Mukaddeme: Mukaddime: Başlangıç, önsöz.
12. Vakans: Tatil.

Köstence'ye öğle üzeri geldim. Trenden çıkar çıkmaz kalabalık bir alayla karşılaştım. Durup seyrettim. Bir sürü halk arasında, çiçeklerle süslenmiş bir kamyon geçiyor ve bunun içinde beyaz elbiseler giydirilmiş, adeta daha çocuk denilebilecek bir genç kız ayakta durup etrafa selamlar veriyordu. Başında hanımellerinden bir taç vardı. Yanımdakilere sordum. Köstence güzellik kraliçesi! dediler, ilk kraliçe seçimi bu sene olduğu için halk pek coşkun ve dün akşamdan beri bütün Köstence ayakta imiş.

Otomobildeki kıza baktım. Yüzü biraz yorgun, biraz şaşkın ve biraz da mesuttu. Alay geçtikten sonra evime gittim.

O gece kraliçenin şerefine bir balo veriliyordu. Arkadaşlarım muhakkak benim de gelmemi istediler. Yorgun olduğumu filan söyledim, ısrar ettiler.

Biliyor musunuz, bir dakika, hatta bir saniyede verilen veya verilmeyen bir karar, bir tereddüt ânı, insanın hayatı üzerinde ne uçsuz bucaksız neticeler doğurabiliyor.

O gün baloya gitmesem, arkadaşlarımın muhakkak fazla şiddetli olmayan ısrarlarını biraz kuvvetle reddetsem hayatım kimbilir nasıl bir istikamet almış olacaktı.

O akşam baloya gittim. Kalabalıktık. Kraliçe her dansta başka bir gencin kollarında görülüyordu. Birkaç kere yanımdan geçti. Yüzü gündüzki gibi biraz yorgun, biraz şaşkın ve biraz da mesuttu.

Bir aralık büfeye gitmiştim. Arkamdan birisi çekti. Döndüm: Arkadaşlarımdan biri. Yanında kraliçe vardı. Bizi tanıştırdı, sonra:

"Bükreşli üniversite talebesine bir dans bahşetmez misiniz?" dedi.

Dönmeye başladım ve ilk olarak o zaman bu kadına dikkatle baktım. Ayaklarım dolaşır gibi ve içimde, uzak sezişlerle, bir şey kırılır gibi oldu. Onun da gözleri bana dikilmişti. Kendimde bir şey söyleyecek kudret bulamadım ve dans bitinceye kadar kendime gelmeye çabaladım. Hiçbir şey konuşmadan ayrıldık.

Fakat ondan sonraki danslarda, isminin Marina olduğunu, bir mağazada satıcılık ederken güzellik kraliçesi seçildiğini ve yarın gene işe başlayacağı için bu iki günlük yorgunluğun kendisini düşündürdüğünü öğrendim.

Bu tatlı fakat devamsız rüyadan artık uyanmak ister gibi bir hali vardı. Bu hal beni büsbütün ona yaklaştırdı. İhtimal etrafımda bu kadar tabii mahluklar görmüş olmadığım için bu kızın yanı bana ılık ve gürültüsüz bir köşe gibi görünüyordu. Ertesi günlerde de kendisini görmek için söz aldım.

Ne diye uzatmalı bu lafları, efendi... Hülasa o geceden sonra onu her gün gördüm. Köstence'de kaldığım on beş gün bir saat gibi geçti. Ah, o on beş günün hatırasını içimde nasıl bir yerde saklıyorum bilseniz... O günlerde bütün dünyayı bir parmağımla yerinden oynatabileceğimi sanıyordum. O günlerde benim için her şey kabildi. Bütün kâinatın ve milyonlarca senelik hayatın hiçbir mânâsı olmasa böyle bir on beş günün bunlara mânâ verebileceğini düşünüyordum. Sahilde yan yana dolaşıyor ve sadece birbirimize bakışıp gülümsüyorduk. Yalnız rüzgârın dolaştığı ve dalgaların yaladığı plajlarda paltolarımıza bürünerek koşuyor ve birbirimizin soğuktan kızaran yanaklarını öpüyorduk.

Fakat on beş gün çok çabuk geçti. Bükreş'e dönme zamanı geldi. Ona evlenmeyi vaat etmiştim, fakat bunu aileme açmama ihtimal yoktu. Bir mağazada satıcı olan ve sonra güzellik kraliçeliği gibi, burjuva muhitlerinin aforozuna kâfi bir sıfatı üzerinde taşıyan bir kızın lafını evde ağzıma almak bile tehlikeli olurdu.

Mektebi bitirince hemen gelip kendisini alacağımı, o zaman müstakil olacağım için kimseye danışmaya hacet kalmayacağını söyledim. İstasyona gelmesi doğru olmadığı için bir gün evvelden ayrıldık. O dakika hâlâ gözlerimin önündedir. Belki yarım saat birbirimizi kucakladıktan ve ağlaştıktan sonra, ben uzaklaşırken, arkamdan seslendi. O zamana kadar kendisinden duymadığım ciddi bir sesle:

'Sakın beni bırakma... Ben sonra çok fena olurum Gravila!' dedi.

Ben bu ihtarın dehşetini hiç düşünmedim. Fakat ne bilirdim... Bunun bu kadar şiddetle hakikat olacağını ne bilirdim..."

Gravila biraz durdu. Gözlerini uzaktaki köşede uyuklayan kadına çevirdi ve sonra şarap bardağını yakalayarak sonuna kadar içti. Şarap damlaları tıraşlı çenesinden kirli gömleğine süzülüyordu. Eliyle onları siler gibi yaptıktan sonra devam etti:

"Ben Bükreş'e döndükten sonra birkaç ay mektuplaştık. Onun her mektubu daha çok ateşlenmiş olarak geliyordu. Fakat ben dünyanın en neşeli şehrinde ve dünyanın en neşeli insanları arasında Köstence güzellik kraliçesini icap ettiği kadar çok hatırlayamıyordum. Son mektuplarımdan bunu hissetmiş olacağını zannediyor ve üzülüyordum. Fakat o hiçbir şekilde bunu ima edecek bir şey yazmıyordu. Benim mektuplarım gitgide seyrekleşti. Dersler, arkadaşlar beni çok meşgul ediyorlardı ve tekrar aynı pansiyona taşındığımız küçük Besarabyalı, insana göz açtırmıyordu. O da beni unutmaya başladı diyordum. Çünkü üst üste üç mektubunu cevapsız bıraktıktan sonra o da yazmaz olmuştu. Ben bu macerayı da diğer hatıralarım arasına gömdüm. Yalnız, onları hatırlamak bana tatlı bir iş gibi geldiği halde, bunu aklıma getirmekten adeta korkuyordum.

Üniversite bitti. Ben hiç Köstence'ye uğramadan, o sıralarda Bükreş'e gelmiş olan babamın ve annemin gönlünü yaparak, buraya, Almanya'ya geldim. Mesleğimde ilerlemek istiyordum. Neşeli ve hoş günler tekrar başladı ve bir buçuk sene sürdü. Sonra Romanya'ya döndüm. Bir kabine açmak için lazım olan parayı koparmak maksadıyla Köstence'ye gittim. Bu sırada güzellik kraliçesi hakkında korka korka malumat almak istediğim bir arkadaş, onun uzun zaman evvel birdenbire ortadan kaybolduğunu söyledi. Oh, dedim, mukadderat bizim ayrı yollarda yürümemizi istemiş, ne yapalım?

Fakat ne kadar yanılıyormuşum. Ah, efendi, bilseniz ne kadar yanılıyormuşum. Fakat sizi sıkıyorum, değil mi? Affediniz, sonuna geldim... Evet, babamdan bir miktar para alıp Bükreş'e

döndüğüm günlerde, birkaç kişi ile birlikte bir müzikhole gitmiştik. Onu orada, birkaç sarhoş talebenin masasında gördüm. Göğsü bağrı açık ve fitil gibi sarhoştu. Beni uzaktan tanıyamadı. Yanına yaklaşınca gülerek doğruldu. Sonra birdenbire kaşları çatıldı. Sarhoş dimağı birçok hatıraların hücumuna uğruyormuş gibi gözleri bulandı ve beni eliyle göğsümden iterek sallana sallana uzaklaştı; o akşam bir daha salonda görünmedi.

Ben harap bir halde kaldım. Fazla oturamayarak yattığım yere döndüm ve ertesi akşam erkenden aynı müzikhole koştum. Oradaydı, benim geleceğimi biliyormuş gibi, hayret etmeden yanıma yaklaştı. Masama oturdu. Şundan bundan konuştuk. Fakat ne bir kelime ile kendi vaziyetinden, ne de eski günlerden bahsetmedi. Ben sözü açmak isteyince sert bir tavırla susturdu ve:

'Ben bütün geçen günleri unuttum. Hiçbir şey hatırlamıyorum!' dedi.

Her akşam oraya devama başladım ve her akşam aramızdaki bu mânâsız konuşmalar tekrarlandı. Benimle bir arkadaş gibi konuşuyor, beraber içiyor, dans ediyor, fakat bir kelimeyle bile eski şeylere dokunmama müsaade etmiyordu.

Tekrar deli gibi ona âşık olduğumu hissettim. Bir uçurumun kenarında ve yuvarlanmak üzere olan bir adam gibi çırpınıyordum. Son bir ümitle kendisine buradan ayrılmasını ve benim yanıma gelmesini söyledim; sadece güldü, acı acı güldü.

O zamandan beri benim için dayanılmaz bir hayat başladı. Marina bir yerde durmuyor, muhtelif şehirleri, memleketleri dolaşıyordu. Ben de her şeyi bırakarak onunla beraber dolaşmaya başladım. O buna itiraz etmedi. Hatta benimle alakadar oldu. Bana yardım etti. Fakat başka hiçbir şey... Sanki etten, kemikten ve sinirden yapılmış bir mahluk değildi. Sanki bir mermer, bir kaya yahut bir ölüydü. Ne ağlamalarım, ne kendimi mahvedercesine geçmişi tamire çalışışım fayda vermedi. Altı senedir bu hayat, bu cehennem hayatı devam ediyor. Bu altı senede onun kalbinin bana karşı bir kere bile yumuşadığını görmedim. Demin gördüğünüz gibi, benimle çok alakadar ve

dosttur. Fakat o kadar. Bir kere kapadığı kalbini bir daha açmıyor. Dolaştığımız şehirlerde aynı yerlerde, bazen aynı odada kalıyoruz. O, aramızda görünmez, soğuk bir duvar bulundurmasını biliyor. İstiyorum ki bana kızsın, beni tahkir etsin, beni dövsün. Her şeye razıyım. Hatta beni öldürsün. Yalnız aramızdaki bu kahredici uzaklık bir parça azalsın. Tahammül edemeyeceğimi, bu hayatı daha fazla sürükleyemeyeceğimi sandığım anlar oldu. O zaman her şeye bir son vermek istedim. Fakat bir ümit... İçimde altı seneden beri sönmeyen boş bir ümit elimi bağladı. Bazen günlerce ortadan kayboldum. İstedim ki o benim artık bırakıp gittiğimi sansın ve başka bir erkek bulsun. Bugünlerde onu hep uzaklardan gözetledim. Yanında bir erkek görsem, eve başka bir erkekle girdiğini veya onun başka bir erkeğe gittiğini görsem bir anda kurtulacak, hem onu, hem kendimi öldürerek bu parçalayıcı azaplara bir son verecektim. Fakat bir kere bile, efendi, onu bir kere bile başka bir erkekle görmedim. Beni asıl berbat eden bu... Onun beni sevdiğini, hâlâ beni sevdiğini, deli gibi beni sevdiğini, benden başkasını asla sevemeyeceğini bilmek... Fakat bir kere olan şeyi artık unutamadığını, sırf bunun için yaşamanın ikimiz için de dünyanın en dayanılmaz işkencesi olduğunu düşünmek... Ah... bilseniz o beni ne kadar seviyor. Bunu anlıyorum. Siz anlamadınız mı?... O da ne kadar azap çekiyor, görmüyor musunuz? Ne yapayım efendi, ben ne yapayım..."

Açık mavi gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

İçeride kimseler kalmamış gibiydi. Marina ağır ağır geldi. Hiçbir şey söylemeyen gözlerle beni süzdükten sonra onu omuzlarından tutarak sarstı:

"Kalk Gravila, gene sarhoş oldun. Eve nasıl gideceğiz..."

Gözleri çivilenmiş gibi, erkeğin ağlamaktan sarsılan başına bakıyor ve anlaşılmaz ışıklarla, gizli bir muhabbete benzeyen bir parıltı ile yanıyordu. Yüzünde bir an onu kucaklıyormuş gibi bir tatlılık belirdi. Fakat hemen silindi. Şimdi bu çehrede demin gördüğüm sarsıcı melankoliden başka bir şey yoktu. Aman yarabbi, bu kadın ne kadar azap çekiyordu.

Daha fazla duracak ve bu sahneyi seyredecek kudretim kalmadığını hissederek yerimden fırladım. Sudan bir veda ile kendimi dışarı attım. Sabah yaklaşmıştı. Kafama serinlik veren bir sisin içinde yürümeye başladım. Büyük şehir bütün karmakarışıklığı, sonsuzluğu içinde, sessiz sessiz uyuyor ve koynunda birbirine benzemez milyonlarca insan ve macera saklıyordu. Esmer taş duvarları aşan bir muhayyile için bunun tasavvuru bile korkunçtu. Fakat bir insan kalbi bu şehirden daha karmakarışık, daha derin, daha uçsuz bucaksız değil miydi?

1936

behçet çelik

sabahattin ali'nin öyküleri

Sabahattin Ali'nin öykücülüğümüzdeki yeri daha çok öykülerinde Anadolu'daki köy hayatının gerçekçi bir resmini çizişi üzerinden ifade edilir.

Yanlış bir tespit değildir bu, gerçekten de öykülerinin büyük bölümünde seçtiği mekân köydür, ancak mekâna yapılan bu vurgu bazen Sabahattin Ali'nin öykülerindeki çeşitliliğin göz ardı edilmesine de neden olabilmektedir.

Onun öykülerinde köy hayatının yanında, kasaba ve şehir hayatının da gerçekçi resimlerini görmek mümkündür. Bu öykülerin odağında da, köy hayatını ele aldığı öykülerinde olduğu gibi, toplumun en alt kesiminden insanlar yer alır: Yoksullar, işçiler, pavyonda çalışan kadınlar, hapishaneye düşmüş kader mahkûmları...

Sabahattin Ali'nin öykülerinde üzerinde durulması gereken, bu nedenle mekândan ziyade bakış açısı ve gördüklerini nasıl anlattığıdır.

Sanat görüşünü şöyle özetler Sabahattin Ali:

> Sanat bütün teferruatıyla hayatı ihtiva etmeli, insanda yaşamak, insan gibi yaşamak, daha iyiye, daha yükseğe, daha temize doğru koşarak yaşamak arzusunu, hatta ihtiyacını uyandırmalıdır. Hulasa sanat gaye değil vasıtadır. Gaye hayattır.*

Öykü kişilerini, ister köyden ister şehirden ama ağırlıklı olarak yoksullardan, düşkünlerden, en alt tabakadakilerden seçişinin nedeni, "insan

---

* M. Behçet Yazar, *Edebiyatçılarımız ve Türk Edebiyatı*, "Sabahattin Ali'nin Sanat Anlayışı", 1938.

gibi yaşama[ya], daha iyiye, daha yükseğe, daha temize doğru koşarak yaşamak arzusun[a]" en çok onların ihtiyaç duymasıdır.

Buradaki, "Sanat bütün teferruatıyla hayatı ihtiva etmeli" düsturu önemlidir. Sabahattin Ali, öykü kişilerini sadece sınıfsal konumlarıyla ele almaz, iç dünyalarına dair de birçok şey sezdirir bize; özlemleri, tutkuları, kötücül ve iyicil yanları vardır insanların.

Yine aynı şekilde onun öykülerinde durağan değil hareketli bir hayat çıkar karşımıza. Köy, kasaba ya da şehir hayatının gerçekçi bir resmini çizebilmesini sağlayan, en başta bu bakış açısıdır. Yüzeyde görülenlerin altında daha dipte akan başka şeyler bulunmaktadır ve insanları, toplumu ve hayatı anlama çabası bu saklı akışları ihmal etmemelidir.

Öyküsü Yazılan "Donmuş Sanılan Hayatın Büyük Dalgaları"dır

Sabahattin Ali, memleketin ücra köy ve kasabalarında geçen, toplumsal sorunlara odaklanmış öykülerini Almanya'dan döndükten sonra dergilerde, özellikle *Varlık*'ta yayımlamaya başlamış ve bunları ilk olarak ikinci öykü kitabı *Kağnı*'da bir araya getirmiştir. Bu kitapta yer alan "Arap Hayri"nin girişindeki şu bölüm, Sabahattin Ali'nin edebiyata ve topluma bakışıyla ilgili birçok ipucu barındırır:

> Bozkırları altmış kilometre ile geçen trenin ara sıra durduğu tenha istasyonlardan, veya tenezzüh otomobillerinin yarım saat için mola verdiği ağaçlı hükûmet meydanlarından bu dünyayı görebilmek kolay, hatta mümkün değildir, fakat yirmi beş yolcu taşıyan bir Şevrole kamyonla buralara gelip üç dört gece kıraathanenin üstündeki otel kılıklı yerde, yahut avlusu çamur ve benzin kokan handa kalanlar, eğer gözleri kör değilse, hayatın akışına sessizce uyup giden, başlıbaşına bir dünya görürler. Fakat bu da görmek değildir. Oralarda uzun zaman oturmak, akışa kapılarak yaşamak lazımdır. Birkaç büyük şehrimizi dolduran ve dünyayı oradan ibaret sananlar bu kasabalara geldikleri zaman, ne kadar ayrı bir âlemin insanları olduklarını anlarlar. (...)
>
> Bilmezler ki bu donmuş sanılan hayatın da büyük dalgaları, şehirlerdekine nazaran daha az aktörce, daha çıplak ve içten ihtirasları, daha sarsıcı maceraları vardır. Bu maceralar büyük bir olağanlık içinde geçip gittiğinden roman veya piyes haline konulmazlar, pek seyrek olarak bazı gazetelerde bir taşra muhabirinin mektubu olarak çıkar ve unutulurlar.*

* Sabahattin Ali, *Kağnı-Ses*, "Arap Hayri", Akba - Kitabevi, 1943, s. 26.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında, halkçılık ilkesi ve bu ilke çevresinde gelişen fikirlerin etkisiyle Anadolu'daki insanlar ve onların yaşam koşulları edebiyatçıların üzerinde durdukları konulardan olmuştur. Ne var ki bu dönemde kaleme alınan öykü ve romanlarda, Sabahattin Ali'nin söz ettiği gibi, "hayatın akışına sessizce uyup giden" ve natüralist olarak nitelendirilebilecek bir Anadolu resmedilmiştir çoğunlukla.

"Arap Hayri"nin girişindeki bu cümleleri sadece dönemin edebiyatına dönük bir eleştiri olarak okumak doğru olmaz; o günlerin kültürel iklimine ve bu iklimi yeniden üreten ve/veya bu iklimin etkisiyle kendilerini konumlandıran aydınların bakış açısına dönük bir eleştiri olarak da değerlendirmek gerekir.

Sabahattin Ali, öykülerinde köy hayatına dışarıdan bakan, anlaşılması imkânsız cümlelerle köylüyle yakınlık kurmaya çalışan bu kişileri alaycı bir dille eleştirirken Anadolu'da sefalet içinde yaşayan insanların sorunlarına bir çözüm aramamış, ya da bulduğu, bildiği çözümleri ifade etmeye yönelmemiştir. Bunun yerine çözümsüzlüğün temelindeki nedenlerle uğraşmayı, bu nedenleri görünür kılacak olayları öyküleştirmeyi yeğlemiştir. Bu tarz öykülerinde eleştiri düzeyi hayli yüksektir; söze gelince baş tacı edilen Anadolu insanının gerçekte hayvanlar ya da eşya kadar önemsenmediğine dair pek çok öykü kaleme almış, insan hayatının ne denli ucuz olduğuna sıklıkla değinmiştir. Çoğu öyküsünde öykü kişilerinin özlemini çektiği şey, insan onuruna yakışan bir hayat bile değildir; hayatta kalıp kalmama noktasında bir sefalettir anlatılanlar.

Sabahattin Ali'nin Anadolu'daki sefaletin nedenleri hakkındaki resmî ve hâkim görüşe getirdiği eleştiri öncelikle şehirlilerin köy ve kasabada yaşayanların hayatlarına bakışındaki çarpık algıyla ilgilidir. "Arap Hayri"nin girişinden yaptığımız alıntıda vurguladığı, "o akışa kapılmak" ya da o akışın içinde olmak sadece gözlem yetisini artıran bir odak ayarı yapmak, bu insanları daha yakından görmek anlamına gelmez; bu, ancak kendini onların yerine koyabilenlerin, başkalarına kendinden bakabilenlerin, onlarla bir tür ruhsal akrabalık kurabilenlerin başarabileceği bir şeydir. Anlatacağı insanları "ihtirasları" ve "maceraları" olan canlı varlıklar olarak görebilmek, yoksulluk, sefalet gibi iktisadi konuları insanların iç dünyalarındaki tahribat üzerinden aktarabilmek öncelikle böylesi bir duygudaşlığa gereksinim duyar. Bunun önkoşulu da eşitliktir; Sabahattin Ali'nin öyküleri böylesi bir duygu yakınlığına imkân sağlarken, belirttiğimiz bu eşitlik duygusunu da pekiştirir.

Eşitlik konusunun bir başka önemi daha var. Cumhuriyet ideolojisinin topyekûn "geri" bulup modern şehir hayatı ile arasındaki çelişkiyi

öne çıkardığı köy hayatının kendi içinde barındırdığı çelişkiler Sabahattin Ali için daha önemlidir. Köydeki herkes sefalet içinde değildir, varlıklı köylüler, ağalar da vardır. Üstelik buradaki eşitsizlik pek çok kez ölümcül noktalara varabilmektedir. Köy hayatının zorluğu, insanların yaşadığı sefalet doğal bir durumun sonucu değildir; maddi, iktisadi nedenlere dayanmaktadır. Sabahattin Ali'nin, dönemin köylülüğü ya da Anadolu'daki hayatı konu edinen başka edebiyatçılarından ayrıldığı temel nokta, bakış açısındaki bu derinliktedir. Anadolu'daki yoksulluk hepten inkâr edilen bir şey değildir elbette ama bu yoksulluğun nedenini "geri kalmışlık"la sınırlandıran dönemin aydınları ne hayatta kalma kertesindeki bir sefalet gerçeğinden ne de insanların hayatlarının hiçe sayılmasını olağan gören sistemden söz ederler. Sabahattin Ali ise öyküleştirmek için öyle olaylar seçer ki öykü kişilerinin ölümcül kaderinin, insan hayatını hiçe sayan yöneticiler ve/veya onların emeklerini sömürenler tarafından belirlendiği açık biçimde görünürlük kazanır.

Öyküye Dahil Olan ve "Her Şeyi Anlayabilir Hissi Veren" Öykü Anlatıcısı

Sabahattin Ali'nin pek çok öyküsünde şehirli "münevver"in köylülerle, kasabalılarla karşılaşmasının anlatıldığı sahneler yer alır.

Bu öyküleri, birinci ve üçüncü tekil kişinin ağzından anlatılmasına göre iki ayrı grupta değerlendirmek mümkündür.

Öykülerin anlatıldığı kip aynı zamanda öykülerin kurgularına ilişkin bir ayrıma da işaret etmektedir. Birinci tekil anlatıcıların ağzından anlatılan öykülerde anlatıcı, öykünün odağındaki esas olayı karşılaştığı kişiden dinler. Bu klasik bir öykü kurgusudur; anlatıcı biriyle karşılaşır ve onun hikâyesini dinler, edilgendir, sadece aktarıcıdır. Sabahattin Ali'nin bu tarzdaki öykülerinde ise anlatıcının ruh durumu da az ya da çok öyküye dahil olur. Acısına tanık olduğu insanlardan dinlediği olayların yanında, bunların anlatıcıların iç dünyasında neden olduğu gelgitler de öykülerde yer alır. Öyle ki anlatıcının karşılaşmadan önceki havası değişir; çoğu kez tanık olduğu ya da dinlediği yoksulluk ve sefalet karşısında kendi içsel sıkıntıları boş görünmeye başlar. Anlatıcının dinlediği, öykünün odağında yer alan olaydaki gerilimin yanı sıra, anlatıcının duygu dünyasındaki değişim ve gerilim de öykülerin önemli bir unsuru olarak kurgulanmıştır.

Bu tarz öykülerin anlatıcısı karşılaştığı kişilere kayıtsız değilken, üçüncü tekil kişinin ağzından anlatılan karşılaşmalardaki şehirlinin hali çok farklıdır. Ötekini anlamak, dinlemek gibi bir derdi yoktur; karşısın-

daki "geri kalmış", cahil köylüye bir şeyler anlatmak, öğretmek ister. Şehirli "münevverler"deki bu istek ilk anda karşısındakini eğitmek, çağdaşlaştırmak dürtüsüyle ilgili gibi görünse de aslında bu kişiler sadece kendileriyle meşguldür. Öbürlerine bir şeyler öğretme çabaları bile her tavır ve cümlede ele verdikleri kibirlerinin sonucudur.

İlk gruptaki anlatıcıların da, metnin devamında öykülerini dinleyecekleri insanlarla karşılaşmaları sorunsuz değildir. Bu kişilerin Anadolu'daki bir kasaba ya da köyde karşılarına çıkan insanlara yaklaşımları ötekiler gibi benmerkezcil değildir evet; öbürlerinin hikâyelerini merak etmekte, onlar için kaygılanmaktadırlar. Ne var ki dostluk ilk anda kolayca kurulmaz. Öykülerin girişinde bu karşılaşmanın dostça devam edip etmeyeceği sorusu da bir gerilim olarak hissedilir. Çoğu kez öykülerin devamında, karşılaştığı kişi kendisini anlatıcıya başından geçenleri anlatabilecek kadar yakın hisseder. Bazı öykülerde ise tersine, bu gerilim dostça sonlanmaz. Son öykü kitabı *Sırça Köşk*'te yer alan "Katil Osman" öyküsündeki genç mahkûm ve "Cıgara"daki yeniyetme Kemal, anlatıcıyı terslerler örneğin. Onların hikâyelerini kendilerinden değil, üçüncü kişilerden öğrenebilir anlatıcı.

Ses'te yer alan "Köstence Güzellik Kraliçesi" öyküsü de yabancı birinin başından geçenleri anlatıcıya aktardığı o klasik kurguyla ilerler ama bu öykünün anlatıcısı dinlemeye çok istekli olsa da, soru sormayıp muhatabının başlamasını bekler bir süre; ikinci şişe şarabı içtikten sonra adam kendiliğinden anlatmaya başlar. Bu adamın şu sözleri ilginçtir:

> Siz garip bir insansınız! [...] Konuşmuyor, sormuyorsunuz. Fakat öyle bir haliniz var ki, her şeyi anlayabilirsiniz hissi veriyor.*

Sorular sorsun ya da bu öyküde olduğu gibi sormadan beklesin, Sabahattin Ali'nin bu tarz öykülerinin anlatıcılarının ortak özelliği, karşılarındakine "her şeyi anlayabilecek hissi" vermeleridir.

Birinci tekil kişinin ağzından aktarılan öykülerde Sabahattin Ali anlatıcının ruh halini, karşılaşılan kişinin anlatacağı hikâye kadar olmasa da öyküye dahil eder ve böylelikle anlatıcılar, klasik öykü kurgusunun tersine salt edilgen bir aktarıcı olmaktan çıkarlar. Hatta "Isıtmak İçin" öyküsünde anlatıcının hikâyesi çamaşırcı kadının hikâyesiyle neredeyse eşit yoğunlukta aktarılır. Anlatıcı ile çamaşırcı kadının yolları belki rastlantıyla kesişmiştir ama anlatıcı birbirlerinden bütünüyle bağlantısız olmadıklarının, o kadının yoksulluğunda, yaşadığı büyük acıda kendisi-

* Sabahattin Ali, *Kağnı-Ses*, "Köstence Güzellik Kraliçesi", Akba - Kitabevi, 1943, s. 160.

nin ve benzerlerinin sorumluluğu olduğunun farkındadır. Yaşadığı ruhsal sıkıntıların çamaşırcı kadının yaşadıklarının yanında hiçbir anlamı olmadığını kavradığında başka insanlara seslenmek, onlara bu kadının acısını aktarmak isteği duyar; ama yakasından tutup sarsılması gerekenlerden birinin de kendisi olduğunu gayet iyi bilmektedir:

> Ben, içimde dayanılmaz bir acı ile ve önüme çıkacak bütün insanları yakalarından tutup oraya götürmek arzusuyla, artık uyumaya hazırlanan şehrin ortasına doğru koşuyordum.*

Sabahattin Ali'yi öykü yazmaya iten de benzer bir arzu olmalı.

Onun öykülerinin okuyanı yakasından tutup sarsmayı sürdürmesini sağlayan başlıca etmenlerden biri de hiç kuşku yok ki anlatıcı ile başından büyük acılar, yokluklar, yoksulluklar geçmiş insanlar arasındaki ruhsal-duygusal mesafeyi azaltan böylesi öykü kurgularıdır.

"Yoksul Ruhlar"ın Öyküleri

Sabahattin Ali'nin öykülerinde olaylar ön plandadır; çoğunlukla da insanın canını yakan, toplumdaki eşitsizliğin mağduru yoksulların, kimsesizlerin başlarına gelenler anlatılır.

Bununla birlikte öykü kişilerini sadece başlarına gelen bu acı olaylarla tanımayız; iç dünyaları hakkında da az çok bir şeyler öğreniriz. "Öğreniriz" demek çok doğru değil aslında; sezeriz, ya da sezmeye çalışırız. Sabahattin Ali, çoğu öyküsünde insan benliğinin karanlık, bilinemez, gizemli yanları olduğunun da altını çizer. İnsanların neyi, neden seçtikleri çok da bilinebilir değildir. Bizi etkisi altına alan, yolumuzdan çeviren, ne olduğunu tam olarak bilemediğimiz bir şeyler, güdüler, arzular, hevesler, zaaflar vb her zaman vardır. Sabahattin Ali'nin öykülerinde insan bu karanlık, gizemli yanıyla görünür – bu gizem çoğu zaman öykü sona erdiğinde çözülmeden kalır.

Meşhur öykülerinden "Gramofon Avrat" böylesi bir gizemli halin anlatıldığı öykülerdendir. "Ne kadın ona, ne o kadına bir laf söylemiş değillerdir"** ama adam kadının uğruna bir başkasını vurup cezaevine düşmeyi göze alır. Nedir bu, nasıl bir aşktır, hiçbir şey konuşmamışken? Yanıtını bilemeyiz, bilmemiz de gerekmez ama böyle insanlar, böyle hayatlar vardır; bunların varlığını bilmek bu soruların yanıtını öğren-

---

* Sabahattin Ali, *Yeni Dünya*, "Isıtmak İçin", Remzi Kitabevi, 1943, s. 52.

** Sabahattin Ali, *Kağnı-Ses*, "Gramofon Avrat", Akba - Kitabevi, 1943, s. 24.

mekten önemlidir. Öykücü bize neyin niçin olduğunu, neden yaşandığını anlatmaz, anlatmak zorunda değildir; bize bir insanın hayatından bir ya da birkaç an çizer, nedenini niçinini anlayamadığımız halde ona yakınlık duyarız, ne kadar şaşırsak da derinlerde bir yerde anlatılan kişiyi, halini ahvalini anlarız. Öykü kişilerinin hayatlarındaki böylesi karanlıkta kalmış, tam olarak çözülememiş yanlar onları daha canlı kılar. İnsan olmanın ya da hayatın büsbütün kuşatılabilecek, her yönüyle bilinebilecek bir şey olmadığını, kimi zaman bizi ürkütse de, kendimize ve hayata dair karanlık ve gizemli şeylerin varlığının bizde bir sonsuzluk duygusu yarattığını hissederiz böyle öyküler okuduğumuzda.

Sabahattin Ali'nin öyküleri dile getirilen toplumsal sorunlar üzerinden değerlendirilmiştir daha çok.

Bu nokta çok önemli olmakla beraber, toplumsal-iktisadi koşulların sadece maddi anlamda yoksulluk ve sefalete neden olmadığını, aynı zamanda insanların ruh dünyalarında da yıkıma, dağılmaya neden olduğunu gösteren öyküler yazmıştır.

Sabahattin Ali'nin çağdaşlarının öykülerinde, yoksulluk genellikle sadece insanların ihtiyaçlarının karşılanmaması olarak algılanır, maddi bir sorun olarak ele alınır. Gelir artınca ya da bölüşüm adil olunca çözülecektir. Yoksulluğun, en temel ihtiyaçlardan sürekli mahrum kalmanın, sadece hayatta kalmaya yetecek asgari koşullarda yaşamanın nasıl bir ruhsal tahribat yarattığı üzerinde pek durulmaz.

Sabahattin Ali'nin öykülerinde durum farklıdır. John Berger, Sabahattin Ali'nin akranı sayılabilecek (Ali'den sekiz yıl önce doğmuş, üç yıl sonra ölmüş olan) Platonov'la ilgili yazısında "varları yokları ellerinden alınıp içlerinde uçsuz bucaksız bir boşluk oluşan ve bu boşlukta ruhlarından, yani sadece hissetme ve acı çekme yeteneklerinden başka bir şeyleri kalmayanlar" şeklinde tanımladığı "yoksul ruhlar"dan söz eder.* Sabahattin Ali de Türkçe edebiyatta "yoksul ruhları" kaleme alan, onların öykülerini anlatmayı görev edinen ender yazarlardandır; bunun öncüsüdür. "Mehtaplı Bir Gece" öyküsündeki adam, yoksul bir ruhtur mesela. "Ayran" da toplumsal bir soruna değindiği için değil, bu sorunun küçük bir çocuğun ruhunda nasıl yaralar açtığına, yoksulluğun ruhsal etkilerine odaklandığı için önemli bir öyküdür.

Öykülerinin büyük bölümünde toplumsal eleştiri öne çıkmakla birlikte, kimi öykülerinde bireysel haller, özellikle öykü kişilerinin duygu dünyaları, zaafa dönüşmüş, baş edilemeyen aşklar özellikle dikkat çeker.

---

* John Berger, *Kıymetini Bil Her Şeyin*, Çev. Beril Eyüboğlu, Metis Yayınları, 2009.

İlk öykü kitabı *Değirmen*'deki "Bir Delikanlının Hikâyesi"nde genç bir erkeğin kadınlar karşısındaki zaafları, çelişkili halleri, o dönemin başka yazarlarında ender görülecek bir cesaretle ifade edilir. "Köstence Güzellik Kraliçesi"nde adamın ya da "Selam"daki Berber Yusuf'un tutkuları da bu tarz öykülere örnek verilebilir. Bu bağlamda en bilinen öyküsü "Hanende Melek"tir.

Sabahattin Ali, çok güncel konuları öyküleştirirken bile gündelik tartışmalardan çok insana, insanlık durumlarına dair söz söylemeyi; insanı zaafları, tutkuları, hesapları ve içinde bulunduğu koşullarla birlikte görmeyi ve göstermeyi seçmiştir.

Sırça Köşk'te yer alan "Kurtla Kuzu"nun anlatıcısı ise polis müdürlüğünde yüzleştirildiği kadınla dışarıda karşılaştığında bambaşka bir zaafını itiraf eder. Siyasi baskının çok yoğun olduğu, solcu aydınların sıklıkla gözaltına alınıp işkence altında sorgulandıkları, peşinden hapse düşüp sürgüne yollandıkları, "içeride konuştun-konuşmadın" dedikodularının kopuşlara, kavgalara neden olduğu bir dönemde, Sabahattin Ali öyküsünün odağına sıkıştırılmış bir insanın cellat/işkenceci karşısındaki anlık zaafını, bu zaafa yol açan kibirle karışık küçük hesabını almıştır. İnsana ve edebiyata bakışının bir sonucu olmalı bu seçim.

İnsanları bütünlükleri içinde görmeye ve göstermeye çalışırken, daha önce de söylediğimiz gibi, toplumsal koşulları hiçbir zaman bir kenara atmamıştır Sabahattin Ali. Onun öyküleri canları yanan, hor görülen, itilen kakılan, başkalarının kârı için ölüme yollanan yoksulların bir toplu geçidi gibidir. Öykülerinde çizmiş olduğu Türkiye portresinin resmî ideolojinin "sınıfsız, kaynaşmış" toplumuyla pek ilgisi yoktur. Dönemin edebiyatçılarının eleştirel bakışlarının ötesine geçen farklı bir bakış sezilir öykülerinde. İnsanların hayatlarını altüst eden haksızlıklar, eşitsizlikler, yoksulluklar ve yoksunluklar vardır ve çok derinlere nüfuz etmiş, ruhlarına sinmiştir.

"Çilli"deki pavyon kadınlarının yüzünde öykünün anlatıcısının gördüğü duygu, acıların ne kadar derinlere yayıldığının da bir ifadesidir aynı zamanda.

Okumuş yazmış olanla kara cahili, kibar terbiye görmüş olanla ömrünü ekmek parası ardında ve denizde harcarken terbiyeye vakti kalmamış olanı, iyi ile kötüyü aynı hale, aynı tek biçime sokan sarhoşluğun o ilerlemiş haddi bütün erkeklerin suratında yılışık, şehvetli ama tamamen ruhsuz bir maske halinde sırıtıyordu. Sarhoş olsun olmasın bütün kadınların yüzlerinde, hareketlerinde ise: "Aman Yarabbi, ne zaman bitecek!"

diyen bir ifade vardı; ve bununla geceyi değil, bu hayatlarını da değil, her şeyi ama her şeyi kastettikleri besbelli idi.*

Sonuç olarak:

Pek çok öyküsünde ezilmiş, haksızlığa uğramış insanların yaşantılarını öyküleştirirken toplumsal düzendeki bozukluğun, adaletsizliğin maddi, sınıfsal nedenleri olduğunu sezdiren Sabahattin Ali, hiç kuşku yok ki toplumcu bir sanat anlayışından yana olmuştur.

Ancak, toplumcu sanattan anladığı, edebiyatın propaganda aracına indirgenmesi değildir. Öykülerinin merkezinde insanlar yer alır, öykü kişileri bir sınıfa ait olmakla beraber kendi sorunları, tutkuları, arzuları olan somut insanlardır.

Bu nedenle Sabahattin Ali'nin öykülerinde toplumsal meselelerin nasıl çözüleceği ya da çözülmesi gerektiği gibi konularda nihai hükümler, doğrultular, takip edilmesi gereken yönler yer almaz.

Yine de öykülerinde aktardığı toplumsal sorunların er ya da geç çözülmesi gerektiğini, yoksa insanlığı yeni bir barbarlık çağının beklediğini hatırlatmaktan geri durmaz.

Yoksulluğun, açlığın, kimsesizliğin yaraladığı, harap ettiği insan ruhlarına yaptığı vurgu bu nedenle de özellikle önemlidir.

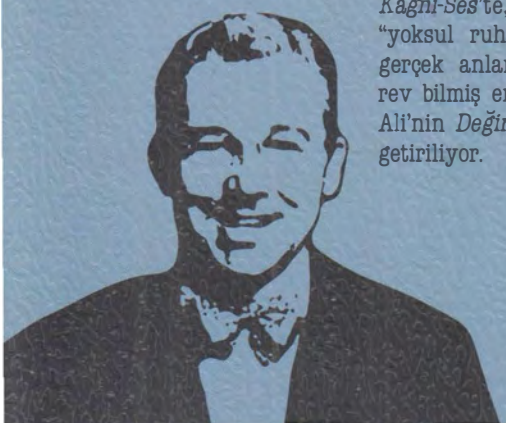
Sanıldığının tersine, Sabahattin Ali'nin öykülerinde insanın "iç" dünyası ihmal edilmemiş, edebiyatımızda daha önce pek ele alınmamış görünümleriyle belirmiştir.

* Sabahattin Ali, *Sırça Köşk*, "Çilli", Remzi Kitabevi, 1947, s. 65.

İhtiyar kadın, iki sıska ve küçük, birer eşek kadar küçük öküzün çektiği kağnının arkasında çıplak ayakları taşlara takılarak; elinde değnek, ağlamaktan kısılmış sesiyle öküzlere bağırmaya çalışarak, yürüyordu. Yaz gecelerinin parlak ay ışığı altında çakalların sesini bastıran bir gıcırtı ile ağır ağır ilerleyen bu kağnı, hiç de bir ölü taşıra benzemiyordu: Öküzler sırtlarına vuran aydınlık altında canlı ve gürbüz; yamalı yorgan ve köhne kağnı fevkalade kıymetli bir madenden yapılmış gibi güzel ve yeni görünüyorlardı.
(Kağnı)

İster köy hayatını anlatsın ister kasaba ya da şehir hayatını, Sabahattin Ali'nin öykülerinin odağında çoğu kez toplumun en alt kesimindeki insanlar; yoksullar, işçiler, hapishaneye düşmüş kader mahkûmları, pavyonda çalışan kadınlar, çingeneler, susuzluktan yanan topraklarını beraber büyüdükleri arkadaşlarının kanıyla sulayanlar vardır. Onun öyküleri canları yanan, hor görülen, itilip kakılan, başkalarının kârı için ölüme yollanan yoksulların toplu geçidi gibidir. Bu toplu geçitte Sabahattin Ali, hayatta kalmaya yetecek en temel ihtiyaçlardan mahrum kalmanın, sürekli sorunlarla boğuşmanın insan ruhunda yarattığı karmaşayı olağanüstü ayrıntılı bir dille, son derece renkli fırça darbeleriyle resmeder. Dönemin edebiyatçılarının eleştirel bakışlarının çok ötesine geçen, bütünüyle farklı bir bakış söz konusudur onun öykülerinde. Her bir öykü kahramanında haksızlıkların, eşitsizlik ve yoksunlukların sadece harici tesirlerini değil, çok daha derinlere, ruhun derinliklerine sirayet etmiş tahribatını görmek mümkündür.

Kağnı-Ses'te, üzerinde yaşadığımız toprakların "yoksul ruhlar"ını, onların öykülerini kelimenin gerçek anlamında kanıyla canıyla anlatmayı görev bilmiş ender yazarlarımızdan olan Sabah Ali'nin *Değirmen*'den sonraki hikâyeleri bir getiriliyor.

10 ₺

AYRINTI • TÜRKÇE KLA
ISBN 978-605-314-35
9 786053 1435